

www.burmeseclassic.com

ပရဝု
နေဂွေရာ

အခြားဝတ္ထုတိုများ

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

ပါရဂူ နေရဉ္ဇရာ

အခြားဝတ္ထုတိုများ

ပါရဂူ နေရဉ္ဇရာ

အခြားဝတ္ထုတိုများ

AYEWARE PTE LTD
101 UPPER CROSS STREET
#B1-40 PEOPLES MALL CENTRE
SINGAPORE 050105
TEL: 538 1944 FAX: 538 1961

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၀၆/၉၅ (၆)

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၃၂/၉၅ (၉)

မျက်နှာပုံပန်းချီ - တဂိုးမျိုး

အပုံရိက်-သီဟပုံနှိပ်တိုက်

ပထမအကြိမ်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

အုပ်ရေ ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၇၅ ကျပ်

၁၉၉၅/ဒီဇင်ဘာလ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလှကြိုင် (၀၂၃၃)

လောကစာပေ၊ ဝက်ဘာလမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စန်း (၀၂၁၇၇)

စန်းမာလာပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်-၂၉/၉၆လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

နေရဇ္ဇရာ

ပါရဂူ

ခရီးသည်သည် တည်းခိုဆောင်မှ တွက်ပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓ
ဂယာအရှေ့ဘက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ မြို့ပြင်ရောက်သော
အခါ မျက်စိဟစ်ဆုံး ပြန်ပြုတည်ရှိနေသော ကွင်းပြင်
ကြီးကို မြင်တွေ့ရသည်။ ကွင်းပြင်ကြီးထဲ ရောက်လာသော
အခါ အနောက်ဘက် သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။ ဗုဒ္ဓဂယာအစပ်၌ တည်ရှိသော မဟာနိသကျောင်း
တိုက်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မဟာနိသ ဟိန္ဒူဘုန်းကြီး
များ၏ အဆင့်မြင့် ရာထူးဂုဏ်ဆူးဖြစ်သည်။ တိဗက် ဘုန်း
ကြီးများတွင်ရှိသော လာမာအဆင့်မျိုး ဖြစ်သည်။ မဟာ
အစဉ်အဆက် ဆက်ခံ ကျောင်းထိုင်လာခဲ့သော မဟာနိသ
ကျောင်းတိုက်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓဂယာ အရှေ့ဘက်အစပ်၌ ကျယ်

www.burmeseclassic.com

ပြန်ကြီးမားလှသော ဝင်းကြီးထဲတွင် မြင့်မားလှသော အုတ်နံရံကြီးများ ရံလျက် ရဲတိုက်ကြီး၊ နန်းတော်ကြီးပမာ ခမ်းနားထည်ဝါစွာ တည်ရှိနေသည်။ မဟန့်ကျောင်းတိုက် ကြီးကို ကျော်လွန် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဗုဒ္ဓဂယာရှိ တိုက်တာအဆောက်အအုံများကြားထဲက ဝေဟင်သို့ ထိုး ထွက်နေသော မဟာဗောဓိ စေတီကြီးကို ဖူးတွေ့ရလေ သည်။

ခရီးသည်သည် ကွင်းပြင်ထဲတွင် ရှေ့ဆက်လျှောက်သွား သည်။ ဗုဒ္ဓဂယာနှင့် ကိုက် ၂၀၀-ခန့်အကွာ ရောက်သော အခါ သံချောင်းဟစ်ချောင်းကို တွေ့ရသည်။ ဆောင်းဥတု ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ချောင်း၏ထဲ၌ နေရာ၌ ရေခူးဆစ်မျှ လောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ခရီးသည်သည် ချောင်း ကလေးကို ဖြတ်ကူးသွားသည်။ အမှန်က ထိုသံချောင်း လည် ချောင်းမဟုတ်ပေ။ မြစ်ဖြစ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း လျှောက်မိသွားသောအခါ ရေနက်သည်ထက် နက်လာ သည်။ ထိုမြစ်၏ ယခုခေတ်အမည်မှာ နီလာဂျန်ဟု ခေါ် သည်။ ရှေးအမည်မှာမူ နေရုဥရာ ဖြစ်သည်။ နီလာဂျန်သည် ယခု နေရုဥရာဘဝကလည်း ဤနေရာတွင် စီးဆင်းခဲ့ပြီ။ ယခု နီလာဂျန်အမည် ရလာသောအခါ၌လည်း အစီးရပ် သွားပေ။ စီးမြဲပင် စီးနေသည်။ နီလာဂျန်သည် ဗုဒ္ဓ ဂယာအထက် ခရီးအတန်ဝေးသော နေရာသို့ ရောက်သွား

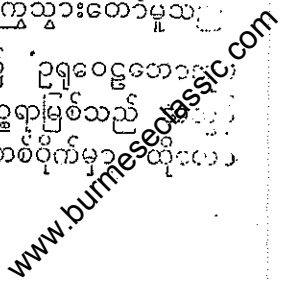

သောအခါ မိုဟနာမြစ်တွင် သွားဆုံလေသည်။ မြစ်နှစ်မြစ် ဆုံပြီး တစ်ခုတည်း ဖြစ်သွားသောမြစ်ကိုမူ ဖလဂျမြစ်ဟု ခေါ်သည်။

ခရီးသည်သည် နီလာဂျန်မြစ်ကမ်းပါးက ဟမာပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ဆောင်းနေအောက် တွင် စီးဆင်းနေသော ရေစီးကြောင်းထဲက လှိုင်းကလေး များသည် နေရောင်ခြည်နှင့်တွေ့ပြီး တလက်လက် တောက် နေကြသည်။ ခရီးသည်သည် နီလာဂျန်မြစ်ပြင်ကို ငေးမျှော် ကြည့်လိုက်သည်။ မြစ်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူဖတ်ဖူး သော ဗုဒ္ဓဝင်ကို သတိရလာသည်။

စိမ်းလန်းကြည်လင်သောရေ စီးဆင်းနေသည့် မြစ်၌ နေရုဥရာအမည်တွင်သော မြစ်ကမ်း၌ သုပတိဋ္ဌတအမည်ရှိ ရေဆိပ်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုရေဆိပ်၌ ဘုရားအလောင်း သိန္ဓုဗ္ဗ သည် ရေသန့်စင်တော်မူပြီးလျှင် သုဇာတာ လူဂါန်းသော ဆနာနို့ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူသည်။ ထို့နောက် နေ ရုဥရာမြစ်ကမ်း၌ပင် ရေသန့်စင်ပြီးလျှင် ညနေချမ်းအခါ၌ မဟာဗောဓိပင်ရှိရာ ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ကြွသွားတော်မူသည်။

နေရုဥရာမြစ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ဥရဝေဠတောတည် ရှိသည်။ ဥရဝေဠတောအုပ်နှင့် နေရုဥရာမြစ်သည် တစ် တရာ ပနံ့ရသည်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်ကပ်ပိုက်မှာ ထိုသော

ရပ်၌ ဘုရားအလောင်းသည် ဒုက္ကရစရိယာ ၆-နှစ် ကျင့်တော်မူသည်။ တရားရှာမှီးသူတို့ မေ့လျော်ရာ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပတ်သက်၍ ပုဒ္ဒကိုယ်တော်တိုင်ပင် ‘ဤပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ ငါသည် နှစ်လိုမြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသော နှလုံးမေ့လျော်ဖွယ် နေရာတွင် မြစ်တစ်မြစ် စီးဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုမြစ်၏ဆိပ်ကမ်းသည် သန့်ပြန့်စင်ကြယ်ပြီး မေ့လျော်ဖွယ်ကောင်း၏။ ဤပတ်ဝန်းကျင်သည် ကြည်နူးဖွယ်ကောင်း၏။ ဤတောအုပ်သည် ပျော်မေ့ဖွယ်ကောင်း၏။ ဤမြစ်သည် လှပသေသပ်သော ဆိပ်ကမ်းရှိသည့် ကြည်နူးဖွယ်ဖြစ်၏’ ဟူ၍ ချီးကျူးစကား မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။

ခရီးသည်သည် နီလာဂျန်မြစ်ကမ်းပါး တမာပင်ရိပ်မှ ခွာခွဲပြီးလျှင် ကြည့်နူးဖွယ် နီလာဂျန်ကမ်းပါးတစ်လျှောက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်သည် ယခင်က ဥရုဝေဠုတောအုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သာ ဖြစ်ရမည်။ သို့သော်လည်း ယခု စိမ်းစိုညိုမှိုင်းသော တောဝဠုမဟုတ်တော့ဘဲ သွေ့ခြောက်သော လယ်တော ယာတောများ ရှိသည့် ကွင်းပြင်ကြီးဖြစ်နေပြီ။

ခရီးသည်သည် နီလာဂျန်မြစ်နှင့် မနီးမဝေးတစ်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာ၌ ဘုရားကျောင်းလိုလို

အဆောက်အအုံတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ထိုအဆောက်အအုံသည် ပုံသဏ္ဍာန်ကြည့်ရသည်မှာ အထိမ်းအမှတ် အဆောက်အအုံတစ်ခု ဖြစ်ပုံရသည်။ သို့သော်လည်း ဥရုဝေဠုနှင့် လည်းကောင်း၊ နေရဉ္စရာနှင့် လည်းကောင်း၊ တခြား ဗုဒ္ဓဝင်ပါ အချက်အလက်များနှင့် လည်းကောင်း မည်သို့မှပတ်သက် ဆက်သွယ်ပုံမရပေ။ ဟိန္ဒူ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုခုသာ ဖြစ်ပုံရသည်။ ထိုအဆောက်အအုံ၌ ဟိန္ဒူအဘိုးကြီး သုံးလေးယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သော်လည်း အထောက်အထား ခိုင်လုံသည့် ဘယ်လိုအဖြေမျိုးကိုမှ မရရှိပေ။

ခရီးသည်သည် နီလာဂျန်မြစ်ကမ်းက ဥရုဝေဠု နေရာဟောင်းတွင် လှည့်လည်သွားလာရင်းနှင့် မြစ်ကမ်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း နေရာတစ်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာကား ကျေးရွာဇနပုဒ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ လူနေအိမ်ခြေများကိုလည်း တစ်စတစ်စ တွေ့လာရသည်။

“ဗာဗူဂျီ၊ ဝမ်းရှူပီး”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ အသံကြားရ၍ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဘောင်းဘီကို ကလေးမှတစ်ပါး တခြား ဘာအဝတ်အစားမှ မပါဘဲ ကုလားလေးတစ်ယောက် သူ့နောက်က လိုက်လာသည်ကို

www.burmeseclassic.com

တွေ့ရသည်။ ပြုံးရယ်နေသဖြင့် ပါးစပ်ထဲ လှမ်းမြင်နေရသော သွားကလေးများမှတစ်ပါး တစ်ကိုယ်လုံးမည်းနက်နေသည်။ ကုလားလေးသည် ပိုက်ဆံ တော်င်းသော်လည်း တစ်ပုံနှစ်ပြား မတောင်းပေ။ တစ်ကျပ် တစ်ရွပ်က စ၍ ဈေးခေါ်သည်။ ခူးလောက်တင်မှ ရင်လောက်ကျမည် ဆိုသည်ကို ကြိုတင်တွက်ထားပုံရသည်။ ပိုက်ဆံတစ်မတ်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကုလားလေး ပျောက်သွားသည်။ မကြာမီ သူ့လိုကုလားလေးမျိုး ဆယ်ယောက်ဆယ်ငါးယောက် လောက် ဘယ်က ပေါက်လာသည်မသိပေ။ သူတို့ကိုပိုက်ဆံပေးလိုက်ပါက နောက်ထပ် နှစ်ဆတိုးလာမည်မှာသေချာသည်။ ခရီးသည်သည် သူတို့၏ ဘေးရန်က လွတ်အောင် ခပ်မြန်မြန် ခပ်သုတ်သုတ်ကလေးလျှောက်သွားသည်။ ကံဆိုးချင်တော့ အိမ်တစ်အိမ်မှ ခွေးတစ်ကောင်သည် ဝုတ်ဝုတ်နှင့် ဟောင်ပြီး ခရီးသည်ရှိရာသို့ ဝုန်းခနဲ ပြေးထွက်လာသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...လုပ်ကြပါဦး၊ လုပ်ကြပါဦး”

ခရီးသည်သည် ဟိန္ဒူစကားကိုလည်း တတ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကိုလည်း နားလည်သည်။ သို့သော်လည်း အရေးကြုံလာသောအခါ နှုတ်မှ ရုတ်တရက် မြန်မာလိုပင် ထွက်သွားသည်။ သူပြောသော မြန်မာစကားကို ထိုပတ်ဝန်း

ကျင် အနီးအနားမှ မည်သူကမှ နားလည်မည်မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း သူ၏အမူအရာကိုမူ သိသည်။ အိမ်တစ်အိမ်မှ ခွေးရှင် ထွက်လာသည်။ ခွေးရှင်မှာ ယောက်ျားမဟုတ်။ မိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။ ခွေးရှင်သည် ပထမ သူ၏ခွေးကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ လို့ နောက် ခရီးသည်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ခရီးသည်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။

“ဝမ်းနည်းပါကယ်ရှင်”

ခွေးရှင် သို့မဟုတ် အိမ်ရှင်ကအားတုံ့အားနာတောင်းပန်ကောင်း ပြောလေသည်။ ခပြာသည့်ကောင်းမှာ အင်္ဂလိပ်စကား ဖြစ်သည်။ ခရီးသည် ပိုမိုအံ့ဩသွားသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ကျေးရွာဇနပုဒ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်လိမ့်မည်ဟု သူလုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့။ မိန်းကလေးသည် အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်နေသကဲ့သို့ပင် အရွက်အရွံလည်း ကင်းပိုရသည်။ များ သော အားဖြင့် အိန္ဒိယအမျိုးသမီးများသည် မိမိတို့၏အိမ်သို့ သူမိန်းတစ်ရံဆံ နောက်လာလျှင် ခေါင်းမြီး ခြုံစစ်လိုက်တတ်ကြသည်ကသာ များသည်။ ယခုမိန်းကလေးကား ထိုသို့ မဟုတ်ပေ။ သူမိန်းတစ်ရံဆံနှင့် တွေ့နေအောင်လည်း သူမိန်းတစ်ရံဆံမှာ ကိုယ်နိုင်ငံသား မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်နေလေသည်။ ခေါင်းမြီး မခြုံရုံမျှသာမက ရှုထိရုံသည် အမူအရာမျိုးလည်း လုံးဝမရှိပေ။

“အိမ်ထဲခဏဝင်ပါဦးလားရှင်”

မိန်းကလေးသည် ခေါင်းမြီးမခြုံရုံသာမက ရှက်နို့သည် အမူအရာမျိုး လုံးဝမပြုရုံမျှသာမ ညွှော်သည်ဘူစိမ်းတင်ရုံဆံ အား သူ့ အိမ်သို့ပင် ဖိတ်နေပြန်သည်။ ရေငတ်နေသော ခရီးသည်သည် ရေတွင်းထဲ ခုန်ချလိုက်လေသည်။ မိန်းကလေး ဖိတ်မန္တကပြုရာသို့ လိုက်သွားလေသည်။ မိန်းကလေး၏ အိမ်သည် ထိုကျေးရွာဇနပုဒ်၌ အသားနားဆိုး ဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲရောက်သွားသောအခါ မိန်းကလေးက ပထမ ရေတိုက်သည်။ အိမ်ထဲသို့ မျိုးတို့သည် သူ့ကိုအိမ်သို့ ညွှော်သည်စောင်သည် ရောက်လာသည့် အခါမျိုး၌ ပထမ ဝေတိုက်လေ့ရှိကြသည်။ မိန်းကလေးသည် ညွှော်သည်အား ဝေတိုက်ပြီးသောအခါ နွားနှို့ပူပူတစ်ခွက်ယူလာပြန်သည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော ခရီးသည်သည် မိန်းကလေး တည်ခင်းသမျှ အားလုံး သုံးဆောင်ပစ်သည်။ အိမ်တွင် တခြားအိမ်သူအိမ်သားများ ရှိသော်လည်း မိန်းကလေးက သာလျှင် ဒိုင်ခံညွှော်ခံနေသည်။ ညွှော်သည်နှင့်အိမ်ရှင်တို့သည် အာလာပသလ္လာပ ပြောကြသည်။

“ရှင် ဘယ်နိုင်ငံကလာတာလဲ”

“မြန်မာနိုင်ငံက လာတာပါ”

““ပုဇွန်ဝယာဘုရားဖူးလာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မိန်းကလေး မေးသည့် အလှည့် ပြီးသလောက်ရှိသွား သောအခါ ခရီးသည်၏ အလှည့်ရောက်လာသည်။

“ဒီရွာရဲ့နာမည် မသိရဘူးလား၊ ရွာနာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ”

“သုဇာလာရွာ”

မိန်းကလေး၏ အဖြေစကား ကြားရသည့်အခါ ခရီး သည် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဤနေရာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်သည် ရှေးယခင်က ပုဇွန်ဖြစ်တော်စဉ်နှင့် နီးကပ် သော ဆက်စပ်မှု ရှိနေသည်။ ဤကျေးရွာ ဇနပုဒ်လည်း ပုဇွန် ဖြစ်တော်စဉ်နှင့် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းများ ဆက်စပ်မှု ရှိနေမည်လား။

မိန်းကလေးက ဆက်ပြောသည်။

“ပုဇွန်လက်ထက်ကတည်းက ဒီရွာရှိခဲ့တယ်၊ အဲဒီတုန်း ကတော့ နာနိဂါမသေနာနိရွာလို့ ခေါ်တယ်၊ နောက် ခေတ်တွေ ပြောင်းလဲလာတော့ အမည်တွေလဲ ပြောင်းလဲ လာတယ်၊ ဒီရွာကို သေနာနိဝံ လို့ ခေါ်ပြန်တယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မထူးပါဘူး၊ ‘ဂံ’ဆိုတာလဲ အိမ်ကိုဆို

လိုတာပဲ။ နောက်ခေတ်ပြောင်းလာတဲ့ အခါကျတော့ နာမည် တစ်မျိုးပြောင်းသွားတယ်။ ဗကရောရွာလို့ ခေါ်ပြန်တယ်။ အဲဒီနာမည်ကိုတော့ ကျွန်မမကြိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အင်္ဂလိပ်ခေတ် တစ်ခေတ်လုံး အဲဒီအမည်ပဲ တွင်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းကျပြန်တော့ နာမည်အသစ်တစ်ခု တွင်လာပြန်တယ်။ သုဇာတာဂံဝ-သုဇာတာရွာတဲ့ ကျွန်မ အဲဒီအမည်ကိုတော့ သိပ်နှစ်သက်တာပဲ”

မိန်းကလေးက သက်လက်ချက်ချာစွာ ပြောပြသွားသည်။ သူ့ စကား ကြားရသောအခါ ခရီးသည် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားသည်။ ဘုရားအလောင်း-သိဒ္ဓတ္ထအား ဆနာနို့ ဆွမ်းကပ်သော သုဇာတာနေသည့် သေနာနိုဂါမရွာသည် ဤရွာများ ဖြစ်နေမည်လား။

“ညီမကို တစ်ခုမေးပါရစေ၊ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ပုဒ္ဓ ဖြစ်တော်စဉ်နဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေတဲ့ သေနာနိုဂါမဆိုတဲ့ရွာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဘုရားအလောင်းသိဒ္ဓတ္ထဟာ ဘုရား မဖြစ်မီကလေးမှာ သေနာနိုဂါမရွာက သုဇာတာအမည် ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လူဒါန်းတဲ့ ဆနာနို့ ဆွမ်းကို ဘုရားပေးတော်မူတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို ညီမ ကြားဖူးသလား”

“ကြားဖူးပါတယ်။ အခု ဒီရွာဟာ သုဇာတာနေခဲ့ဖူးတဲ့ ရွာပါပဲ။ ကျွန်မနာမည် သုဇာတာလို့ မှည့်ထားတာကိုက အဲဒီ ပုဒ္ဓခေတ်က သုဇာတာကိုအားကျပြီး ဂုဏ်ပြုလေးစားတဲ့အနေနဲ့ မှည့်ခေါ်ထားတာပါ”

“ဪ...ညီမနာမည်က သုဇာတာတဲ့ ဟုတ်လား။ သိပ်လှတဲ့ အမည်ပဲနော်။ ညီမဟာ အမည်လှရုံသာမဟုတ်ဘူး။ သိလဲသိပ်သိတာပဲနော်။ ဒီလို ကျေးရွာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အခုလို နံနံစပ်စပ်သိနေတာကို အစ်ကို အံ့ဩလို့ မဆိုးဘူး”

ညော်သည်ပြောသည့် စကားသည် မြောက်သလိုလို ဖြစ်သွားသော်လည်း မိန်းကလေးကမူ အမြောက်ကြိုက်သည့် လက္ခဏာ ရှိဟန်မတူပေ။ ရိုးသားတည်ငြိမ်သည့် မျက်နှာထားဖြင့်သာ စကားဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မသိတာ မဆန်းပါဘူး။ ကျွန်မက သမိုင်းဘာသာ ယူခဲ့တဲ့ ကျောင်းသူပဲ”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဘယ်အတန်း အောင်ပြီးပြီလဲ”

“အမ်အေ...”

“ဟုတ်လား...ဘယ်တက္ကသိုလ်က အောင်တာလဲ”

www.burmeseclassic.com

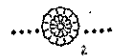
“ဗုဒ္ဓဂယာနဲ့ မနီးမဝေးမှာ မဂဓတက္ကသိုလ် ဆိုတာ ရှိတယ်၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်၊ မနေ့ကတောင် အဲဒီတက္ကသိုလ် ရောက် သွားသေးတယ်”

“ကျွန်မ မဂဓတက္ကသိုလ်က အောင်တာပါ”

ညွှန်သည်သည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ သုဇာတာနှင့် စကားဆက်ပြောချင်သေးသော်လည်း ဗုဒ္ဓဂယာ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဆရာတော် ဘိက္ခုဂယန်ကျာတံနှင့် ချိန်းထားသည်ကို သတိရလာသည် ဖြစ်၍ သုဇာတာကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဗုဒ္ဓဂယာဘက် လှည့်ပြန် လာခဲ့လေသည်။

ခရီးသည်သည် ဥရုဝေဠု နယ်မြေတစ်ဝိုက်၌ ရှိသော နေရာဥစ္စရာမြစ်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရပြီ။ သေနာန်ဂါမသိုလ်လည်း ရောက်ခဲ့ရပြီ။ သုဇာတာနှင့်လည်း စကားပြောခဲ့ရပြီ။

ပုလောင်းထဲက အနို့မညာ

အစ်ကိုစိုး....

အစ်ကိုနှင့် ခွဲခွာပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ အစ်ကို့ကို သတိမရသည့်နေ့ တစ်နေ့မှမရှိခဲ့ပါ။ အစ်ကို့ ဆီကို စာပေးလိုလှသော်လည်း အစ်ကို့ လိပ်စာမသိ၍ စာ မရေးရပါ။ အစ်ကို့ကလည်း နေနိုင်လွန်းလှသည်။ ညီမလိပ်စာ အစ်ကို့ ဆီမှာ မရှိသော်လည်း သန္တီနိ ကေတန်မှတစ်ဆင့် စာပေးလျှင် ညီမနေသောနေရာ သို့ မရောက်ရောက်အောင် ပို့ပေးမှာသေချာသည်ကို အစ်ကို့လိလျက်သားနှင့် ညီမဆီကို စာတစ်စောင် ပေးပေးမရ။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်ပြန်ရောက်ပြီဖြစ်၍ ညီမကို
 ကိုအစ်ကို မေ့သွားပြီမဟုတ်လား။ ညီမအကြောင်း
 ကိုတော့ အစ်ကို ကြားမည်လားမသိပါ။ အစ်ကို
 နှင့် ခွဲခွာပြီးနောက် ညီမ သန္တိနိကေတန်မှာ လပိုင်း
 လောက်ပဲ ကြာပါသည်။ ကျောင်းကထွက်ပြီး မိဘ
 များနေသည့် ဒေသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ဒေသို့မှာ
 မိဘများနှင့်နေရင်း သုံးလေးနှစ် ကြာသွားသည့်
 အခါ ညီမ၏ကုသိုလ်ကံပဲဟု ဆိုရမလားမသိ။ ပြင်
 သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့က ယူနက်စကိုမှာ ပန်းချီနှင့်ပတ်
 သက်သည့် အလုပ်တစ်ခုခုပါသည်။ ပါရီယူနက်စကို
 မှာပင် တဖြည်းဖြည်း ရာထူးတက်သွားပြီး ယခု
 တော့ ညီမ ပါရီယူနက်စကိုမှာ အစီအစဉ်တာ
 အဖြစ် အမှုထမ်းနေပါပြီ။

အစ်ကိုရေ...ညီမ ပန်းချီဆွဲသည့်အခါတိုင်း ညီမ
 ဆွဲသည့် ပန်းချီကားထဲမှာ အစ်ကို့မျက်နှာ ပေါ်
 ပေါ်လာသည့်အတွက် ပန်းချီကားထဲ အာရုံရောက်
 အောင် စိတ်ကို မနည်းထိန်းထိန်းပြီး ဆွဲရပါသည်။
 သန္တိနိကေတန်မှာ အစ်ကိုနှင့် နေလာခဲ့ရသည့် နေ့
 ရက်တွေကို ညီမတစ်သက် မေ့တော့မည်မဟုတ်ပါ။
 အစ်ကို ကိုယ့်တိုင်းပြည် ပြန်သွားတော့ ညီမ သန္တိ
 နိကေတန်မှာ ဆက်နေချင်စိတ်တောင် မရှိတော့

ဘူး။ သို့သော်လည်း သင်တန်းဆုံးခန်းမရောက်သေး
 သည့်အတွက် မနေချင်နေချင်နှင့် ဆက်နေခဲ့ရပါ
 သည်။

သန္တိနိကေတန်မှာ နေခဲ့ရသည့် ရက်တွေထဲမှာ
 အပျော်ဆုံးနေ့ရက်ကတော့ အစ်ကိုနှင့်အတူ အိန္ဒိယ
 ပြည် အနုပညာဌာနများကို လေ့လာရေးခရီးထွက်
 သည့် နေ့ရက်တွေဖြစ်ပါသည်။ ညီမတို့ လေ့လာ
 ရေး ခရီးထွက်ကြတာကို အစ်ကို မှတ်မိသေးတယ်
 မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက ပျော်တာမျိုးတော့
 ဒီတစ်သက် ပေါ်လာတော့မည် မဟုတ်တော့ပါ
 ဘူး။

အစ်ကို့ သူငယ်ချင်း ဟူစိန်ကို သတိရသေးတယ်
 မဟုတ်လား။ သူကတော့ အခု အိန္ဒိယမှာပဲ ရှိနေ
 ပါသည်။ အောင်မြင်ကျော်ကြားသည့် ပန်းချီဆရာ
 ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ညီမတို့ကို ပန်းချီအနုပညာ သင်
 ကြားပို့ချပေးလိုက်သည့် သန္တိနိကေတန် ဝတ္ထုသိုလ်
 ကြီးကို ညီမတော့ သယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ အစ်ကို
 လည်း မမေ့ဘူး မဟုတ်လား။

အစ်ကို့ လိပ်စာ အသေအချာ မသိသည့်အတွက်
 ပန်းချီ အနုပညာ ကျောင်း ကို လိပ်စာတစ်စောင်

www.burmeseclassic.com

ပန်းချီအနုပညာကျောင်းမှ တစ်ဆင့် ယခုစာကို ပေးပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာရောက်မရောက် သိရအောင် ညီမဆီကို ဆက်ဆက်စာပြန်ပါ။

ချစ်ညီမ
ရာဇာ

အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသော ရာဇာ၏စာ ပန်းချီစိုးအောင် အိမ် ရောက်လာသည်မှာ ယမန်နေ့ကပင် ဖြစ်သည်။ ယမန်နေ့က ပန်းချီအနုပညာကျောင်းမှ ပန်းချီကျောင်းသား လေးတစ်ယောက် လာပေးသွားသဖြင့် အိမ်ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ စာ အိမ်ရောက်လာချိန်၌ ပန်းချီစိုးအောင် အိမ်၌ မရှိပေ။ ညကြီးမိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လာသော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ရေချိန်ကိုက်သည့် အဆင့်ထက် ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်၍ အဖော်လစ်ယောက်က လိုက်ပို့သဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်မှန်းမသိ ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်အမာကြည်က တွဲပြီး အိပ်ရာထဲ တန်းပို့လိုက်ရလေသည်။

ဒေါ်အမာကြည်သည် နေ့လယ်ကတည်းက ရောက်လာ သောစာကို စိုးအောင်အား ပြလိုသည်။ နိုင်ငံခြားကရောက် လာသည့် စာဖြစ်သဖြင့် အရေးကြီးသောစာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်

နေမည်ဟု တွေးပြီး စိုးအောင်အား ပြလိုက်လျှင် ကောင်း မည်လားဟု ပထမ တွေးမိသေးသည်။ သို့သော်လည်း စိုးအောင်၏ အခြေအနေမှာ စာတစ်စောင်ကို ဖတ်နိုင်ဖို့ ဝေးစွာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်ဖြစ်နေသဖြင့် ထိုနေ့အဖို့ တွင် စိုးအောင်ကို စာမပြဖြစ်တော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ပန်းချီစိုးအောင် အိပ်ရာက တော်တော်နှင့် မနိုးပေ။ နံနက် ၉-နာရီလောက်ကျမှ အိပ်ရာကနိုးလာသဖြင့် စာကိုဖတ်ရသည်။ သူ့ လုံးဝ မျှော် လင့်မထားသော စာဖြစ်နေ၍ တအံ့တကြဲ ဖြစ်နေသည်။ စာကို ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း အတိတ်က အရိပ်များသည် တစ်ခု ပြီးတစ်ခု ပေါ်လာကြသည်။ ရာဇာ၏ စာတစ်လုံးတစ်လုံး ကို ဖတ်ရသည်မှာ သူ၏ သန္တိနိကေတန် ပန်းချီပညာတော် သင်ဘဝ စာမျက်နှာ တစ်ရွက်လစ်ရွက်ကို ဖတ်နေရသည်နှင့် တူနေသည်။ ရာဇာ၏ စာဝါကျတစ်ဝါကျကို ဖတ်ရသည် မှာ သူ၏ သန္တိနိကေတန် ပန်းချီပညာတော်သင်ဘဝ အခန်း ကဏ္ဍတစ်ခုကို ဖတ်နေရသည့်နယ် ဖြစ်နေသည်။

အိမ်တွင် မည်သူမှ မရှိ။ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်အမာကြည် သည် နံနက်အစောကြီးကတည်းက ကျောက်မြောင်းဈေး ထဲတွင် မုန့်ဟင်းခါးရောင်းရန် ထွက်သွားလေပြီ။ သူမ၏ သမီးများလည်း ကျောင်းတက်သွားကြပြီ။ အိမ်တွင် တစ်

ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သဖြင့် ပန်းချီစိုးအောင်သည် ရာဇာ၏ စာကိုဖတ်ရင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖိတ်ကူး နယ်ပယ်ထဲသို့ လှည့်လည်သွားလာချင်တိုင်း သွားလာ၍ ရနေသည်။ ရာဇာ၏စာကို ဖတ်ခေါက်ဖတ်၍ အားမရပေ။ အမြီးပြန်ခေါင်းပြန် ဖတ်ကြည့်ပြန်သည်။ ဖတ်လေဖတ်လေ သူ၏ သန္တိနိကေတန် ပန်းချီပညာတော်သင် ဘဝသည် ပုံပေါ်လာလေလေ ဖြစ်သည်။

ရာဇာ၏စာအစကို ဖတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ သန္တိနိကေတန် ပန်းချီပညာတော်သင် ဘဝစာမျက်နှာအစကို လှန်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

စိုးအောင်သည် သန္တိနိကေတန်ရောက်သွားပြီးတစ်လခလောက် အကြာတွင် ဖြစ်သည်။ သန္တိနိကေတန်ရှိ ပန်းချီပန်းပု အနုပညာ ကျောင်းသားများသည် “ကလာဘဝန်” ခေါ် ပန်းချီအနုပညာသင်တန်း ခန်းမထဲတွင် တစ်နေ့တာ ဆရာသင်ကြားပို့ချပေးသည့် စာအတ္ထုသင်ခန်းစာကို သင်ကြားပြီးသည့်အချိန်တွင် အချို့က သင်တန်းခန်းမ ထဲတွင်ပင် ပန်းချီအဆွဲ လေ့ကျင့်ကြပြီး အချို့ကမူ ခန်းမအပြင်ဘက်ရှိ မြက်ခင်းတစ်နေရာရာ၌လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်၌လည်းကောင်း၊ တစ်ကိုယ်တည်းတည်းဖြစ်စေ၊ အင်စုဖွဲ့၍ဖြစ်စေ ပန်းချီဆွဲ လေ့ကျင့်လေ့ ရှိကြသည်။ သန္တိနိ

ကေတန် ကျောင်းဝင်းထဲတွင် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးများရှိသည်။ သရက်ပင်ဆိုလျှင် သရက်ပင်ချည်း စိုက်ထားသည်။ သရက်ပင်များ အတန်းလိုက် စိုက်ထားသော နေရာကို သရက်ဥယျာဉ်ဟု ခေါ်သည်။ ထို့အတူ ခရေပင် ဆိုလျှင်လည်း ခရေပင်ချည်းစုစိုက်ထားသည်။ ခရေပင်များ ရှိသည့် နေရာကိုမူ ခရေဥယျာဉ်ဟု အမည်ပေးထားသည်။

စိုးအောင်သည် ခရေဥယျာဉ်ကွင်းရှိ အရိပ်ကောင်းသော ခရေပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်အောက်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး ပန်းချီဆွဲနေသည်။ ပန်းချီကားတစ်ကား ဆွဲပြီး သွားသည်ဖြစ်၍ အညောင်းအညာဆန်ပြီး ဘေးဘီကိုကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိနှင့် ဝါးတစ်ရိုက်လောက် အကွာရှိ ခရေပင်တစ်ပင်အောက်၌ ပန်းချီကျောင်းသူတစ်ဦး ပန်းချီဆွဲနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုပန်းချီကျောင်းသူသည် လုံးကြီးပေါက်လှ အိန္ဒိယမိန်းမပျိုဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးများအနက် ထူးထူးခြားခြား ဖြူဝင်းနေသော သူ၏ အသားအရေသည် သူဝတ်ထားသော နံ့သာရောင် ဆာရီနှင့် လိုက်ဖက်နေသည်။

စိုးအောင်သည် ထိုပန်းချီသင်တန်းသူကို ပန်းချီ သင်တန်းတွင် တွေ့ဖူး မြင်ဖူးနေသော်လည်း နှစ်ယောက်ချင်း

တစ်ခါမှ မဆုံးပေးပေ။ မိန်းမပျိုနှင့် မိတ်ဖွဲ့ရန်အကောင်းဆုံး အချိန်အခါ ဖြစ်နေသဖြင့် ထိုရတောင့်ရခဲ အခါအခွင့်ကို လက်မလွှတ်လိုသော စိုးအောင်သည် မိန်းမပျိုရှိရာသို့ ချဉ်း ကပ်သွားလေသည်။ မိန်းမပျိုက စိုးအောင်ကို ပြုံးပြလေ သည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ တချို့ကောလိပ်များတွင် မိန်းကလေး နှင့်ယောက်ျားလေးများ သပ်သပ်စီ ပညာသင်ကြားရသော် လည်း တချို့ကောလိပ်များ၌မူ မိန်းကလေးနှင့်ယောက်ျား လေး အတူတူ၍ ကျောင်းတက်ကြရသည်။ မိန်းကလေးနှင့် ယောက်ျားကလေး အတူတူ၍ ကျောင်းတက်ကြရသော ကောလိပ်များ၌ မိန်းကလေးများနှင့် ယောက်ျားလေး များသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆက်ဆံခွင့်ရရှိသည်။ သန္တိ နိဂေတန်တက္ကသိုလ်သည်လည်း မိန်းကလေးနှင့်ယောက်ျား လေး အတူတူ၍ ပညာသင်ကြားရသော တက္ကသိုလ်ဖြစ် သဖြင့် မိန်းကလေးများသည် ယောက်ျားလေးများနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆက်ဆံခွင့်ရကြသည်။

စိုးအောင်သည် ပန်းချီကျောင်းသူ မိန်းမပျိုအနီး ကပ် သွားပြီး မိန်းမပျိုဆွဲထားသော ပန်းချီကားကိုကြည့်လျက် ‘တယ် လက်ရာမြောက်ပါလား’ ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေသည်။ မိန်းမပျိုကလည်း စိုးအောင်လက်ထဲက ပန်းချီကားကို

တောင်းကြည့်လျက် ‘ရှင့်လက်ရာက ကျွန်မလက်ရာထက် အဆအရာသာပါကယ်’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ပန်းချီသင်တန်းသားနှင့် ပန်းချီသင်တန်းသူသည် သူတို့ ဆွဲထားသော ပန်းချီကားကို အကြောင်းပြု၍ အသိမိတ် ဆွေ ဖြစ်သွားကြသည်။ မိန်းကလေးက စကားသွက်သည်။ စိုးအောင်မှာ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်သဖြင့် နိုင်ငံခြားသားနှင့် အသိမိတ်ဆွေဖြစ်ရသည်ကို စိတ်ပါဝင်စားပုံရသည်။ မိန်း ကလေးကပင် စကားဆက်ပြောသည်။

“ရှင် တယ်အဆောင်မှာနေသလဲ၊ ‘ချိနကဝန်’မှာ ဝန် သလား”

“ချိနကဝန်မှာနေရအောင် ကျွန်တော်က တရုတ်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“အို...ဆောရီး...ဆောရီး၊ ကျွန်မက ရှင်ကို တရုတ် မှတ်လို့၊ နို့ ရှင်က ဘာလူမျိုးလဲ”

“ကျွန်တော် ဗမာလူမျိုးပါ”

သန္တိနိဂေတန်တွင် ‘ချိနကဝန်’ခေါ် တရုတ်ဆောင် ရှိသည်။ ‘ချိနကဝန်’၌ များသောအားဖြင့် တရုတ်ကျောင်း သားများ နေလေ့ရှိကြသည်။ အိန္ဒိယလူမျိုးများသည်

မာများကိုတွေ့လျှင် မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း ရှင်းမပြုမချင်း တရုတ်ဟုပင် အောက်မေ့တတ်ကြသည်။ စိုးအောင်မှာ အသားကလည်းဖြူ မျက်နှာပေါက်ကလည်း မြန်မာမဆန်၍ ရာဇာက တရုတ်လူမျိုးဟုထင်လျှင်လည်း ထင်စရာဖြစ်နေသည်။

* * *

ပန်းချီစိုးအောင်သည် ရာဇာ၏ပေးစာမှတစ်ဆင့် သူ၏ သန္တိနိကေတန် ပန်းချီပညာတော်သင်ဘဝ စာမျက်နှာများကို တစ်မျက်နှာပြီးတစ်မျက်နှာ လှန်နေရာ အဖွင့်အခန်းကဏ္ဍကို ဖတ်၍ပြီးသွားပြီ။ ရာဇာ၏စာထဲက နောက်ဝါကျတစ်ဝါကျကို ဖတ်ကြည့်ပြန်သည်။ ထိုအခါ သူ၏ သန္တိနိကေတန် ပန်းချီပညာတော်သင်ဘဝ၏ အခန်းကဏ္ဍသစ်တစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။

စိုးအောင်သည် ရာဇာနှင့် ခင်မင် ရင်းနှီး သွားပြီး နောက်ပိုင်း၌ သန္တိနိကေတန် ပရဂုဏ်အတွင်း၌ စိုးအောင်နှင့် ရာဇာတို့ ပူးတွဲပူးတွဲ လုပ်နေသည်ကို မကြာခဏ တွေ့လာရသည်။ တစ်နေ့တာ ပန်းချီသင်တန်းအပြီးတွင် ဆိတ်ငြိမ်ရာ မြက်ခင်းပြင်များ၌ လည်းကောင်း၊ သရက်ဥယျာဉ်

ထဲက သရက်ပင်ရင်း၌ လည်းကောင်း၊ ခရေဥယျာဉ်ထဲက ခရေပင်ရင်း၌ လည်းကောင်း အတူတူထိုင်ပြီး ပန်းချီဆွဲလေ့ရှိကြသည်။ တစ်ယောက်၏ပန်းချီကားကို တစ်ယောက်က ဝေဖန်သည့်အခါ ဝေဖန်ပြီး ချီးကျူးသည့်အခါ ချီးကျူးသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့နှစ်ဦးသည် 'ဝိစိကြာ' ခေါ် ပြတိုက်သို့ သွားကြည့်ကြသည်။ ပြတိုက်ထဲတွင် ရာဇိန္ဒရာနတ်တကိုးနှင့် ပတ်သက်သော ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်များကို ပြထားသည်။ ကဗျာစာဆိုကြီး ရရှိသော နိုဘဲလ်ဆုတံဆိပ် အမှတ်အသားများကို လည်းကောင်း၊ ကဗျာဆရာကြီး၏ စာအုပ်များနှင့် လက်ရေးမူများကို လည်းကောင်း၊ ကဗျာဆရာကြီး၏ အဝတ်အစားများကို လည်းကောင်း၊ ကဗျာဆရာကြီး နိုင်ငံရပ်ခြား ခရီးသွားစဉ်က နိုင်ငံရပ်ခြား စာနယ်ဇင်းများ၏ ရေးသားချက် စာနယ်ဇင်းဖြတ်ပိုင်းများကို လည်းကောင်း၊ ကဗျာဆရာကြီး၏ လက်ရာပန်းချီကားများကို လည်းကောင်း ပြထားသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ စိုးအောင်နှင့် ရာဇာတို့သည် သန္တိနိကေတန်ဂေဟာရွှေက နာမည်ကျော် ရုပ်တုဆရာကြီး ရာမကိန်ကာ ထုလုပ်ထားသော 'မီးလျှံ' အမည်ရှိ စိတ္တဗေဒရုပ်တုကို လည်းကောင်း၊ အချို့အဆောင်များနှင့် ကျေးဇူးဆောင်များတွင် ပြထားသော ပန်းချီကျော်နန္ဒလော့အိတ်

၏ ပန်းချီကားများကို လည်းကောင်း၊ အတူသွားကြည့်ကြပြီး နာမည်ကျော် အနုပညာရှင်ကြီးများ၏ လက်ရာများနှင့် ပတ်သက်၍ ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။ ဆွေးနွေးကြသည်။

တစ် ခါ တစ် ရံ တွင် လည်း ကျောင်းဆောင်များ ရွှေကရုပ်တုဆရာကြီး ရုပ်ကိန်းကာ ထုလုပ်ထားသော သူဇာတာရုပ်တုကို လည်းကောင်း၊ ကလာဘဝန်ဘေးက မဟတ္ထမဂန္ဓိနှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါများ ဒဏ္ဍိသို့ချီတက်ခြင်းဟု အမည်ပေးထားသည် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင် ရုပ်တုကြီးကို လည်းကောင်း ကြည့်ရှုလေ့လာလျက် စိုးအောင်နှင့် ရာဇာတို့သည် ပုံတူ ရေးဆွဲကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပန်းချီကျောင်းသားများ 'အောက်ခိုး' ထွက်ကြသည့်အထဲတွင်လည်း စိုးအောင်နှင့် ရာဇာတို့ လိုက်ပါသွားကြသည်။ သန္တိနိကေတန်နှင့် မနီးမဝေး၌ ရာဇာနတ်တိုင်း ဟည်ထောင်ထားသော ရှုရီနိကေတန်အမည်ရှိ ကျေးလက်ပြုပြင်ရေး ဌာနတစ်ခုရှိသည်။ ထိုနေရာသို့ ကွင်းဆင်းလျက် ပန်းချီကျောင်းသားများသည် အိန္ဒိယကျေးလက်သဘာဝ ပန်းချီကားများ ရေးဆွဲကြသည်။ ထိုအချိန်မျိုး၌လည်း စိုးအောင်နှင့် ရာဇာတို့သည် ပူးတွဲပူးတွဲပင် ရှိနေကြသည်။

* * *

ပန်းချီစိုးအောင်သည် ရာဇာ၏ ပေးစာတစ်ပိုဒ်ကို ဖတ်ပြီးသွားပြန်လေပြီ။ ထိုအခါ သူ၏ သန္တိနိကေတန် ပန်းချီပညာတော်သင် ကျောင်းသားဘဝ၏ ရောင်စုံပန်းချီကားချပ်ကြီးတစ်ချပ် ပေါ်လာပြန်သည်။

သန္တိနိကေတန်၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ပန်းချီကျောင်းသားများသည် လေ့လာရေး ခရီးထွက်ကြသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ကမ္ဘာ့အံ့ချီးဖွယ် ရှေးဟောင်း အနုပညာလက်ရာဌာနကြီးများရှိသည်။ ပန်းချီကျောင်းသားများသည် ထိုဌာနများသို့ ခရီးထွက်လျက် ရှေးဟောင်းလိုဏ်ဂူနံရံနှင့် အမိုးများရှိ ရှေးဟောင်းပန်းချီလက်ရာများနှင့် ကျောက်ဆစ်လက်ရာများကို လေ့လာကြသည်။ ယင်းလေ့လာရေး ပန်းချီကျောင်းသားများ အဖွဲ့တွင်လည်း စိုးအောင်နှင့် ရာဇာတို့ပါသွားကြသည်။ လေ့လာရေးအဖွဲ့သည် ပထမ အဂ္ဂန္ဓာလိုဏ်ဂူသို့ သွားကြသည်။ အဂ္ဂန္ဓာသို့ ရထားဖြင့် သွားရသောခရီးသည် အထူးပင် ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ စိုးအောင်နှင့် ရာဇာတို့သည် ခရီးအတူတူ သွားရသဖြင့် ပိုပြီး ဘံယောဇဉ် ငြိတူယ်သွားကြသည်။

အဂ္ဂန္ဓာလိုဏ်ဂူ၌ နှစ်ပေါင်းထောင်ချီ ကြာမြင့်နေပြီဖြစ်သည့် ဆေးရောင်စုံ ပန်းချီကားများကို တွေ့ကြရသည်။ နှစ်ပေါင်း ကြာမြင့်နေပြီဖြစ်သော်လည်း တချို့ ပန်းချီလက်ရာများမှာ ဆေးသားပြယ်မသွားကြပေ။ ပန်းချီကား

www.burmeseclassic.com

အားလုံးမှာ ဗုဒ္ဓဝင်ဇာတ်နိပါတ်ကားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ စိုးအောင်နှင့် ရာဇာတို့သည် အချို့ သဘောကျသည့် ပုံများကို ပုံကြမ်းကူးဆွဲကြသည်။ ပန်းချီကားများကို လေ့လာကြရင်း ရာဇာက စိုးတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာကော ဒီလို ရှေးဟောင်းရောင်စုံပန်းချီကားမျိုး ရှိသလား' ဟု မေး၍ စိုးအောင်က 'ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာလဲ ပုဂံခေတ် ပန်းချီတွေထဲမှာ အခုလို ဆေးရောင်စုံ ပန်းချီတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလောက်တော့ ရှေးမကျဘူး' ဟု ပြန်ပြောသည်။

လေ့လာရေးအဖွဲ့သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ အခြားနာမည်ကြီး အနုပညာလက်ရာများရှိသော ခဂျူရာဟိုသို့ ရောက်သွားကြပြန်သည်။ ထိုနေရာ၌မူ ပန်းချီလက်ရာထက် ကျောက်ရုပ်တုများက များသည်။

စိုးအောင်သည် အခြားအဖော်များရှိရာသို့ လိုက်သွားလေသည်။ ရာဇာလည်း စိုးအောင်နောက်က လိုက်ပါလာလေသည်။

* * *

ပန်းချီစိုးအောင် ဖတ်နေသော သူ၏ သန္တိနိကေတန်၊ ပန်းချီကျောင်းသားဘဝ သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုသည် နောက်တစ်ခန်း ကူးပြောင်းသွားသည်။

ဟူစိန်။

သန္တိနိကေတန် ပန်းချီကျောင်းသားများထဲတွင် မိန်းကလေးများထဲက ရာဇာသည် စိုးအောင်၏ အချစ်ဆုံးဖြစ်သကဲ့သို့ ယောက်ျားလေးများထဲတွင် ဟူစိန်သည် စိုးအောင်၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ဟူစိန်သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် အထင်ပေါ် အကျော်ကြားဆုံး ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။ အချို့ ပန်းချီအကဲခတ်သမားများက စိုးအောင်၏လက်ရာနှင့် ဟူစိန်၏လက်ရာသည် လက်ရာချင်းတူသည်ဟု အကဲဖြတ်ကြသည်။ ညှိပြီးဆွဲကြခြင်း မဟုတ်သော်လည်း တစ်ကျောင်းတည်းကထွက်ပြီး အတေးအခေါ်ချင်း တူနေသဖြင့် လက်ရာချင်း သွားတူနေပုံရသည်။

ဟူစိန်လည်း အောင်မြင်ကျော်ကြားနေပြီ။ ရာဇာလည်း ယူနက်စကို၏ အတ်ဒါရိုက်တာ ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့၏သူငယ်ချင်း စိုးအောင်မှာမူ ကျောက်မြောင်း သင်္ဂဟလမ်းရှိ အိမ်ကုတ်အိမ်ပုတ်ကလေးတွင် စားဝတ်နေရေးအတွက် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်နေရသည်။ သူ၏ ပန်းချီဆွဲခနှင့် မစားလောက်သဖြင့် သူ၏ဇနီးပင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက မုန့်ဟင်းခါးရောင်းပြီး စီးပွားရှာနေရသည်။ သို့သော် မြန်မာပန်းချီလောက၌ စိုးအောင်ကို ခေတ်သစ်ပန်းချီ တီထွင်သူတစ်ဦး အဖြစ်မူ ဝိုင်းဂုဏ်ပြုချီးကျူးကြသည်။ သို့ရာတွင် အာဇာသော်လည်း အဆံမပါ ဖြစ်နေသည်။ မြန်မာ အနုပညာ

www.burmeseclassic.com

လောက၏ ထိထိရောက်ရောက် အားပေးမှုမရရှိသောအခါ စိုးအောင်သည် စိတ်ဓာတ်ကျလာသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျ၍ အရက်ကိုဖိသောက်သည်။ စိုးအောင်၏ ပန်းချီကားများမှာ ပုလင်းထဲက ထွက်လာသော ပန်းချီကားများ ဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏လက်ရာများမှာ တစ်ခေတ်ဆန်းမြဲ ဆန်းနေသည်။ စိုးအောင်သည် သူ့ကို ပန်းချီပညာလင်ပေးလိုက်သော သန္တီနိကေတန်ကိုလည်း မမေ့ပေ။ သူ၏ အချို့ပုံများ၌ ‘စိုးအောင် သန္တီနိကေတန်’ ဟု လက်မှတ် ထိုးထားသည်။

* * *

ပန်းချီစိုးအောင်သည် သူ၏ ပန်းချီဆရာဘဝ စာမျက်နှာများကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်ရှင်း အပြီးသတ်အခန်းကဏ္ဍ ဖတ်မည်လုပ်စဉ် အိမ်ပေါက်ဝ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မုန့်ဟင်းခါး ကုန်သွားပြီဖြစ်၍ ဒေါ်အမာကြည့် သောင်းများ၊ ပလုံးများ၊ အိုးများရွက်ပြီး အိမ်ပြန်လာသည်ကို တွေ့မြင်သွားလေသည်။

ပန်းချီစိုးအောင်သည် သူ့လက်ထဲက ရာဇာဓိစာကို ကြမ်းပေါ် ချလိုက်လေသည်။ သူ့ဖတ်နေသော သူ့ဘဝ စာမျက်နှာများပါသည့် စာအုပ်ကိုလည်း ပိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

* * *

ခွတ်ဆိုငါ့အမွေပါလီ

ရန်ကုန် မြို့ပတ်ရထားကဲ့သို့ပင် ဘီမန်း လေယာဉ်သည် အချိန်မမှန်တတ်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ လေယာဉ် ပျောက်နေတတ်သေးသည်။

လေယာဉ်လာမည်ဆိုပြီး လုံးဝမလာသည့်နေ့၌ ခရီးသည်များသည် တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း လေဆိပ်၌စောင့်နေကြရပြီး လေယာဉ် မလာသည့်အဆုံးကျမှ ကိုယ်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြရသည်။

ထိုနေ့ကလည်း ဘီမန်းလေယာဉ် နေ့လယ် ၂-နာရီလောက် ရန်ကုန် လေဆိပ်မှ ထွက်မည်ဆို၍ ၁၂-နာရီလောက်ကတည်းက ဘီမန်းလေယာဉ် ခရီးသည်များဆိပ် ရောက်နေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

သို့ရာတွင် ၂-နာရီထိုးပြီးသည့်တိုင် လေယာဉ်၏ အရိပ် အယောင်ကို မမြင်ကြရသေးပေ။ ခရီးသည်များကိုလိုက်ပို့ ကြသူများသည် မစောင့်နိုင်ကြတော့သဖြင့် ခရီးသည်များ ကို လေဆိပ်၌ ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်သွားကြလေပြီ။ ခရီး သည်များသည် ရင်တမမ လည်တမော့မော့နှင့် လေယာဉ် အလာကို စောင့်မျှော် နေကြသည်။ လေယာဉ်သံကြား တိုင်း မိမိတို့ စီးရမည့် ဘီမန်း လေယာဉ်လေလားဟု တိုး လျှိုပေါက် မြင်ရသော မှန်နံရံကြီးမှ လေဆိပ်အပြင်ဘက် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး ငေးမျှော်ကြည့်နေကြသည်။

နေစောင်းလာပြီ။ လေယာဉ်က ပေါ်မလာ။ ခရီးသည် တွေ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ထိုအခိုက် ခရီး သည်တွေ ရုတ်တရက် လှုပ်လှုပ်ရွှရွှ ဖြစ်သွားကြသည်။ သူ တို့ စောင့်မျှော်နေသော ဘီမန်းလေယာဉ်ကြီး ရန်ကုန် လေဆိပ် ထိုးဆင်းလာလေပြီ။

၆-နာရီလောက်ကျမှပင် ဘီမန်း လေယာဉ်သည် ရန် ကုန်လေဆိပ်မှ ထွက်ခွာသွားနိုင်လေသည်။

လေယာဉ်ပေါ်တွင် ဦးပိုင်းအဝင်ပေါက်မှစ၍ အလယ် ပိုင်းအထိလည်းကောင်း၊ အလယ်ပိုင်းတွင် နေရာလပ်အတန် ငယ်ထားပြီးလျှင် ပဲ့ပိုင်းအထိလည်းကောင်း ထိုင်ခုံများကို

တန်းစီထားသည်။ ဘေးနှစ်ဖက်၌ ခုံနှစ်ခုံစီ တန်းစီထား သော ခုံတန်းများရှိပြီး အလယ်တွင် ခုလေးငါးခု တန်းစီ ထားသော ခုံတန်းများရှိသည်။ ဘေးနှစ်ဖက် ခုံတန်းများ နှင့် အလယ်ခုံတန်းများကြားထဲတွင် လူသွားလမ်းကြောင်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်ရသောခုံမှာ အလယ်ပိုင်းမှ ပဲ့ပိုင်းအထိ ရှိနေသော ခုံများအနက် လက်ဝဲဘက်ခုံတန်း ထိပ်ဆုံး ပြတင်းဘက်က ခုံဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ခုံဘေးတွင် ခုံ တစ်ခုံသာ ရှိသည်။ ထိုတစ်ခုံတည်းသောခုံမှာ လူလွတ်ဖြစ် နေသည်။

ဘေးနှစ်ဖက် လူသွားလမ်းကြောင်း နှစ်ခုတွင် လေ ယာဉ် ဦးပိုင်းမှ ပဲ့ပိုင်းသို့လည်းကောင်း၊ လေယာဉ် ပဲ့ပိုင်း မှ ဦးပိုင်းသို့လည်းကောင်း လူးလာတုံ့ခေါက် လှုပ်ရှား သွားလာနေသူများမှာ လေယာဉ်မယ်များ ဖြစ်လေသည်။ လေယာဉ်မယ်များသည် တူညီသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ထား ကြသော ဗင်္ဂါလီမကလေးများဖြစ်ကြသည်။ နံ့သာရောင် ပိုးသားပေါ်၌ ချောကလက်ရောင် ပန်းပွင့် ပန်းပြောက် များ ဖော်ထားသော အဆင်တူအသွေးတူ ဆာရီများနှင့် ပိုးသားအင်္ကျီဖြူ ဝတ်ထားကြသည်။ သူတို့၏ဆင်ယင်ထုံးပွဲ မှုမှာ အရိုးခံကလေးမျှသာဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း လှနေ သည်။ ဆံထုံးကို တစောင်းထုံးထားကြသည်။ ဆံထုံးကို

www.burmeseclassic.com

ပန်းပန်ခြင်း၊ တခြား တန်ဆာဆင်ခြင်း လုံးဝ မရှိပေ။ သို့သော်လည်း ယဉ်နေသည်။ ဖက်ရှင်ဖြစ်နေသည်။

လေယာဉ်မယ်များထဲက တစ်ယောက်သော လေယာဉ်မယ်မှာမူ သူတို့ထဲက ပန်းတောင်ကို ဖြစ်သည်။ မျက်ခုံးကောင်းသည်။ မျက်လုံးတောက်သည်။ အသားအရောင်ဖြူဝင်းနေသည်။ နှာတံပေါ်သည်။ ကြယ်တာရာများကြားထဲက လလိုပင် ပေါ်လွင်နေသော သူ၏လှုပ်ရှားသွားလာရာသို့ ခရီးသည်များ မျက်စိတဆိုး လိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဆရာပါရဂူ အမ္မပါလီဝတ္ထုထဲက အမ္မပါလီ ခုမှလာ တွေ့တယ်”

လေယာဉ်စက်သံကိုလှမ်းလာသောအသံတစ်သံ နောက်ဘက် ခုံတန်းဆီမှ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်နားစွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ နောက်ဘက်ခုံ လေးငါးတန်းလောက် ဆီမှ အော်ကျယ်ကျယ် ပေါ်ထွက်လာသော ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး၏ အသံဖြစ်သည်။ သူ၏အသံမှာ အသံချဲ့စက် လိုသော အသံဖြစ်၍ လေယာဉ် စက်သံကိုလည်း ကောင်း၊ လူမျိုးစုံ တာသာကောင်းမျိုးစုံ ပြောနေကြသော ခရီးသည်များ၏ စကားသံများကို လည်းကောင်း ထွင်း

ဖောက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော် နောက်ဘက် လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့သာ မျက်နှာမူလျက် သူပြောသည့်စကားကို ဆက်နားထောင်နေသည်။

“ဆရာပါရဂူရဲ့ အမ္မပါလီဝတ္ထုဖတ်ပြီးတော့ ဝတ္ထုထဲက အမ္မပါလီကို ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျနေတယ်၊ ဒါကြောင့် အရင်တစ်ခေါက် အိန္ဒိယဘုရားဖူးလာတော့ ဝေသာလီကို မရောက်ရောက်အောင် သွားခဲ့တယ်၊ ဘုရားဖူးလာတဲ့လူတိုင်း ဝေသာလီကို ရောက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝေသာလီမှာ အမ္မပါလီကိုများ တွေ့မလားလို့ ကျွန်တော် တကူးတက သွားခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝေသာလီမှာ အမ္မပါလီကို မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး၊ တွေ့မယ့်တွေ့တော့ ဒီဘီမန်းလေယာဉ်ပေါ်မှာ လာတွေ့နေတယ်”

ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုကို ရည်ညွှန်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်၍ ကျွန်တော် မျက်နှာ မထားတတ်ဖြစ်ပြီး သူ့ဘက် လှည့်မကြည့်ပေ။ သို့သော်လေယာဉ်မယ်များထဲက ကမ်းတောင်ကိုင် ဗင်္ဂါလီမကလေး မရွှေမိကို သူရည်ညွှန်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍မူ ကျွန်တော် နားလည်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်၏ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများထဲတွင် ‘အမ္မပါလီ’ အမည်ရှိ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရှိသည်။ ထိုဝတ္ထု၏ဇာတ်ဆောင်မှာ

www.burmeseclassic.com

ဗုဒ္ဓခေတ် ဝေသာလီနိုင်ငံက အမွပပါလီအမည်ရှိ ကချေသည် ပြည့်တန်ဆာဖြစ်သည်။ အမွပပါလီသည် အလွန်ချောအလွန် လှသော မိန်းမပျိုဖြစ်၍ လက်ထပ်လိုသူများ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ခေးတစ်ပြက် တုတ်တစ်ပြက် ဖြစ်နေကြသည်။ မိမိ၏ အလှကြောင့် အများတကာဒုက္ခရောက်နေရသူမိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် ယောက်ျားတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် လက် ထပ် ထိမ်းမြားခွင့်မရှိဘဲ ပြည်သူ့အသုံးတော် ခံရမည်ဟူ သော ရက်စက်သော၊ နှလုံးသားကင်းမဲ့သော၊ ဆန်းကြယ် သော နိုင်ငံဥပဒေ၏ သားကောင်ဖြစ်သွားရရှာသော မိန်း မပျိုဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ ခရီးသွားဖော် မိတ်ဆွေသည် ယခု သူ့ မျက်မှောက်တွင် တွေ့ကြုံနေရသော ကမ်းကောင်ကို လေ ယာဉ်မယ် ဗဂီလီမကလေးတွင် အမွပပါလီ၏အလှကို ရွာ နေဟန်တူလေသည်။

လေယာဉ် ဝေဟင်တက်လာပြီ။

လူသွား လမ်းကြောင်း ဦးပိုင်းထိပ် နှစ်ခု၌လည်း ကောင်း၊ အလယ်ပိုင်းထိပ် နှစ်ခု၌လည်းကောင်း လေ ယာဉ်မယ်ကလေး တစ်ယောက်စီ လာရပ်ကြာလသည်။ လေယာဉ်ခေဟင်အထက်၌ ခရီးသည်များ ထိုင်ခုံပေါ်က

ပြုတ်ကျမသွားစေရန်အတွက် ခုံပေါ်တွင် အသင့်တပ်ထား သော ခါးပတ်နှင့် ချည်နှောင်ပတ်ထားဖို့ လိုလေသည်။ အတွေ့အကြုံမရှိသေးသူတစ်ယောက်အဖို့ မသိလျှင် ခါးပတ် ကို ပတ်၍မရပေ။ ပတ်ပြီးသည့်တိုင်အောင် ဖြုတ်နည်း မသိကလည်း ပြန်ဖြုတ်၍ မရပေ။ ခါးပတ် ပတ်ချိန်နှင့် ဖြုတ်ချိန်၌ ခရီးသည်များ မမြင်ရသည့် တစ်နေရာက အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဗဂီလီ ဘာသာဖြင့် လည်းကောင်း ပတ်နည်း ဖြုတ်နည်းကို ပြောကြားနေ သော စကားသံသည် လေယာဉ်ထစ်ခုလုံးတွင် ပျံလွင့်နေ လေသည်။ ခရီးသည်များ၏ရွေ့တွင် ရပ်နေသော လေယာဉ် မယ်ကလေးများသည် သူတို့၏လက်ထဲတွင် ခါးပတ်ကိုယ်ခံ ကိုင်ထားကြသည်။ သူတို့သည် အစ်နေရာမှထွက်ပေါ်လာ သော လမ်းညွှန်စကားအတိုင်း လိုက်၍ ခါးပတ်ပတ်နည်း ဖြုတ်နည်းကို သရုပ်ပြနေကြသည်။ သူတို့လေးဦး သရုပ်ပြ နေသည်မှာ ယိမ်းကနေသလို ညီညာလှပေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် လေးပေလောက်အကွာတွင်ရပ်ပြီး ခါး ပတ်ပတ်နည်း ဖြုတ်နည်း သရုပ်ပြနေသော လေယာဉ်မယ် ကလေးမှာ 'အမွပပါလီ' ဖြစ်နေသည်။ သူ့သရုပ်ပြနေသည် ကို ကျွန်တော် မမှီတ်မသုန် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုအချိန် ၌ သူ့သရုပ်ပြနေသည်ဟု မမြင်ဘဲ ကချေသည် အမွပပါလီ အကဲကို ကြည့်နေရသလိုလို ထင်မြင်လာသည်။

လေယာဉ် ဝေဟင်ရောက်လာပြီ။

အမြင့်ကိုတက်ခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ တပြေးတည်းသော ဝေဟင်ခရီးတွင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထူရှည်ရေ သွားနေပြီ။ ခရီးသည်များလည်း ခါးပတ်ဖြုတ်ကြပြီ။ လေယာဉ်မယ် ကလေးများ အလုပ်ရှုပ်လာကြသည်။ ခရီးသည်များအား အအေးတိုက်ခြင်း၊ ညစာထမင်းကျွေးခြင်း၊ လက်ဖက်ရည် တိုက်ခြင်း စသော ဝေယျာဝစ္စ အလုပ်များကို အခပြေး အလွှား လုပ်ပေးနေကြရသည်။ တချို့မှာ သူတို့၏ဆာရီ များကို လွင့်မသွားအောင် ပတ်ထားကြလေသည်။

ကိစ္စဝိစ္စ လုပ်ပြီး၍ အတန်ငယ် အနားရသွားသောအခါ ၌ ‘အမ္မပါလီ’သည် ကျွန်တော်၏ ရွှေဘက်ကခုံတွင် လာ ထိုင်နေသည်။ ဘေးနှစ်ဖက် ခုံတန်း၏ထိပ် တစ်ဖက်စီ၌ လေယာဉ်ပဲ့ဘက် မျက်နှာမူထားသည့် ခုံတစ်ခုစီရှိသည်။ ထို ခုံမှာ ဦးဘက် မျက်နှာလှည့်ထားသော ခုံတန်းများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ ရွှေတွင်ရှိ သော ထိုခုံမှာ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေသည်။ ‘အမ္မပါလီ’သည် ထိုခုံတွင် လာထိုင်နေသည်။ သူနှင့် ကျွန် တော် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရ၍ မျက်မှန်းတန်းမိသွားလေသည်။

လေယာဉ် ဝေဟင်က ဆင်းလာပြီ။

လျှပ်စစ်မီးများဖြင့် ဝင်းလက်တောက်ပနေသော ‘ဘင်္ဂ လားဒေ့ရှ်မြို့တော် ဒါကာ’ကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ခါးပတ် ပတ်ရန် အချက်ပေးကောင်းသံ ပေါ်လာပြန်သည်။ အားလုံး ခါးပတ်ပတ်ကြသည်။ ကျွန်တော် ရှေ့က ခုံပေါ်တွင် ထိုင် နေသော ‘အမ္မပါလီ’သည်ပင် သူ၏ သွယ်လျှံနှံနှောင်းသော ကိုယ်ကလေးကို ခါးပတ်နှင့်ပတ်လိုက်သည်။

လေယာဉ်သည် လေယာဉ် ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်၌ လျှပ်တိုက် ပြေးသွားနေသည်။ လေယာဉ် အရှိန်သတ်ပြီး ရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ‘အမ္မပါလီ’သည် ခါးပတ်ကို ဖြုတ်လျက် ဖြုတ်ခနဲ ကျွန်တော် ရှေ့က ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

ခရီးသည်များ ကစ်ဖောက်ပြီးတစ်ယောက် လေယာဉ် ပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့လာခဲ့ရာ လှေကားထိပ်ရှိ တံခါးဝသို့ ရောက်လာကြ သည်။ ပျောက်သွားသော ‘အမ္မပါလီ’ကို လှေကားထိပ် တံခါးဝ၌ လာတွေ့နေရပြန်သည်။ လှေကားထိပ်တံခါးဝ၌ ရပ်နေသော ‘အမ္မပါလီ’သည် တံခါးဝမှ ‘လှေကားသို့ ဆင်းသွားသော ခရီးသည်တစ်ဦးဆီကို ‘ဂွတ်ဘိုင်၊ ဂွတ်ဘိုင်’ နှင့် နှုတ်ဆက်နေလေသည်။ ခရီးသည်များကလည်း ‘ဂွတ် ဘိုင်’ ဟူ၍ နှုတ်ဆက်သွားကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဝှတ်ဆိုင် အမွပါလီ”

သူ့ရှေ့ ကျွန်တော်ရောက်သောအခါ သူနှုတ်ဆက်သော ‘ဝှတ်ဆိုင်’ကို တုံ့ပြန်သည့်အနေနှင့် ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်လှန် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကျွန်တော်ကို ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ သူ့ ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ကြည့်နေသည်ကို ကျွန်တော်နားလည်သည်။ ကျွန်တော် ပြန်လည်နှုတ်ဆက်သော နှုတ်ဆက်စကား၏ ဒုတိယစကားလုံးကို သူ နားလည်ဟန်မတူပေ။ သို့သော်လည်း သူ၏ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသော မျက်ဝန်းထဲ၌ပင် သူ၏အပြုံးသည် တောက်ပနေသည်။

* * *

နီတူတီနှင့် ရေဂျူး

ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ တစ်ပတ်တစ်ခါ လာက်တော့အနည်းဆုံး ရောက်လေ့ရှိသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင်းမှ မိမိအိမ်သို့ပြန်သည့်အခါ ဆူးလေဘုရားလမ်းမှတ်တိုင်မှ တတ်စကားခစာငဲ့စီးလေ့ရှိသည်။ ထိုနေ့ညနေကလည်း ဆူးလေဘုရားလမ်းမှတ်တိုင်တွင် တတ်စကားခစာငဲ့နေသည်။ ရုံးဆင်းချိန်ဖြစ်သဖြင့် မှတ်တိုင်နေရာ ပသက်ဖောင်းပေါ်တွင် ခရီးသည်တို့ တဖြည်းဖြည်း များလာသည်။ တတ်စကားတစ်စီး ဆိုက်လာပြီး ပြန်ထွက်သွားသည့်အခါတိုင်း ခရီးသည်တို့ ပြတ်သိပ်ပြည့်ညှပ် ပါသွားကြသည်။ တွယ်ခိုစီးသွားကြသည့် ခရီးသည်များကလည်းကား ကားဘေးနှင့် ကားနောက်ဘက် အပြည့်ဖြစ်နေသဖြင့် တတ်စကားတိုင်းမှာ လှပစသောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေသည်။ တစ်နေ့လုံး ရုံးတွင်အလုပ်လုပ်ကြံရသည့်ရိုး

ဝန်ထမ်းများသည် လည်းကောင်း၊ မြို့ထဲတွင် ကိစ္စနှင့်သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသော ခရီးသည်များသည် လည်းကောင်း အချိန်တန်၍ အိမ်ပြန်ချင်စေဖြင့် ကားပေါ် အလှအယက် တိုးဝှေ့တက်ကြသည်။

ရေစီးကြောင်း မြောင်းကြီးထဲမှရေများသည် နိမ့်ရာသို့ စီးဆင်းသွားသော်လည်း ဟိုမှသည်မှ စီးကျလာသောရေများကြောင့် မြောင်းကြီးထဲတွင် ရေတွေ့ လျှ မြဲလျှ နေသည်။ တစ်ဖက်ကား တစ်စီးပြီးတစ်စီး ခရီးသည်များကို တင်ဆောင် ခေါ်ယူသွားသော်လည်း ရုံးတကာ နေရာတကာမှ အဆက်မပြတ် ပြိုကျစီးဆင်းလာသော ခရီးသည်များကြောင့် မှတ်တိုင်ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ခရီးသည်တွေ့လျှာနည်းသွားသည် မရှိသေးပေ။ တစ်ဖက်က အနုတ်အသိမ်းရှိသော်လည်း တစ်ဖက်ကလည်း အပြည့်အတင်းရှိနေသည်။

မိမိအစွမ်းအစဖြင့် ကားပေါ် တက်နိုင်ခြေမရှိသေး၍ လူရွင်းရာတစ်နေရာ၌ ရပ်လျက် မှတ်တိုင်တွင်လာရပ်ပြီး တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ထွက်ခွာသွားကြသော ကားကြီးကားငယ်များကို လည်းကောင်း၊ ကားပေါ် အလှအယက် တိုးဝှေ့တက်နေကြသော လူများကို လည်းကောင်း၊ ခရီးသည်များကြားထဲတွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေသော ဈေးသည်များကို လည်းကောင်း ကြည့်နေမိသည်။

“အဘ၊ ခူးယား...ခူးယား”

အဝေး အာရုံရောက်နေသည့်အခါ အနီးကို သတိမမူမိတတ်ပေ။ စီးကရက်ဘူးကလေးကို မိမိရှေ့တွင် ထိုးပေးပြီး “အဘ၊ ခူးယား” ဟု ဆိုလိုက်မှပင် မိမိအား စီးကရက်လာရောင်းနေသော စီးကရက်သည် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို သတိပြုမိလေသည်။ စီးကရက်သည်ကလေးမှာ အသက် ၁၂-နှစ်၊ ၁၃-နှစ်လောက်ပင် ရှိဦးမည်။ ဆိပ်တိုကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။ သူဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီမှာ ဆပ်ပြာနှင့် ဝေးသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ဈေးအထပ်ထပ် တက်နေသည်။ ပလတ်စတစ်နှင့်ပတ်ထားသော သူ၏ စက္ကူသေတ္တာကလေးထဲတွင် စီးကရက်လေးငါးဆယ်ဘူးကို တွေ့ရသည်။ စီးကရက်ဘူးများထဲတွင် ခူးယား တစ်ဘူးနှစ်ဘူးပါသည်။ ကျန်စီးကရက်များမှာ တရုတ်စီးကရက်များ ဖြစ်သည်။ စီးကရက်သည်ကလေးသည် ဖောက်ပြီးသား ခူးယားဘူးကို မိမိရှေ့ ထိုးပေးနေသည်။

“ပေး၊ တစ်လိပ်”

သူ့ စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ် နှိုက်ယူလိုက်သည်။ ကားလည်း တော်တော်နှင့် စီးရမည့်ပုံ မပေါ်သေးပေ။ စီးကရက်သည်လေးကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသွားသည့်ထို့ ကြောင့် စီးကရက်တစ်လိပ် ဝယ်လိုက်သည်။ ကလေးက မီးခြစ်ခြစ်ပြီး မီးညှိပေးသည်။

www.burmeseclassic.com

စီးကရက်တစ်ဖွာ ဖွာပြီး ကလေးကို မေးလိုက်သည်။

“မင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် နီတုတ်”

“မင်းအိမ်ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော့်အိမ်က သာကေတမှာပါ”

“ဟေ...သာကေတက ဒီမှာလာပြီး စီးကရက်ရောင်းရသလား”

“ဟုတ်တယ် အဘ၊ ဟိုမှာ ရောင်းလို့ မရဘူး၊ ဒီမှာက လူစည်တယ် မဟုတ်လား၊ ရောင်းလို့ ရတယ်”

“မင်း နေ့တိုင်း ဒီကိုလာသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နေ့တိုင်းလိုလို လာပါတယ်”

“မင်း ကျောင်းမနေဘူးလား”

“ကျောင်းပိတ်ထားတယ်လေ၊ အဘ မသိဘူးလား”

“သိပါတယ်ကွ၊ ကျောင်းဖွင့်တုန်းက ပြောတာပါ”

“ကျွန်တော် ကျောင်းနေပါတယ် အဘ”

“ဘယ်နှစ်တန်းလဲ”

“ခြောက်တန်း”

“မင်း အဖေ အမေ ရှိသလား”

“ရှိတယ် အဘ”

“မင်းအဖေက ဘာလုပ်လဲ”

ကလေးသည် မိမိအမေးကို ပြန်ဖြေမအားသေးဘဲအနီးမှ ဖြတ်သွားသူတစ်ယောက်အား “ဦးလေး၊ ဒူးယား” ဟူ၍ လှမ်းအော်ရောင်းနေသည်။ ထိုလူက ဦးခေါင်းခါပြုမှ မိမိအမေးကို ပြန်ဖြေသည်။

“ကျွန်တော် အဖေက ဆိုက်ကားနင်းတယ်အဘ၊ ဒါပေမယ့် သူဆိုက်ကားနင်းလို့ ရတဲ့ပိုက်ဆံ အိမ် ပြန်ပါလာတာ နည်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရတဲ့ပိုက်ဆံအကုန်သောက်ပစ်တယ်”

“ဟာ...တယ်ဆိုက်တဲ့လူပါလား၊ နို့မင်းအဖေကကော”

“အဖေအိမ်ပြန်ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံမလောက်တော့ အဖေကလဲ အလုပ်ထွက်လုပ်ရတာပေါ့၊ အလုပ်ကပိုက်ဆံများများရတဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူများအိမ်တွေမှာ လိုက်ပြီး အဝတ်လျှော်ပေးတဲ့ အလုပ်ပါ၊ အိမ်စရိတ် မလောက်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော် အခုလို ဆေးလိပ်လိုက်ရောင်းနေရတာအဘ”

ကလေး၏ ဇာတ်လမ်းကို ကြားရသောအခါ ကရုဏာသက်လွှားသည်။ ထိုအရွယ်သည် ပရိယေသန ဝမ်းစာရှာရသည့် အရွယ်မဟုတ်။ ကျောင်းတွင် စာသင်နေရမည့်အရွယ်ဖြစ်သည်။

“အဘ၊ ကျွန်တော်သွားရောင်းလိုက်ဦးမယ်”
“အေး...အေး၊ နောက်ထပ်စီးကရက်တစ်လိပ်ပေးဦး”

သူငယ်သည် စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ပေးပြီး ကျွန်တော် အပါးမှ ထွက်သွားသည်။ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ဝှေးခန့် ထိုးရပ်လာသည်။ သူငယ်သည် ဘတ်စ်ကားရှိရာသို့ အပြေးကလေးသွားသည်။ “ဒူးယားစီးကရက်”ဟု ကားပေါ်မှ ခရီးသည်များအား အော်ရောင်းနေသော သူငယ်၏ အသံ စာစာကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြားနေရသည်။

သူငယ်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

နီတုတ်၏ မျက်နှာကလေးသည် ရာဂျူး၏ မျက်နှာကလေးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။

နီတုတ်ကိုင်ထားသော စီးကရက်သေတ္တာအထုပ်ကလေးသည် ရာဂျူး ကိုင်ထားသော သံသေတ္တာကလေးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ သံသေတ္တာကလေးထဲတွင်ကား စီးကရက်ဘူးများအစား ဖိနပ်အရောင်တင် ဆေးဘူးကလေးများနှင့် ဖိနပ်တိုက်သော ဘရတ်ရှိကလေးနှစ်ခု ပေါ်လာသည်။

* * *

ကမ္ဘာကျော် ဗုဒ္ဓအနုပညာလက်ရာများရှိသော အိန္ဒိယနိုင်ငံ အဂျန္တာလိုက်ဂူနှင့် လေိုရာလိုက်ဂူသို့သွားရန် ကျွန်တော်တို့ မဟာရတ်ရှုထရုပြည်နယ် အောက်ရန်ဘတ်မြို့သို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ အောက်ရန်ဘတ်မြို့သည် အဂျန္တာနှင့် လေိုရာသို့သွားရန် အထွက်တံခါးဝမြို့ ဖြစ်သည်။ ယနေ့ လေိုရာသို့ စတင်ခရီးထွက်ရမည်။ နံနက်စာစားသောက်ပြီး သောအခါ စုရပ်ဖြစ်သော ‘ဖွတ်ဝါလားဘောဇ’ ဟိုဘယ် မျက်နှာစာတွင် ခရီးသည်များ စုဝေးနေကြသည်။ ‘တိုးရစ်ဗျူရီ’ ကား လာခေါ်မည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟိုဘယ်မျက်နှာစာ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ကုလားထိုင်များ လခြမ်းသဏ္ဍာန် တန်းစီချထားသည်။ ထိုကုလားထိုင်များပေါ်တွင် ‘တိုးရစ်ဗျူရီ’ ခရီးသည်ယာဉ်ဖြင့် လေိုရာသို့လိုက်မည့် ခရီးသည်များ ထိုင်နေကြသည်။ ခရီးသည်များထဲတွင် နိုင်ငံခြားသားများလည်း ပါသည်။ ကုလားထိုင်အလွတ်မရှိသဖြင့် အုတ်ခုံလှေကားထစ်တွင်ရပ်ပြီး လှပသာယာသော မြို့ရွာခင်းကို ကျွန်တော် လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက် ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့် အင်္ကျီခပ်နှမ်းနှမ်း ဝတ်ထားသော ကုလားလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော်အနား မရဲတရဲ ကပ်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

သူ၏လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်လာသော ကိရိယာ တန်ဆာမလာများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဖိနပ်ဆေးသုတ်သော ကုလားလေးဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိသည်။

“ဗာဘူဂျီ၊ ဖိနပ် ပေါ်လစ်တင်မလား”

အိန္ဒိယနိုင်ငံ အနွံအပြားတွင် ဖိနပ်အရောင်တင်သော အလုပ်သည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့် ထိုအလုပ်ကို ကလေးသူငယ်များ လုပ်ကြသည်။ အချို့ မြို့များ၌ လူ့စည်ကားသော နေရာများတွင် ဖိနပ်အရောင်တင်သောသူများသည် နေရာတစ်နေရာရာ၌ တန်းစီထိုင်နေကြသည်။ ဖိနပ် ဆေးသုတ်လိုသော ခရီးသွားများသည် မတ်တတ်ရပ်ရင်းက သူတို့၏ခန္ဓာက ခုံပေါ်တွင် ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ ခြေထောက်တစ်ဖက် တင်ပေးထားကြသည်။ ဖိနပ်အရောင်တင်သူများက ဖိနပ်ကိုဆေးတို့ပြီး ဘရတ်ဂျီနှင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ပွတ်တိုက်ပေးနေကြသည်။

ကလေးသူငယ်များ အပါအဝင် လူ့ဆယ်ယောက် အယောက်နှစ်ဆယ်လောက် တန်းစီထိုင်ပြီး သူတို့ခန္ဓာက ခုံတွင် တင်ထားသော ခြေထောက်တစ်ဖက်က ဖိနပ်ကို သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ ဆေးသုတ်ပြီး ပွတ်တိုက်ပေးနေသော ထိုမြင်ကွင်းမှာ ဖိနပ်တိုက်သိမ်းကနေသသားဟုပင် အောက်အမှတ်ရသည်။

ထိုနေရာများသို့ ကျွန်တော် အကြိမ်များစွာ ဖြတ်သန်းသွားလာဖူးသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ခါမျှ မိမိဖိနပ်ကို အတိုက်မခိုင်းခဲ့ဖူးပေ။ မိမိစီးသောဖိနပ်ကို လူသားတစ်ယောက်အား အတိုက်ခိုင်းရမှာ အလွန်တရာ ဝန်လေးသည်။

ယခု ကုလားလေးက မိမိ၏ဖိနပ်ကို အရောင်တင်ပေးပါရစေဟု တိုးလျှိုး တောင်းပန်နေပြီ။ ထိုအလုပ်သည် သူ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ဖြစ်သည်။ မိမိငြင်းပယ်လိုက်ပါက သူ စိတ်အားလျော့သွားရှာတော့မည်။

“အေး....ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“တစ်ရူပီးတည်းပါ”

“ကောင်းပြီ”

စီးထားသောဖိနပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။

ဖိနပ်ချွတ်မပေးဘဲ ခြေထောက်ထိုးပေး၍မူ အတိုက်မခိုင်းပေ။ ကုလားလေးသည် ဖိနပ်ကို ဆေးတို့ပြီး အသေအချာ တိုက်ချွတ်ပေးနေသည်။ သူ ဖိနပ်တိုက်နေရင်း သူနှင့် စကားပြောကြည့်သည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

ကုလားလေးက ဖိနပ်တိုက်နေရင်းက မြန်ဖြေသည်။
 “ကျွန်တော့်နာမည် ရာဂျူးလို့ခေါ်ပါတယ်”
 “မင်း အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”
 “ဆယ့်နှစ်နှစ်”
 “မင်း ကျောင်းမနေဘူးလား”
 “နေပါတယ်”
 “ဘယ်နှစ်တန်းလဲ”
 “ခြောက်တန်း”
 “ကျောင်းလဲနေတယ် အလုပ်လဲလုပ်တယ်လား”
 “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျောင်းမသွားခင် မနက်ပိုင်းအချိန်ကလေး
 မှာ လုပ်တာပါ”
 “မင်းအဖေအမေ မရှိဘူးလား”
 “အဖေမရှိတော့ဘူး၊ သေသွားပြီ၊ အမေကို ကျွန်တော်
 လုပ်ကျွေးနေရပါတယ်”
 “မင်းအလုပ်လုပ်လို့ရတာနဲ့ စားလောက်ရှိလား”
 “ဒီလိုပဲ လောက်အောင်နေရတာပဲ ဘာဘူကြီး”

ဖိနပ်အရောင်တင်၍ ပြီးသွားပြီ။ ဖုန်မှုန့်များကပ်ပြီး ညစ်ထပ်ထပ်ဖြစ်နေသော ဖိနပ်သည် ပြောင်လက်သွားသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ငွေတစ်ရွပ်ပေး ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ရာဂျူးသည် မသွားသေးဘဲ ကုလားထိုင်များနှင့် တန်းစီ ထိုင်နေသော ခရီးသည်များကို လှမ်းကြည့်နေသည်။
 “ဘာဘူကြီး၊ သူတို့ကိုလဲ ပြောပေးပါ၊ သူတို့ဖိနပ်တွေကိုလဲ ကျွန်တော် ပေါ်လစ်တင်ပေးချင်တယ်”
 တန်းစီ ထိုင်နေကြသည့် ခရီးသည်များထဲတွင် ကျွန်တော့် အဖော်များလည်း ပါသည်။ ကျွန်တော် သူတို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူတို့လည်း ကုလားလေးကို သနားသွားကြပြီး သူတို့ ဖိနပ်ကိုအရောင်တင်ခိုင်းသည်။ ပထမ မင်းယုဝေ၏ဖိနပ်ကို အရောင်တင်ပေးသည်။ ဒုတိယ ဦးဌေး လှိုင်၏အလှည့် ရောက်သောအခါ ဦးဌေးလှိုင်က ကုလားလေး၏ဘူးထဲကဆေးကို ဆတ်ခနဲလက်နှင့်တော်ပြီးသူ ဖိနပ်တို့မည်လုပ်သည်။ ကုလားလေးက ဦးဌေးလှိုင်၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားပြီး ဦးဌေးလှိုင်၏လက်ချောင်းတွင် ကပ်ပါလာသောဆေးကို ပြန်ယူသည်။ ထို့နောက်မှ သူ့ဟာသူ ဖိနပ်ကို ဆေးတော်ရုံတို့ပြီး ပွတ်တိုက်သည်။ ဖိနပ်တိုက်ဆေးကို ချွေးချွေးတာတာနှင့် သုံးနေရှာသည်။ ဦးကျော် ခင်မြင့် အလှည့် ရောက်သောအခါ ဦးကျော်ခင်မြင့်က ‘ဟင်္သာအိမ်’ ကျွန်တော် အတိုက်မခိုင်းချင်ဘူး’ ဟု အတင်းငြင်းနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကျော်ခင်မြင့်”

“ဟာ...ဒီကောင်လေးက ကျွန်တော့်သားအရွယ်လေး၊ ကျွန်တော့်ဖိနပ် အတိုက်မခိုင်းရက်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကျော်ခင်မြင့်၊ ခင်ဗျားခိုင်းမှ သူ ပိုက်ဆံရမှာ၊ အတိုက်ခိုင်းလိုက်ပါ”

ကျွန်တော်တို့က ဝိုင်းပြောမှ ဦးကျော်ခင်မြင့်က သူ့ ဖိနပ်ကို အတိုက်ခိုင်းသည်။ ကုလားလေး ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်ထံမှ လေးရူပီး ရသွားသည်။ သို့သော်လည်း ကုလားလေးမသွားလေး။ ကုလားလေးသည် ကုလားထိုင် ကိုယ်စီနှင့် ထိုင်နေကြသော အခြားနိုင်ငံခြားသားများကို လှမ်းကြည့်ပြီး ‘ဘာဘူကြီး၊ သူတို့ကိုလဲ ပြောပေးပါဦး’ ဟူ၍ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြန်သည်။

“ဟေ့...ရာဂျူး၊ အဲဒီလူတွေက ငါနဲ့သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလူသုံးယောက်က ငါမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်လို့ ပြောလို့ရတာ၊ ကားလဲလာတော့ပယ်၊ မင်းသွားတော့ နော်”

ထိုအခါကျမှပင် သူ့ ပစ္စည်းလေးတွေကို သေတ္တာထဲ ထည့်ပြီး ရာဂျူး ထွက်သွားရှာသည်။ လေ့ရာသို့သွားမည့်

‘တိုးရစ်ဗျူရီကား’ လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ကား ပေါ်တက်လှက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၇ နာရီလောက်တွင်လည်း ထိုနည်း အတိုင်းပင် နံနက်စာစားသောက်ပြီးနောက် အဂ္ဂန္ဓာသို့ သွားမည့် ‘တိုးရစ်ဗျူရီ’ ကားကို စောင့်ရန် ‘ဖွတ်ဝါလား ဘော့ဇ်’ ဟိုတယ်စားသောက်ခန်းမှ ဟိုတယ်မျက်နှာစာသို့ ထွက်လာကြသည်။

ခရီးသည်များသည် ဟိုတယ်မျက်နှာစာ ပလက်ဖောင်း ပေါ်တွင် ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်သူထိုင်ပြီး မတ်တတ်ရပ် စကားပြောသူကပြောနေကြသည်။ ထိုအခိုက်ပလက်ဖောင်း ဘေးက လမ်းမပေါ်တွင် ဖိနပ်တိုက်ပစ္စည်းများထည့်ထား သည့် သေတ္တာလေး ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြသော ကုလား လေး သုံးလေးယောက်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့အထဲတွင် ရာဂျူးကို ရှာကြည့်သော်လည်း မတွေ့ရပေ။ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မေးကြည့်မိသည်။

“ဟေ့...မင်း ရာဂျူးကို သိလား၊ မင်းတို့လိုပဲဖိနပ်တိုက် ထယ်လေ၊ မနေ့က သူ ဒီကို လာတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...သိပါတယ်”

“သူ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“သူ ဒီနေ့မလာနိုင်ဘူး ဘာဘူကြီး၊ အိမ်မှာဖျားနေတယ်”

“ဟေ...ဟုတ်လား”

အဂ္ဂန္တာတို့ ထွက်သွားသော ‘တိုးရစ်ဗျူရီ’ ကားပေါ်တွင် လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ဆေးပန်းရှုခင်းများကို ကြည့်နေသည့် ကြားထဲကပင် ရာဂျူးမျက်နှာကလေးသည် ကွက်ခနဲ ပေါ်လာလေသည်။

* * *

မှတ်တိုင်တွင် ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ဝှေးခနဲ ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။ ကားပေါ်တွင် လူအတန်ငယ် ချောင်သဖြင့် တခြားခရီးသည်များနှင့်အတူ ကျွန်တော်လည်း ထိုးတက်လိုက်သည်။ ကားပေါ်ရောက်သွားသည်။ ကားထွက်သွားသည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ခန့်က အောက်ရန်ဘက်မှ အဂ္ဂန္တာသို့ သွားသော ‘တိုးရစ်ဗျူရီ’ ကားပေါ်တွင် ရာဂျူးအကြောင်း တွေးသွားသကဲ့သို့ပင် ယခုလည်း ဆူးလေဘုရား မှတ်တိုင်မှထွက်ခွာသွားသော နံပါတ် ၃၇ ဘတ်စ်

ကားပေါ်တွင် နီတုတ်၏အကြောင်းသည် အတွေးရေလျှင်ကြောထဲတွင် မြုပ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်နေသည်။

နီတုတ်နှင့် ရာဂျူးတို့၏ မျက်နှာကလေးများသည် ယှဉ်၍ ယှဉ်၍လည်း ပေါ်လာကြသည်။

နီတုတ်က မြန်မာလေး ဖြစ်သည်။ ရာဂျူးက တုလားလေးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း လူမျိုးဇာတိကွဲပြားခြားနား နေမှုသည် သူတို့၏ ဘဝအခြေအနေသို့ဖုံးဖိထားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပေ။ နီတုတ်က မြန်မာနိုင်ငံ၌နေသည်။ ရာဂျူးက မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသော အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ နေသည်။

သို့သော်လည်း ရေခြား မြေခြား နိုင်ငံရပ်ခြားသည် သူတို့၏ဘဝကို တစ်သားတည်း ဖြစ်မနေအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပေ။ နီတုတ်က စီးကရက်ဘူးကိုကိုင်သည်။ ရာဂျူးက ဖိနပ်ဆေးဘူးကိုကိုင်သည်။ သို့သော်လည်း နီတုတ်၏ စီးကရက်ဘူးနှင့် ရာဂျူး၏ဖိနပ်ဆေးဘူးသည်ပစ္စည်းအမျိုးအစား ကွဲပြားခြားနားသော်လည်း နီတုတ်နှင့် ရာဂျူးတို့၏ ဘဝကိုမူ ထပ်တူထပ်မျှပင် သရုပ်ဖော်နေကြသည်။

* * *

ပျိုမေကဲ့ သတိရတယ်

ကြက်သား၊ ဝက်သားစသောကောင်းပေ့ဆိုသည့် ဟင်းအမိတ်ပေါင်းများစွာ ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းပွဲတွင် မကြာခဏ ထိုင်နေရသော်လည်း တစ်ခါတုန်းက လယ်တဲ တစ်တဲတွင် လယ်ပတူကို ငါးပိရည်နှင့် တို့စားခဲ့ရသော ထမင်းဝိုင်းကို မမေ့ပေ။ မြို့ကြီးပြကြီးရှိ အိမ်ကြီးရခိုင်တွင် ခမ်းနားတည်ဝါစွာ နေရလည့် အချိန်ကာလ အတောအတွင်း၌လည်း တစ်ချိန် တစ်ခါတုန်းက ကျေးရွာဇနပုဒ် တွင် ဆင်းဆင်းရဲရဲနေခဲ့ရသည်ကို တစ်ခါတစ်ခါပြန်လည် သတိရလာတတ်သည်။

ရွှေအိမ်နန်းနှင့် ကြငုန်းပြာသာဒ်ပေါ်တွင် စံနေရသည့် ဖြစ်စေကာမူ တစ်ခါတုန်းက ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည့် တောတောင် ရေ မြေ သဘာဝရှုခင်းသည် မျက်စိ အမြင်နှင့်

မကြာခဏ ထင်ဟပ်လာကတ်သည်။ သားနှင့် မယားနှင့် အိမ်တစ်ဆောင်မီးတစ်ပြောင် အခြေအနေ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ငယ်ရွယ်တုန်းက ရည်ငံဖူးသည့် အချစ် ဟောင်းသည် အမှတ်သညာထဲက ပျောက်ကွယ်မသွားပေ။ ပြည်ပ ခရီးသွားလျှင် လေယာဉ်မှ လွဲ၍ တခြားယာဉ်ဖြင့် သွားရတော့သည့်တိုင်အောင် တစ်ချိန်တုန်းက ပင်လယ် ကူးသင်္ဘောကြီးပေါ်က ကုန်းပတ်ခရီးသည် တစ်ဦးအဖြစ် ဖြင့် သွားခဲ့ဖူးသော ပင်လယ်ခရီးသည် စိတ်အာရုံထဲတွင် မကြာခဏ ထင်ဟပ်ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ မိမိဘဝ၏ ပြင်ပခရီးများထဲတွင် ဝေဟင်ခရီးကသာ များပြီး ငွေပြင် ခရီးဆို၍ ထိုတစ်ကြိမ်သာရှိ၍ ထိုငွေပြင်ခရီးသည် မိမိ၏ ဝေးခြားဝေဟင်ခရီးများကိုပင် လွှမ်းမိုးနေလေသည်။

* * *

အချိန်ကာလ တွက်စစ်ကြည့်လျှင် ၄၂ နှစ်မျှပင် ကြာ သွားလေပြီ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးနှင့် လွတ်လပ်ရေး မင်္ဂလာ စပ်ကူးမပ်ကူးကာလဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ဒုတိယ အကြိမ် ပြန်ခြေဦးလှည့်လာသည့် ဗြိတိသျှအစိုးရထံ လွတ် လပ်ရေး တောင်းဆိုနေသည့် အမျိုးသား လှုပ်ရှားမှုကြီး အမြင့်ဆုံး ဒီရေတက်နေချိန် ဖြစ်သည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ မေလ....

အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ သွားရန် အခွင့်ကြုံလာသည်။ ထိုအချိန် က မြန်မာလူမျိုး အရပ်သားထဲမှ ပြည်ပခရီး သွားသူများ ထဲတွင် မိမိတစ်ပါး အခြား မရှိသေးဟု မဆိုနိုင်သော် လည်း လက်ချိုးရေတွက်လျှင် ရကောင်း ရပေလိမ့်မည်။ လွတ်လပ်ရေးမရသေး၍ ပြည်ပသွားရန် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ဖလည်း လုပ်ရမလို့ပေ။ သက်ဆိုင်ရာမှ ခွင့်ပြုခာကားလား တစ်ရွက် ရရှိဖို့နှင့်ပင် ပြည်ပခရီး ထွက်၍ရသည်။ သို့ရာတွင် ရိုးရိုးခရီးသည်များအတွက် လေယာဉ် အသွားအလာ မရှိ သေး၍ ပြည်ပသွားလိုသူများသည် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကို သာ အားကိုးအားထား ပြုရသည်။

ဘင်္ဂလား ပင်လယ်အော်ကို ဖြတ်ကျော် သွားမည့် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးတွင် မိမိပါလာသည်။

မိမိနှင့်အတူ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးတွင် ပါလာ သော ခရီးသည်များမှာ အိန္ဒိယအမျိုးသားနှင့် နိုင်ငံခြား သားများသာ များသည်။

မိမိမှာသာမန်အရပ်သား ခရီးသည်များနှင့်သောကော ရောကော စီးရသော ကုန်းပတ် ခရီးသည် တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ မိမိခရီး၏လမ်းဆုံးမှာ ကာလကတ္တားဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ရန်ကုန်မှ ကာလကတ္တားအထိ သင်္ဘောကုန်းပတ်ခရီး လက်မှတ်မှာ ငွေသုံးဆယ်မျှသာ ပေးရသည်။ အန္တိယအမျိုးသား ခရီးသည်များကြားထဲ ရောက်နေသော မိမိသည် သိုးအုပ်ကြားထဲ ရောက်နေသော သမင် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြောင်တိကြောင်တောင် ဖြစ်နေသည်။

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး ကမ်းက ခွာပြီ။ ဘူတာမှ ထွက်စ ရထားသည် အရှိန်မရခင် ခပ်မှန်မှန်ခပ်လေးလေး ပင် ခုတ်မောင်းသကဲ့သို့ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးသည် လူဝကြီးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေသကဲ့သို့ရန်ကုန်မြစ်ထဲတွင် တရွေ့ရွေ့ပင် သွားနေသည်။

ပြည်တွင်း၌ပင် ခရီးဝေးဝေးလိလိမသွားဖူးသေးသော မိမိသည် ရေခြား မြေခြား ပြည်ပခရီး ထွက်လာရသော အခါ စိတ်အား ငယ်မိသည်။

မိမိ၏ စိတ်အာရုံသည် မိမိ ဇာတိနိုင်ငံကို ကိုယ်စားပြုနေသော ရန်ကုန်မှ ခွာ၍ မရသေးပေ။ မိမိ၏ မျက်လုံးသည် ရန်ကုန်မြစ်ပြင်ရှိ သင်္ဘောကြီးငယ်နှင့် လေ့သမ္ဗန်စသော ရေယာဉ်များကို ဖြတ်ကျော်လျက် ရန်ကုန်မြို့ဆီသို့ သာလျှင် ရောက်နေသည်။

မိမိ ဇာတိနိုင်ငံ၏ အမှတ်လက္ခဏာဖြစ်သော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးသည် ရွှေတောင်ကြီးပမာ ဝင်း လက်တောက်ပနေသည်။

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးသည် ရန်ကုန် နယ်နိမိတ်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ကွာသွားလေပြီ။ ရွှေတောင်ကြီးသည် ဝင်းလက် တောက်ပနေရာမှ ညှိမှိုင်းလာသည်။ ကြီးရာမှ ယေးငယ်လာသည်။

နောက်ဆုံး မျက်စိအမြင်မှ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးလည်း ပင်လယ်ရေပြင်သို့ ဦးတည်နေပြီ။

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး ပင်လယ်ထဲ ခုတ်မောင်းနေသည်ဟူသော အမှတ်လက္ခဏာကို တွေ့မြင်လာရသည်။ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက် ဝဲယာတွင် ပင်လယ်ရေပြင်ကြီးမှ တစ်ပါး ဘာဆိုဘာမျှ မမြင်ရတော့။

မိမိ မျက်မှောက်တွင် တွေ့မြင်နေရသော ပင်လယ်ရေမှာလည်း ချိပ်ရည်ကဲ့သို့ မဟူရာရောင် ပြေးနေသည်။

* * *

ကြက်သားအုင်မကြီးသည် ပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေကြသော သူ၏ ရင်သွေး ကြက်ပေါက်စကလေးများကို ခေပြီး အိပ်တန်း တက်သွားလေပြီ။

www.burmeseclassic.com

နေဝန်းနီနီကြီးသည် ပင်လယ်ရေပြင်တွင် ဆော့ကစားနေကြသော သူ၏ အကိုင်းအခက်လက် တက်ပွား ရောင်ခြည်များကို မပြီးလျှင် ပင်လယ်ရေပြင်အောက် ငုပ်လျှိုးသွားလေပြီ။

ပင်လယ်ရေပြင်ကလည်း မဟူရာရောင်။ ပတ်ဝန်းကျင် လောကလည်း မှောင်နှင့် မည်းမည်း။ တစ်လောကလုံး အမှောင်လွမ်းသွားလေသည်။

ထိုအမှောင်ထဲတွင် လက်နေသော အလင်းရောင် တစ်ရောင်ကိုမူ တွေ့ရသည်။ ထိုအလင်းရောင်ကား လျှပ်စစ်မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေသော ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီး။

သင်္ဘောကြီးသည် မရပ်မနား ခုတ်မောင်းနေသည်။ အကာလညအခါ ပိုးစုန်းကြူးတစ်အုပ် ပျံသန်းပြေးသွားသည်နှင့် တူနေသည်။ ထိုအလင်းရောင်ကိုထပ်ဆင့်အားဖြည့်ပေးသော အလင်းရောင်ကား လရောင်။

မဟူရာရောင် ပင်လယ်ရေကို မြင်လိုက်ရသည့် အချိန်မှစ၍ ခရီးသည်အားလုံး ငြိမ်ကျသွားကြသည်။ သင်္ဘောတစ်စီးလုံး ဆူညံနေသော စကားပြောသံများ တိတ်သွားသည်။

မူးသူမူး အန်သူအန်နှင့် လှိုင်းမူးသည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်သောကြောင့် အားလုံးလိုလို အိပ်ရာပေါ်တွင် ခွေခွေကလေး ဖြစ်နေကြပြီ။

အပြင်အပ လောကတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးတွင်လည်း စက်သံမှတစ်ပါး သာကိုမှ မကြားရတော့။ ထိုအခိုက် သာယာ ငြိမ်ညောင်းသော တူရိယာသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သင်္ဘောကုန်းပတ် ထောင့်တစ်ထောင့်မှ ထွက်ပေါ်လာသော တူရိယာသံ။

သင်္ဘောကုန်းပတ် ထောင့် တစ်ထောင့်တွင် ကုလားတစ်ယောက်သည် ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် 'ဟင်းလ်မုန်းနီးယား' ခေါ် လေမှုတ်တူရိယာကို တီးနေသည်။

'မိုးကလေးတဖဲ့ဖဲ့ရွာတော့ ပျိုမေကို သတိရတယ်' ထိုအချိန်ကာလက ခေတ်စားနေသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ကုလား သီချင်းတစ်ပုဒ် အလိုက် ရေးစပ်ထားသော ထိုသီချင်းသည် ထိုခေတ်က လူတိုင်းလိုလို၏ နှုတ်ဖျားတွင် ခေတ်စားနေသည်။

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောပေါ်က ဂီတဆရာသည် ထိုသီချင်းသွားအလိုက် 'ဟားလ်မုန်းနီးယား' တီးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတီးသည့် သီချင်းမှာ မြန်မာသီချင်းမဟုတ်ဘဲ ကုလားမူရင်း သီချင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် မိမိ၏နားထဲတွင်မူ 'မိုးကလေးတဖဲ့ဖဲ့ရွာတော့ ပျိုမေကို သတိရတယ်' သည်သာလျှင် ပဲ့တင် ထပ်နေသည်။

သာယာငြိမ်ညောင်းသော တူရိယာဂီတသံသည် တိတိဆိတ် ငြိမ်သက်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့လွင့်နေသည်။ တောကြီး မျက်မည်းထဲတွင် တစ်နေရာမှ နတ်စောင်းသံ ပေါ်လာသကဲ့သို့ပင် ထင်နေရသည်။ လှိုင်းမူးပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် ခွေအိပ်နေကြသော ခရီးသည်များအား တေးဂီတနှင့် သိပ်နေသည့်ပမာ ဖြစ်နေသည်။ ရေတစ်မူတ်သည် ရိုးရိုးနေရာများ၌ ဘာမျှတန်ဖိုးမရှိပေ။ သို့သော် သဲကန္တာရထဲ ရောက်သွားသည့်အခါမူ အလွန်တရာ တန်ဖိုးရှိလေသည်။

'ဟားလ်မုန်းနီးယား' သံသည် ကြားနေကျ ဂီတသံတစ်သံဖြစ်၍ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လှုပ်နေစရာမလိုပေ။ သို့သော် ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲ၌ ကြားရသော အခါမူ ရှားရှားပါးပါးဖြစ်နေ၍ နားအရသာ ရှိလှပေသည်။ မိမိလည်း 'ပျိုမေကို သတိရတယ်' ကို နားသောတဆင်နေရင်း တယ်အချိန် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိလိုက်ပေ။

* * *

နှစ်ရက်နှင့်နှစ်ညတိတိ ပြင်ပကမ္ဘာကြီးနှင့် လုံးဝအဆက်ပြတ်ပြီး မဟူရာရောင် ပင်လယ်ရေပြင်ကိုသာ ရှုစားနေရသည်။ 'တတိယမြောက်နေ့ကျမှ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးသည် မိုးပြာရောင် ပင်လယ်ရေပြင်မှတစ်ဆင့် မဟူရာရောင် ပင်လယ်ရေပြင်ကို ကျော်ဖြတ်လာသည်။ အနက်ရောင်ရေပြင်နှင့် မိုးပြာရောင် ရေပြင်အကြားသည် ပင်လယ်နက်နှင့် ပင်လယ်တိမ်ကို ခြားထားသည့် နယ်နိမိတ်ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ရေအနက်ကို တွေ့သည့်အချိန်မှစ၍ ပင်လယ်လှိုင်းမူးပြီး မစားနိုင် မသောက်နိုင် မလှုပ်ရှားနိုင် ဖြစ်သွားကြသော ခရီးသည်တို့သည် ပင်လယ်ပြာကို မြင်ရသည်နှင့် ခေါင်းထောင်ထလာကြလေသည်။

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး အနက်ရောင်ရေပြင်ကို ကျော်လွန်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရီးသည်တို့သည် လှုပ်ရှားလာကြသည်။ စားကြ သောက်ကြသည်။ နှစ်ရက်နှင့် နှစ်ညတိတိ ကမ္ဘာ့ဌာနီးရိပ်သာတစ်ခုကဲ့သို့ တိတိဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးသည် မဟူရာရောင်ရေပြင်ကို ကျော်လွန်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကပဲ့ရုံတစ်ခုကဲ့သို့ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာသည်။ ခရီးသည်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှုတ်ခွန်းဆက်ကြသည်။ အာလာပသလ္လာပ ပြောကြသည်။

ထိုအချိန်ကျမှပင် မိမိ၏ဇာတ်လမ်း စလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အသက် အစိတ်ခန့် သနားကမား အမျိုးသမီးတစ် ယောက် မိမိအနီး ချဉ်းကပ်လာသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် မိမိမှတစ်ပါး ထိုပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် ပါလာ သော ရှားရှားပါးပါး မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ် သည်။ ထိုအမျိုးသမီး မိမိအနီး ချဉ်းကပ်လာသောအခါ အနိယအမျိုးသား ခရီးသည်များကြားထဲတွင် အားငယ် နေသော မိမိသည် တစ်အားတက်သွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီး ကပင် စတင်၍ ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားဖြင့် မိမိအား နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကာလကတ္တားကနေ ဗာရာဏသီ သွားမလို့ပါ”

“ဘာကိစ္စ သွားမှာလဲ”

“ပညာသင်သွားမလို့ပါ”

ထိုအမျိုးသမီးသည် ခေတ္တခဏ စကားပြောဆိုင်ငံသွား သည်။ သူ့ အမူအရာကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ခု ပြော ပြချင်နေပုံရသည်။ သို့ရာတွင် ပြောရကောင်းနိုးနိုးနှင့် ချိန်ဆ နေဟန်ရှိသည်။

အမှန်က မိမိဘက်ကလည်း သူ့ အကြောင်းကို ပြန်စုံစမ်း မေးမြန်းရမည်။ သို့သော်လည်း မိမိအနေနှင့် နှုတ်နည်း

သည်ကတစ်ကြောင်း၊ သူ့အကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်း လိုက်ပါက မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို တူးဆွ နှိုက်ထုတ်ရာ ကျသွားမည်လားဟု စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်မိသည်က တစ်ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်း ဤအကြောင်းကြောင့် သူ့ အကြောင်းကို မေးမြန်းတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် တစ်လစ် တစ်လစ် ဖြစ်နေသည့် သူ့ နောက်ထပ်စကားကိုသာလျှင် ငုံ့လင့်နေလေသည်။

ဤတွင် အမျိုးသမီးက ဘေးဘီကို တစ်ချက် စောင်းငဲ့ ကြည့်လိုက်ပြီး စကားဆက်ပြန်သည်။

“ကုလားစကားဖြစ်ဖြစ်၊ အင်္ဂလိပ်စကားဖြစ်ဖြစ် တစ် ခုခု ပြောတတ်သလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မ အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ”

“ဘယ်လိုအကူအညီလဲ၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပြော တတ်ပါတယ်”

“ကာလကတ္တားရောက်ရင် ကျွန်မ လူတချို့နဲ့ တွေ့စရာ ရှိတယ်၊ ကေးပြန်အဖြစ် လိုက်ပြောပေးပါလား၊ ကေးပြန် ဆပ်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးဆပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ အကူအညီ ပေးနိုင်ပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုကိစ္စဆိုတာ မသိရဘူးလား”

“ဟိုကျတော့ သိရမှာပေါ့”

“အမျိုးသမီးက သူ့ကိစ္စကို မဖွင့်ဟဘဲ ယတိပြတ် ဖြတ်
ပစ်လိုက်သည်။ မိမိအနေနှင့် နောက်ထပ် အတူနဲ့တက်စရာ
မလိုတော့။ သို့သော် ရေခြားမြေခြားတွင် ရောက်နေသည့်
မိမိနိုင်ငံမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား တတ်နိုင်သမျှ
အကူအညီပေးလိုသည့်ဆန္ဒ မိမိတွင်ရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
‘အကူအညီပေးပါမယ်’ ဟု ကတိပေးလိုက်လေသည်။

အားငယ်နေဟန်ရှိသော သူ၏မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်
ပေါ်လာသည်။ ကာလကတ္တားတွင် မိမိတည်းခိုနေထိုင်မည့်
နေရပ်လိပ်စာကို သူ ရှေးမှတ်သားလိုက်လေသည်။ ကာလ
ကတ္တားရောက်ပြီး မကြာခင် သူ့လားထွေပါမည်ဟုလည်း
အားရဝမ်းသာ ပြောပြလေသည်။

သူ့ကို ကတိပေးသောပေးလိုက်ရသည်။ တကယ်ခဉ်းခါး
ကြည့်လိုက်တော့ ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအမျိုးသမီး
သည် သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ လျှို့ဝှက်ချက် အပြည့်ရှိနေပုံရ
သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစ ပည်သူ့မှ ဟုတ်ဘိတ်တိ
ပြည်ပမထွက်ကြသေးခင် ထိုအမျိုးသမီးသည် မိန်းမသား

တန်မဲ့ ထူးထူးခြားခြား ပြည်ပထွက်လာခဲ့သည်။ မိမိ အကူ
အညီပေးရမည်ဆိုသည့် သူ့ကိစ္စမှာ မည်သည့်ကိစ္စမျိုးနည်း။
နိုင်ငံရေးလား။

စီးပွားရေးလား။

အချစ်ရေးလား။

သို့သော် မိမိ သူ့ကို ကတိပေးလိုက်လေပြီ။

* * *

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးသည် ဟူဂလီမြစ်ထဲ ဝင်လာ
ပြီ။ နာရီပိုင်း အတောအတွင်းမှာပင် ကာလကတ္တားဆိပ်
ကမ်း ကပ်တော့မည်။ ဟူဂလီမြစ်ထဲတွင် တွေ့ရသော လှေ
သမ္ဗန်များ၊ တံငါလှေများ၊ ရေယာဉ်များမှာ မြန်မာနိုင်ငံ
မြစ်ချောင်းများထဲတွင် တွေ့နေကျပုံစံများ မဟုတ်သဖြင့်
တမေ့တမော ငေးမောကြည့်ရှုနေမိသည်။

ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးသည် ရန်ကုန်မြစ်ထဲတွင် ခုတ်
မောင်းသကဲ့သို့ပင် ဟူဂလီမြစ်ထဲတွင်လည်း အရှိန်လျှော့
လျက် ဖြည်းဖြည်းအေးအေး ခုတ်မောင်းနေသည်။ ပင်
ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းမှာ မြင်နေကျ တွေ့နေကျ မဟုတ်သဖြင့်
အဆန်းချည်း ဖြစ်နေသည်။

ပင် လယ် ကူး သင်္ဘော ကြီး ကာလကတ္တားဆိပ်ကမ်း ကပ်ပြီ။

ဆိပ်ကမ်း၌ ကြိုဆိုသူများ၊ ဆိပ်ကမ်းဝန်ထမ်းများ၊ ကူလီများ၊ အကောက်ဌာနက ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ကြည့်ရှုသူများ ပျားပန်းခပ်မျှ ပြည့်ကျပ်နေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် လာကြို မည့်သူကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရသည်မှာ အမော။ တွေ့ပြီ။ ပရိသတ် လူထုကြားထဲမှ မြန်မာအမျိုးသားတစ်ယောက် လက်မြောက်ပြနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဝမ်းသာလိုက် သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဆိပ်ကမ်းဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း လာကြိုသူက မိမိတည်းခိုရမည့်နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ လာကြိုသူမှာ ကိုလှရွှေဆိုသူ သင်္ဘောသားဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မှ ကာလ ကတ္တား မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သံကြိုးရိုက်ထားသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးက အကြိုခိုင်း၍ ကိုလှရွှေ လာကြိုခြင်းဖြစ် သည်။

ကိုလှရွှေသည် သင်္ဘောသားဖြစ်သော်လည်း ယခုခေတ် သင်္ဘောသားများကဲ့သို့ ငွေဖောဖောသီသီ မသုံးနိုင်ဘဲ သင်္ဘောနားခိုက် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ သောင်တင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဆိုသော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံမှ သွား ရောက်ကြသည့် မြန်မာခရီးသည်များ တည်းခိုနေထိုင်သည့် ဧည့်ရိပ်သာ ဖြစ်သည်။

မိမိရောက်သွားစဉ်ကကျောင်းအုပ်ချုပ်သူမှာသက်ကြီး ဝါကြီး ဦးယုဂန် ဘွဲ့အမည်ရှိ ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုဆရာတော်ကြီးပျံလွန်တော်မူသွားပြီးနောက်ဆရာတော် ကြီးကို တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး ဆက်ခံသည့် ဘုန်းကြီးများ သည်ပင် ယခု ငါးပါးခြောက်ပါး ရှိသွားပြီ။

မိမိကာလကတ္တားသို့ ရောက်သွားချိန်၌ ကာလကတ္တား တွင် အဓိကရုဏ်းဖြစ်နေ၍ မြို့ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးက မိမိကို ကာလကတ္တားတွင် ကြာကြာ မနေစေဘဲ ဗာရာဏသီသို့ အမြန် ပို့လိုက်လေ သည်။

ကာလကတ္တားတွင် အချိန် အတန်ကြာ နေရဇ္ဇာမည် အထင်ရှိ၍ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောပေါ်၌ ထိုအမျိုးသမီးကို ကတိပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ဗာရာဏသီသို့ တန်းသွားရသဖြင့် ထိုအမျိုး သမီးနှင့် လွဲသွားလေပြီ။ မိမိလိပ်စာပေးထားသည့် နေရာ သို့ သူလာမည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

သို့သော် အကျိုးအကြောင်း ဘယ်လိုမှရှင်းပြခွင့်မရ တော့။ သူတည်းခိုနေထိုင်မည့် နေရပ်လိပ်စာကိုလည်း မှေး မထားလိုက်မိ။

မိမိကို ထိုအမျိုးသမီးက တလွဲထင်ကောင်း ထင်လိမ့် မည်။ မိမိ မသိရသည့် သူ့ကိစ္စအဆင်ပြေမှ ပြေရဲ့လား။

ဗာရာဏသီ ရောက်သွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးနှင့် ဆုံရန် လမ်းမရှိတော့။ ဗာရာဏသီတွင် မိုးရာသီ မရောက်သေး၍ မိုးကလေး တဖွဲဖွဲကတော့ မရွာသေးပါ။ သို့သော်ထို 'ပျို မေ'ကိုမူ သတိရနေသည်။

* * *

အဖြူ

“အဖြူ...”

သူ့နာမည်ကို မသိပေ။ သူ့ကို စတွေ့တွေ့ချင်း ကိုယ့် ဟာကိုယ် အဖြူ ဟုနာမည်ပေးထားလိုက်လေသည်။ သူ့ကား အိန္ဒိယအမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယအမျိုးသမီးများထဲတွင် အသားအရေဖြူသူ အတွေ့ရနည်းသည်။ အဖြူမှာ အသားအရေဖြူဝင်းနေရုံ မျှမက ဝတ်ထားသော ဂါဝန်လိုလို အင်္ကျီကလည်း အဖြူ ရောင် ဖြစ်နေသည်။

အိန္ဒိယ အမျိုးသမီးများ ဝတ်လေ့ဝတ်ထရှိသော 'ဆူ ရီ'ကို ဝတ်မထားပေ။ တချို့ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးများထံ တတ်သော အင်္ကျီရှည်ကြီးမျိုး ဝတ်ထားသည်။

www.burmeseclassic.com

သူဝတ်ထားသော အင်္ကျီချည်မှာ သူ၏ဘောင်းဘီအနားကိုပင် ဖုံးအုပ်နေသည်။ သူ၏ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ မြင်နေကျ တွေ့နေကျ အိန္ဒိယ အမျိုးသမီးများကြား ထဲတွင် တစ်မူထူးခြားနေသည်။

သူ့ကို စတော့သည်မှာ အီဂတ်ပူရီဓမ္မဂီရိ၌ နိုင်ငံတကာ ဝိပဿနာ စာတမ်းဖတ်ပွဲကြီး ကျင်းပ ပြုလုပ်သည့် နေ့က ဖြစ်သည်။

ရိပ်သာအတွင်းရှိ ယာယီဆောက်လုပ် ထားသော ရောင်စုံရွက်ထည် မဏ္ဍပ်ကြီးထဲတွင် ဧည့်ပရိသတ်များ ပြည့်ကျပ်နေသည်။

စာတမ်းဖတ်ပွဲကြီး စတင်ဖွင့်လှစ်မည့် အချိန်နီးကပ်လာပြီ။

စင်မြင့်ပေါ်၌ အလယ်ဗဟိုတွင် ထိုနေ့တွင် သဘာပတိအဖြစ် ဆောင်ရွက်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ စာတမ်းဖတ်ပွဲကြီးကို ဦးစီးဦးဆောင်ကျင်းပသူများအပြင် အဖွင့် မိန့်ခွန်းပြောမည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဧည့်ခံမိန့်ခွန်းပြောမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ထိုင်နေကြသည်။

လက်ယာဘက် စင်မြင့်ပေါ်၌ ရဟန်းသံဃာတော်များ ထိုင်နေကြပြီး လက်ဝဲဘက် စင်မြင့်ပေါ်၌ သီလရှင်များ ထိုင်နေကြသည်။

စာတမ်းတင်သွင်းမည့် စာတမ်းရှင်များ၊ ကိုယ်စားလှယ်တော်များ၊ လေ့လာသူများကမူ စင်မြင့်ရွှေဘက်ရှိ အသင့်ချထားသော ကုလားထိုင်များပေါ်၌ နေရာ ယူထားကြသည်။

ပရိသတ်၏ ယာဘက်ထိပ်နံရံတွင် ကပ်၍ တန်းစီထိုင်နေကြသူများကား သတင်းထောက်များ၊ သတင်းစာ ဆရာများ၊ သတင်းဌာနကိုယ်စားလှယ်များ ဖြစ်လေသည်။

ပရိသတ်များ၏ အလယ်၌ မဏ္ဍပ်အဝင်ဝမှ စင်မြင့်ရှိရာသို့အထိ အသွားအလာ ပြုလုပ်နိုင်ရန်အတွက် လမ်းကြောင်း ပေးထားသည်။

စင်မြင့်နှင့် ပရိသတ် အကြားတွင်လည်း နေရာလပ်ရှိသည်။ ထိုအလယ်အူကြောင်းလမ်းနှင့် စင်မြင့်နှင့်ပရိသတ်ကြားက နေရာလပ်တွင် လူတစ်စု သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။

ထိုလူစုမှာ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များ၊ ဓာတ်ပုံဆရာများ၊ မှီခိုယိုသမားများ၊ ရုပ်မြင်သံကြားမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည်။ 'အဖြူ' မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များထဲက တစ်ဦးဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

'အဖြူ'သည် အိန္ဒိယအစိုးရ ရုပ်မြင်သံကြား အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်လာသူဖြစ်သည်။ စာတမ်းဖတ်ပွဲ ကျင်းပနေသည့် တစ်ချိန်လုံး၌ သူ့ကို သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားနေ သည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

ကင်မရာချိန်ရမည့် နေရာကို ရွေးသူမှာလည်း သူပင် ဖြစ်သည်။ မီးအနေအထား ခန့်မှန်းတွက်ဆ သူမှာလည်း သူပင်ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ယာဘက်ယောကျိားပရိသတ်ထိပ်တွင်တွေ့လိုက် ရပြီး ချက်ချင်း ဝဲဘက်ခုံများတွင် ထိုင်နေကြသည့် အမျိုး သမီး ပရိသတ်ရွေ့ရောက်သွားသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ထိုနောက် တစ်ခဏအတွင်း၌ပင် ပရိသတ် အားလုံး၏ နောက်ဘက် ရောက်သွားပြန်သည်။ 'အဖြူ'သည် စာတမ်း ဖတ်ပွဲ တစ်ချိန်လုံး ရက်ကန်းယှက်သည့်နယ် ဟိုပြေး သည် လွှားနှင့် သူ့ ရုပ်မြင်သံကြား အဖွဲ့ကို ညွှန်ကြား အမိန့်ပေး နေသည်။

ပရိသတ်တချို့ ၏ မျက်လုံးမှာ စင်မြင့်ပေါ်က မိန့်ခွန်း ပြောသူနှင့် စာတမ်းဖတ်သူဆီ ရောက်လိုက်၊ ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲနှင့် လှုပ်ရှားနေသော ဗျိုင်းမလေးတစ်ကောင်ပမာတစ်ချိန်လုံး

လှုပ်ရှားနေသော 'အဖြူ'ဆီ ရောက်လိုက် ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုပရိသတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်လည်း တစ်ဦး အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

* * *

နှစ်ရက်ဆက်၍ စာတမ်းဖတ်ပွဲ ကျင်းပပြီးသောအခါ စာတမ်းဖတ်ပွဲ တက်ရောက်လာကြသော နိုင်ငံတကာမှ ယောဂီအားလုံးလိုလိုပင် ဝိပဿနာဆယ်ရက်စခန်း ဝင်ကြ သည်။

ဝိပဿနာ ဆယ်ရက်စခန်း ပထမဦးဆုံးနေ့ကဖြစ်သည်။

လက်ယာဘက်ဘေး၌ မိုင်းမိုင်းညှို့ညှို့ တောင်မို့ မို့ ကြီး တစ်ခု ကာရံထားသည်။ ရွှေဘက်မှ စေတီတော်၏ ဆည်း လည်း သံသည် တစ်ချက်တစ်ချက် လွင့်ပျံ့လာသည်။

စေတီတော်၏ ပတ်လည်၌ ပိုင်းရံထားသော ဘရားဂူ များမှာ နံနက်နေရောင်ခြည်တွင် နေစာလှုံနေကြသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။

ဘရားဂူများနှင့် စပ်လျက်ရှိသော ခန်းမကြီးထဲ၌ကား ယောဂီနှစ်ရာကျော် သုံးရာနီးပါး ယောကျိား တစ်ထောင် မိန်းမတစ်ကန့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ယောဂီများ၏ ရွှေဘက်က ခုံနှင့်ခုံပေါ်၌ကား ဝိပဿနာ ဆရာကြီး ဂိုအင်ကာနှင့် မာတာဂျီတို့ ထိုင်နေကြသည်။ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး တံခါးအလုံပိတ်ထားသဖြင့် မှောင်ရီသန်းနေသည်။

မှောင်ရီသန်းနေသော ခန်းမကြီးထဲတွင် ငါးတိုင်အား လောက်သာ လင်းသည့် မီးလုံးများကိုသာ ဖွင့်ထားသဖြင့် တစ်ခန်းလုံး မှုန်ပျံ့ပျံ့လောက်သာ လင်းနေသည်။

ဂူရုကြီးက အဖွင့်တရား ဟောနေသည်။
ယောဂီများက တရားနာနေကြသည်။
တစ်ခန်းလုံး ဂူရုကြီး၏အသံမှတစ်ပါး တခြားဘာကိုမှ မကြားရ။

ထိုအခိုက် ခန်းမဝင်ပေါက် နှစ်ပေါက်ရှိသည့်အနက် ယောကျ်ားယောဂီများ ထိုင်နေသည့်ဘက်က ဘယ်ဘက် တံခါး ကျခနဲ အသံကြားရပြီး ပွင့်သွားသည်။ တံခါးပေါက်မှ ခြေသံမကြားအောင် ခြေဖွင့်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှဝင်လာသူမှာ 'အဖြူ'။ သူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ ယမန်နေ့ကအတိုင်း 'အဖြူ'ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့နှောက်က ရုပ်မြင်သံကြားအဖွဲ့ ပါလာသည်။ 'အဖြူ'နှင့် သူ့အဖွဲ့သည် ယောဂီများအား အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီးလျှင် အခမ်းအနားကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ယူသည်။

ဂူရုကြီး၏ဩဝါဒ အပြီးသတ်သောအခါ ယောဂီများသည် ဂူရုကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း စတင် တရားထိုင်ကြသည်။ ယောဂီများ၏ ပထမဦးဆုံးအလုပ်မှာ သမာဓိရရှိစေရန် ထွက်သက်ဝင်သက်ကို အာရုံပြုပြီး စိတ်ကိုထိန်းခြင်းဖြစ်သည်။ ယောဂီတိုင်း မျက်လုံးမှိတ်ထားကြရသည်။ 'အဖြူ'နှင့်အဖွဲ့သည် ယောဂီများ တရားထိုင်နေပုံကိုလည်း အကွက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်ယူကြသည်။

'အဖြူ'သည် ပထမနေ့ကကဲ့သို့ပင် သူ့လူများကို ညွှန်ကြားနေသည်။ သို့သော်လည်း အသံမထွက်ဘဲ မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ဖြင့်သာလျှင် အသံတိတ် ညွှန်ကြားနေသည်။

ယောဂီများအားလုံး တိတ်နေကြသည်။ တစ်ခန်းလုံး 'မူဘီ'ကင်မရာကြီး၏ လှုပ်ရှားသံမှတစ်ပါး တခြား ဘာကိုမှ မကြားရ။ မီးလုံးကြီးများမှ ထိုးထွက်လာသည့် စူးရှသော မီးရောင်သည် မှိတ်ထားသောမျက်လုံးရှေ့တွင် လင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်နေသည်။

အာနာပါဏကို 'ကကြီးရေက'က စနေရသည့်အပြင် မီးရောင်ကလည်း မကြာခဏ စူးစူးရှရှ ထိုးထိုးလာသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ 'အဖြူ'ကလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်နေသောကြောင့် တစ်ကြောင်း မျက်လုံးကို မှိတ်ထား၍

မရတော့။ 'အဖြူ' သွားရာသို့သာသျှင် မျက်လုံးကလိုက်
နေသည်။

* * *

ဆယ်ရက်စခန်း အပြီးသတ်သွားလောအခါ စာတမ်း
ဖတ်ပွဲ ပိတ်သည့်အခမ်းအနား ကျင်းပသည်။ ယခင်မဏ္ဍပ်
ကြီးထဲ၌ပင် ဖြစ်သည်။ ပထမနေ့တွင် အကြောင်းအရာ
အလိုက် ကော်မရှင်ဖွဲ့သည်။ ထိုကော်မရှင်က အကျေအသည်
ဆွေးနွေးပြီး အစီရင်ခံစာ ရေးရသည်။

နောက်နေ့၌ ထို အစီရင်ခံစာ များကို မျက်နှာစုံညီ
အစည်းအဝေး၌ လင်သွင်းပြီး အကြောင်းအရာအလိုက်
ဆွေးနွေးကြသည်။ ပရိသတ်ထဲက ဆွေးနွေးလိုသူရှိလျှင်
လည်း ငါးမိနစ်ခန့် ဆွေးနွေးခွင့်ပြုသည်။ ဆွေးနွေးလိုသူ
ဦးရေကလည်းများ၊ ဆွေးနွေးသူများကလည်း စကား
ကြော ရှည်နေကြသဖြင့် မကြာခဏ 'ဘဲလ်'တီးပြီး သတိ
ပေးနေရသည်။

စာတမ်းဖတ်ပွဲ အစနေ့နှင့် တရားထိုင်သည့် ပထမနေ့က
ရှုပ်မြင်သံကြားအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ခဲ့သော 'အဖြူ' တစ်ဖန်
ပေါ်လာပြန်သည်။ ယခုတစ်ခါ၌မူ ပရိသတ်ကြားထဲတွင်

လှုပ်ရှားနေသော 'အဖြူ' မဟုတ်တော့ဘဲ စင်မြင့်ပေါ်
တက်သည့် 'အဖြူ' ဖြစ်နေသည်။

'ဝိပဿနာနှင့် မိမိယာ' အကြောင်း ဆွေးနွေးကြသော
အခါ 'အဖြူ' သည် ဆွေးနွေးသူတစ်ဦးအဖြစ် စင်မြင့်ပေါ်
ရောက်လာသည်။ ပရိသတ်က ဝိုင်းဩဘာပေးကြသည်။

ဆွေးနွေးပွဲ၌ အင်္ဂလိပ်လို ပြောသူကများပြီး ဟိန္ဒီလို
ပြောသူမှာ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စလောက်သာရှိသည်။
'အဖြူ' က ဟိန္ဒီလိုပြောသည်။ နားလည်သူရော နားမလည်
သူပါ လက်ခုပ် တဖျောင်းဖျောင်း တီးကြသည်။

* * *

စာတမ်းဖတ်ပွဲ ပိတ်သည့် အခမ်းအနား နောက်ဆုံးနေ့
ဖြစ်သည်။

အစည်းအဝေးမစမီ နံနက်အချိန်၌ ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ
အခန်းထဲသို့ ဂုရုကြီးဂိုအင်ကာ၏ လက်ထောက်တစ်ယောက်
ရောက်လာသည်။ သူက လာရင်းကိစ္စကို ရှင်းပြသည်။

"မိန့် နေ့လယ်တစ်နာချိမှာ ရုပ်မြင်သံကြားက ယေဘုယျ
တချို့ကို အင်တာဗျူးလုပ်လိမ့်မယ်။ နိုင်ငံခြားကိစ္စစား

လှယ်တွေထဲက တစ်နိုင်ငံတစ်ယောက်ကျန် အိန္ဒိယကိုယ်စား လှယ်တွေထဲက တချို့ကို အင်တာဗျူးလုပ်ဖို့ စာရင်းပေး ထားတယ်။ အဲဒီစာရင်းထဲမှာ ဆရာ့နာမည် ထည့်ထား တယ်။ နေ့လယ်တစ်နာရီလောက် မဏ္ဍပ်ရွှေ ကြွခဲ့ပါ။

ပရိသတ်ရွေ့တွင် စကားတပြောရန် ကျွန်တော် ပထမ တစ်ကြိမ် ငြင်းလိုက်ပြီးပြီ။ ပိတ်ပဲ့နေ့တစ်ချိန်၌ မြန်မာကိုယ် စားလှယ်ထဲမှသဘာပတိလုပ်ရန်ဂျူကြီး၏အမိန့်အရဂျူကြီး ၏ ဒုတိယလက်ထောက်က ကျွန်တော်တို့ကို လာပြောသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လုပ်စေလိုသည့်ဆန္ဒရှိသည်။ သို့သော် လည်း ကျွန်တော် သူ့ဆန္ဒကို မလိုက်လျောဘဲ ကျွန်တော် တို့အထဲက မိမိထက် အသက်အရွယ်လည်း ကြီးသော၊ မိမိ ထက် အင်္ဂလိပ်စကားပြောလည်း ကျွမ်းကျင်သော ဦး အောင်သိန်းကို သဘာပတိလုပ်ရန် တောင်းတောင်းပန်ပန် နှင့် ဟာဝန်ပေးလိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းပေါ်က ထိုတာဝန်ကြီး ကျသွား သဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်နေစဉ် အင်တာဗျူး စာရင်း ထဲတွင် ကျွန်တော့် နာမည် ပါလာသောအခါ ကျွန်တော် ခေါင်းကြီးရပြန်သည်။

ထိုတစ်ကြိမ်၌မူ ငြင်း၍ မဖြစ်တော့၊ ကျွန်တော့်ကို လာ အသိပေးသူက ကျွန်တော့်နာမည်ပါသော အမည် စာရင်း စာရွက် တစ်ရွက်ပင် ကျွန်တော့်ကို ပေးသွားသည်။

မငြင်းသာတော့သဖြင့် ကျွန်တော် ကတိ ပေးလိုက် သည်။ ချိန်းထားသည့်အချိန် နေ့လယ် တစ်နာရီလောက် တွင် အချိန်းအချက်ပြုရာ မဏ္ဍပ်မျက်နှာစာသို့ ရောက်သွား သည်။

ကျွန်တော်အလျင်ကိုရီးယားနိုင်ငံမှကိုယ်စားလှယ်တစ် ဦးနှင့် အခြား နိုင်ငံခြား ကိုယ်စားလှယ်နှစ်ဦးသုံးဦးအပြင် အိန္ဒိယ ကိုယ်စားလှယ်တချို့လည်း ရောက်နေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ စကားတပြောပြောနှင့် စောင့်နေကြ သည်။ တစ်နာရီထိုးပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရုပ်မြင်သံကြားမှ တစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာ။ တစ်နာရီ ခွဲလောက် ကြာမှ အူယားဖားယားနှင့် တစ်ယောက် ပြေးလာသည်။

ထိုတစ်ယောက်မှာ 'အဖြူ'။ 'အဖြူ'က သူ့ လူတွေထဲက တချို့ ခရီးလွန်နေကြသဖြင့် ချိန်းထားသည့် အချိန်တွင် အင်တာဗျူးလုပ်ရန် ပျက်ကွက်ရသောကြောင့် ဝမ်းနည်း ကြောင်း၊ ညနေသုံးနာရီလောက်တွင် အင်တာဗျူး လုပ် ရန် ရိပ်သာ အတွင်းရှိ ဗေဒိပင်ရင်းကို ကြွခဲ့ကြစေလို ကြောင်း တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် တစ်ခေါက် ပြန်လာကြ သည်။ သုံးနာရီလောက်တွင် ချိန်းဆိုသည့်နေရာသို့သွားကြ ပြန်သည်။

သို့သော်လည်း ဒုတိယအကြိမ်တွင်လည်း အကြောင်း မညီညွတ်သဖြင့် အင်တာဗျူး ပလုပ်ဖြစ်မြန်ပေ။ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်ပြီး ဝတ်စားသည့် မြန်မာအမျိုးသား ဝတ်စုံကို ဝင်ခေါက်ပြီး သေတ္တာထဲ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။

“ဒန်...ဒန်...ဒန်”

ညနေစောင်း ကြေးမောင်းခေါက်သံ ရိပ်သာတစ်ခုလုံး လှမ်းသွားသည်။ ထိုအသံကြားရလျှင် စိတ်ပေါ့ပါး သွက်လက်သွားသည့်အခါ ရှိသလို စိတ် လေးသွားသည့်အခါ လည်း ရှိသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက် အချက်ပေးသံနှင့် ထမင်းစား အချက်ပေးသံဖြစ်လျှင် စိတ်ပေါ့ပါး သွက်လက်သွားပြီး တရားထိုင်ရန် အချက်ပေးသံ ဖြစ်လျှင် စိတ်လေးသွား သည်။ ဖုရုအသံကား ညနေစောင်း လက်ဖက်ရည်သောက် အချက်ပေးသံ ဖြစ်သည်။

ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဖြင့် စားသောက်ဆောင်သို့ ရှေ့၌ လာခဲ့သည်။ စားသောက်ဆောင်မရောက်မီ နောက်ထက်မှ အသံပြုသဖြင့် ထမင်းလည် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

နောက်မှ လိုက်လာသူမှာ ‘အဖြူ’ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ရပ်စောင့်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို မိလာသောအခါ သူ့က နှုတ်ဆက်ပြီး ပြောသည်။

“မိနေည ရှစ်နာရီမှာတော့ ဆက်ဆက်လုပ်မယ်”

“ဘာလဲ”

“အင်တာဗျူးလေ”

“ဟာ...ကျွန်တော်တော့ စိတ်တောင်ပျက်နေပြီ။ ပထမ ချိန်းတာလဲ မလုပ်ဖြစ်ဘူး၊ ဒုတိယချိန်းတော့လဲ ပျက်တယ်၊ အခုတစ်ခါ ချိန်းပြန်ပြ”

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ် မယ်၊ မလုပ်လို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ နက်ပြန်ခါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ခွဲကြရတော့မယ် မဟုတ်လား”

ကောင်းတပြောပြောနှင့်လာခဲ့ရာ ‘အဖြူ’နှင့် ကျွန်တော် စားသောက်ဆောင် နောက်လာကြသည်။ စားသောက် ဆောင် အဝရောက်သောအခါ သူ့က အမျိုးသမီးများ စားသောက်သည့် အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ကျွန်တော် အမျိုးသားဆောင်ထဲ ဝင်လာသည်။

ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ထိုညရှစ်နာရီတွင် အင်တာဗျူး လုပ်ဖြစ်သည်။ ယောဂီများကို ရုပ်မြင်သံကြား အင်တာ ဗျူးလုပ်သူမှာ အဖြူဖြစ်သည်။

ငါးမိနစ်လောက် မေးသည်။ မေးခွန်းအားလုံး ဝိပဿ နာနှင့် ပတ်သက်သည်။ ခက်ခဲနက်နဲသည့် မေးခွန်းများ တော့ မဟုတ်။

အလွယ်တကူ ဖြေ၍ရသည့် မေးခွန်းများသာဖြစ်သည်။ ငါးမိနစ်အသံသွင်းယူသည့်အထဲက တကယ်ရုပ်မြင်သံကြား လွှင့်သောအခါ၌မူ ဆန်ကာတင် ၂ မိနစ် ၃ မိနစ်လောက် လာလျှင် အသုံးပြုပေလိမ့်မည်။

* * *

ဝိပဿနာဆယ်ရက်စခန်းလည်း ပြီးသွားပြီ။ ဝိပဿနာ စာတန်းဖတ်ပွဲနှင့် ဆွေးနွေးပွဲကြီးကိုလည်း နိဂုံးချုပ်လိုက် လေပြီ။ ယောဂီများ အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး အလျှိုလျှိုပြန်ကုန် ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ရွှေခရီးဆက်ရဦးမည်။

ဂူရုကြီး ဂိုအင်ကာ၏ အတွင်းရေးမှူးယာဒဝနှင့် အတူ သူ၏ ရုံးခန်းထဲ၌ ဘုရားဌာနများသို့သွားမည့် ကျွန်တော်

တို့၏ ရွှေခရီးစဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ အစီအစဉ်ဆွဲနေကြသည်။ ထိုအတွင်း စကားမစပ် ယာဒဝကို ကျွန်တော် မေးလိုက် သည်။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားကို တစ်ခု မေးပါရစေ၊ ဟိုရုပ်မြင် သံကြားက အမျိုးသမီးဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလဲ အင်တာဗျူး လုပ်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ဟိုတစ်နေ့ကလဲ ‘ဝိပဿနာနှင့် မိဒိယာ’ အကြောင်း တက်ဆွေးနွေးတယ်”

“သူ့ကို ခင်ဗျား မသိဘူးလား”

“မသိလို့ မေးတာပေါ့”

“သူက ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် မင်းသမီးလေ၊ ကျွန်တော် တို့ တရားစခန်းမှာ တရားထိုင်ဖူးတာ နှစ်ခါသုံးခါလောက် ရှိသွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ တရားစခန်းမှာ တရားထိုင်ပြီး ကတည်းက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးက အနားယူလိုက်တယ်၊ အခု တော့ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ဝင်ပြီး အမှုထမ်းနေတယ်”

ကျွန်တော် သူ့ကို ဆက်မပြောတော့ပေ။

တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားနေမိသည်။

အိန္ဒိယ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်နှင့် တွဲရလိမ့်မည် ဟူ၍ အိပ်မက်ထဲတွင်ပင် မမက်ဖူးခဲ့။ ယခုမူ အိန္ဒိယရုပ်ရှင် မင်းသမီးနှင့် လာတွေ့နေရသည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် တွဲရသည့်မှာမူ ဘုံဘေမြို့ 'ဖလင်စစ်တီ'ခေါ် ရုပ်ရှင်မြို့တော်က စတူဒီယိုထဲတွင် မဟုတ်ဘဲ ဓမ္မဂီရိက ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာထဲတွင် ဖြစ်နေသည်။

* * *

ခေခမဲ့ ကုသိဝေမ်းခြင်း

အနာဂါရိက ဓမ္မပါလ တည်ထောင် ဖွဲ့စည်းထားခဲ့ သောမဟာဗောဓိအသင်းရှာနုချုပ်ဆိုကာလကတ္တားရောက် တိုင်း အဖျင်းဆုံး တစ်ခေါက်လောက်လော့ သွားပြစ် အောင်သွားသည်။ တာသာစကား အမျိုးမျိုးဖြင့် ထုတ် ဝေထားသော ဗုဒ္ဓစာပေဆိုင်ရာ စာအုပ်များကို ရောင်းချ သည့် မဟာဗောဓိအသင်း စာအုပ်ဆိုင်ကြီးကလည်း မလာ လားအောင် ဖိတ်ခေါ်နေလေသည်။

ယခုတစ်ခေါက်ကာလကတ္တားအရောက်တွင်လည်း တစ် နေ့ မဟာဗောဓိအသင်းတိုက်သို့ သွားရန် တည်းခိုနေထိုင်ရာ အိမ်ဆေးရုံလမ်း မြန်မာကျောင်းတိုက်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြန်မာကျောင်းတိုက်နှင့် မဟာဗောဓိအသင်းတိုက်မှာ ခုယ မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ် ခြေကျင်ခရီးမျှသာ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

‘ကောလိပ်ကွဲယား’ကို ဖြတ်သွားရသည်။ ‘ကောလိပ်
စကွဲယား’သည် ကာလကတ္တား တက္ကသိုလ်၏ ကောလိပ်
မျိုးစုံ တည်ရှိသော နေရာဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တက္က
သိုလ်မပေါ်သေးခင်က ရန်ကုန်ကောလိပ်သည် ထိုကာလ
ကတ္တားတက္ကသိုလ်၏ လက်အောက်ခံ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးကို လွန်သွားလျှင်ပင် ‘ပရိစီ
ဒင်စီ’ ကောလိပ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ ဗိမ္ဗိယနိုင်ငံ၏ ရှေး
အကျဆုံး ကောလိပ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သဖြင့် အဆောက်အအုံ
ကြီး၏ပုံစံမှာ ရှေးဝိတိုရိယခေတ် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

‘ပရိစီဒင်စီကောလိပ်’နှင့် ကပ်လျက် ‘လောကောလိပ်’
ရှိနေသည်။ ထိုကောလိပ်များမှာ ‘ကောလိပ်ကွဲယား’
လမ်းမ၏ အနောက်ဘက်၌ရှိနေကြပြီး လမ်းမ၏အရှေ့ဘက်
၌ ပန်းခြံရှိလေသည်။ ဗန္ဓုလပန်းခြံထက်ပင် ကျယ်ဦးမည့်
ထိုပန်းခြံကြီးထဲတွင် ရေကူးကန်ကြီးတစ်ကန်လည်းရှိသည်။
ထိုပန်းခြံကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီး ပန်းခြံအရှေ့ဘက်စွန်း
ရောက်သည်နှင့် မဟာဗောဓိအသင်းတိုက်ကို တွေ့ရသည်။

မဟာဗောဓိအသင်းတိုက်သို့ သွားရန် ပန်းခြံထဲဝင်လိုက်
သည်။ ပန်းခြံထဲဝင်လျှင်ဝင်ချင်း ပန်းခြံ၌ ရုပ်တုကြီးတစ်ခု
ကို သွားတွေ့သည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ

အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ထိုရုပ်တုကြီးကို သတိ
မပြုမိခဲ့။

ယခင် မဟာဗောဓိအသင်းတိုက်သို့ သွားသည့်အခါများ
က ပန်းခြံထဲက ဖြတ်မသွားဘဲ ပန်းခြံအပြင်ဘက်က သွား
သောကြောင့် ထိုရုပ်တုကြီးကို သတိမပြုမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။

ဘယ်သူ့ ရုပ်တုကြီးပါလိမ့်။ ရုပ်တုကြီးအနီး ကပ်သွား
သည်။ ရုပ်တုကြီးမှာ ငါးပေ ခြောက်ပေလောက်မြင့်သော
ကျောက်ခုံပေါ်၌ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေသည့်ပုံ ထူထားသော
ကျောက်ရုပ်တုကြီး ဖြစ်သည်။

လက်ထဲတွင် စာအုပ်တစ်အုပ် ကိုင်ထားသည်။ ရုပ်တု၏
သွင်ပြင်မှာ အလွန်ရိုးသားသည်။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင်
ရသေ့တစ်ပါး ဘုန်းကြီးတစ်ပါးလားဟု ထင်ရသည်။

ရသေ့ ရဟန်းများကဲ့သို့ပင် ရုပ်တု၏ကိုယ်တွင် အဝတ်
တစ်ထည်မျှသာ လွှမ်းခြုံ ပတ်ရပ်ထားသည်။ ရုပ်တုကြီး
အောက်က ကမ္ဘည်းထိုးထားသော စာတန်းကို ဖတ်ကြည့်
လိုက်လေသည်။

“အိရုရိ ကျန္တရ ဗိဒျာဆာဂရိ”

ထခုန်မတတ် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။ လွန်ခဲ့
သည့် နှစ်တစ်ရာနီးပါးခန့်က ဗင်္ဂါပြည်နယ်၌ ထင်ရှား
ကျော်ကြားခဲ့သော မျိုးချစ်ပညာရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ရုပ်တု
ဖြစ်နေသည်။

အမျိုးချစ်ကြောင်း၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ကြောင်း၊ စိတ်
ကောင်း စေတနာရှိကြောင်း၊ သူတစ်ပါးအကျိုး သယ်ပိုး
ဆောင်ရွက်ကြောင်း စသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ဂုဏ်ထူး
ဝိသေသများသည် နောင်လာ နောက်သားများအတွက်
ချီးကျူးမကုန် ဖြစ်နေကြသည်။

တစ်ချိန်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်
သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ကာလကတ္တား သက္ကတကော
လိပ်၏ ကျောင်းအုပ်ကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသည်။ ထို
အချိန်က ယခု ကျန်တော်ဖြတ်လာခဲ့သော ပရိတ်ဒင်စီကော
လိပ်၏ ကျောင်းအုပ်မှာ မစ္စတာကဲရ်ဆိုသူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး
ဖြစ်သည်။

အိရှရ်ကျနွရသည် တစ်နေ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိသည်နှင့် ပရိတ်
ဒင်စီ ကောလိပ်ကျောင်းအုပ်ကြီးထံ သွားသည်။ ကျောင်း
အုပ်ကြီး မစ္စတာကဲရ်သည် သူ၏ရုံးခန်းထဲ၌ ဂျူးဖိနပ်စီး
ထားသော ခြေထောက်နှစ်ချောင်း စားပွဲပေါ်တင်ပြီး

စတိုင်လ်နှင့် ထိုင်နေသည်။ အိရှရ်ကျနွရကို နေရာထိုင်ခင်း
လည်း မပေးပေ။ အိရှရ်ကျနွရသည် သူ့ကိစ္စပြောပြီး ပြန်
လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကြမ္မာဝင်္ဍသည် တစ်ပတ် ပြန်လည်လာတည်။ တစ်နေ့
သောအခါ မစ္စတာကဲရ်သည် အိရှရ်ကျနွရထံမှ အကြံဉာဏ်
တစ်ခု ရယူလိုသည်ဖြစ်၍ အိရှရ်ကျနွရကို အခေါ်လွှတ်
လိုက်သည်။ အိရှရ်ကျနွရကအကြံဉာဏ်ယူလိုသူကအကြံဉာဏ်
ပေးသူထံလာရမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြီးမသွားဘဲနေသည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီး မစ္စတာကဲရ်သည် မလာချင်လာချင်
နှင့် သက္ကတကောလိပ် ကျောင်းအုပ်ကြီးထံ ပေါက်ချလာ
သည်။

အိရှရ်ကျနွရသည် သူ၏ရုံးခန်းထဲတွင် သားရေညှပ်ဖိနပ်
စီးထားသော ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး
ကုလားထိုင်တွင် မှီထိုင်နေသည်။ အခန်းထဲ ဝင်လာသော
မစ္စတာကဲရ်ကိုလည်း နေရာထိုင်ခင်းမပေးပေ။ မစ္စတာကဲရ်
သည် မျက်နှာကြီးနီပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

ထိုအကြောင်းကို မစ္စတာကဲရ်က ထိုအချိန်က ပညာရေး
ဘက်တွင် အာဏာအရှိဆုံးဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်လူမျိုး
ရေးကောင်စီ စက္ကရီတရီထံ တိုင်ကြားလိုက်လေသည်။

စက္ကရီတရီက ထုချေလွှာ တောင်းသောအခါ အိရှရီ ကျွန်ုပ်တို့က သူ့ မစ္စတာကရီရုံးခန်း သွားသောအခါ ထိုကဲ့သို့ ပင် ပြုမူသည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၍ ထိုအပြုအမူမှာ အင်္ဂလိပ်ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြောင်း၊ မိမိထံ မစ္စတာကရီ လာသောအခါ အင်္ဂလိပ်ယဉ်ကျေးမှုအတိုင်း ပြုမူပြုလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ထုချေလိုက်လေသည်။ အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးများသည် အိရှရီကျွန်ုပ်တို့၏ သံမဏိမျိုးချစ်စိတ်အောက်တွင် ဝပ်လျှိုးသွားကြရလေသည်။

အိရှရီကျွန်ုပ်တို့၏ ရုပ်တုကို တွေ့ရသောအခါ ထို အဖြစ်အပျက်ကို သတိရလာပြီး သူ ကျောင်းအုပ်လုပ်သွားသော သက္ကတကောလိပ်ကို ကြည့်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ ပန်းခြံ၏ မြောက်ဘက်၌ ကပ်လျက်ပင် သက္ကတကောလိပ် ရှိနေသည်။

သက္ကတကောလိပ် ဝင်းအတွင်း ဝင်းသွားသည်။ ကောလိပ် အဝင်ဝ၌ အိရှရီကျွန်ုပ်တို့၏ ရုပ်တုတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်သည်။

သက္ကတကောလိပ် အဆောက်အအုံပုံစံမှာ ပရီမီဒင်စီကောလိပ် အဆောက်အအုံပုံစံထက်ပင် ရှေးကျပို ရသေးသည်။ ဘုရားကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်းနှင့် တူနေသည်။

အလယ်ခန်းမကြီး၌ရှိသော ကျောက်တိုင် လုံးကြီးများမှာ လူကြီးတစ်ယောက်လက်နှင့် ဖက်၍ မရလောက်အောင် ပင် ကြီးမားသည်။

ကျောင်းဖွင့်ထားသည့်အချိန်၌ပင် အဆောက်အအုံကြီးထဲတွင် ခိုကလေးများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

သက္ကတသင်ကျောင်း ဆိုလောက်ပါပေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံရှိ ပါဠိသင် ကျောင်းတိုက်များ၌လည်း ခိုသည်းသံကြားရနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အိရှရီကျွန်ုပ်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ လူပြော များနေသော အခြားအဖြေအပျက်တစ်ခု ရှိသေးသည်။ ဆရာကြီးသည် တစ်ချိန်တွင် ပညာရေးကိစ္စတစ်ခုဖြင့် နယ်ခရီးထွက်ရသည်။ သူစီးလာသော ရထား၌ပင်သူဌေးသားရှိုးကျကျကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးတစ်ခုတည်းသော ဘူတာတွင်ဆင်းကြသည်။ ကောလိပ်ကျောင်းသားက သူ၏လက်ဆွဲသားရေသေတ္တာကို သယ်မည့် ကူလီငှားမငှားဖြင့် ဒေါပူနေသည်။

ဆရာကြီးက ကောလိပ်ကျောင်းသား၏ သေတ္တာကို အိမ်အရောက် ထမ်းပို့ပေးလေသည်။ ဆရာကြီး၏ အဝတ်အစား အဆင်အပြင်မှာ အလွန်ရိုး၍ ကောလိပ်ကျောင်း

www.burmeseclassic.com

၉၀

ပါရီဂူ

သားက ဆရာကြီးအား ကူလီတစ်ယောက်ဟုပင် ထင်မှတ်
နေသည်။

အိမ်ရှေ့ကံသောအခါ သူ့ သေတ္တာ ထမ်းလာသူမှာ
ကူလီတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ အထိကပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့
သည်ကို သိရသည်ဖြစ်၍ ကောလိပ်ကျောင်းသား မာန်စွယ်
ကျိုးသွားလေသည်။

ယင်းအဖြစ်အပျက်သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံတစ်ချို့ ကျောင်း
သုံး ဖတ်စာ စာအုပ်များ၌ပင် ပါသည်။ အမျိုးသား ပညာ
ဝန် ဦးဖိုးကျားသည် ထိုအကြောင်းကို ဖတ်မိဟန်တူသည်။

ထိုအကြောင်းကိုပင် သူ့ ကိုယ်တွေ့ အနေမျိုးဖြင့် အမေ့
ကူလီထမ်းခြင်း၏အကျိုး အမည်ဖြင့်ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
ရေးသားလေသည်။

မြန်မာမှုပြုပုံပိုမိုလှသဖြင့် မိုးရေးမှန်းသိပ်မသိကြ။ ဦးဖိုး
ကျား၏ ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုများ၌ ဤဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာလျှင်
ပင်ကိုမဟုတ်ဟု သိရသည်။

တိုက်ဆိုင်သည်မှာ အရှက်ကျနွှာရ၏ 'အမေ့ကူလီထမ်းခြင်း'
လည်း အိန္ဒိယ၌ကျောင်းသုံးပြဋ္ဌာန်းဖူးသည်။ ဦးဖိုးကျား၏
'အမေ့ ကူလီထမ်းခြင်း၏ အကျိုး' လည်း မြန်မာနိုင်ငံ၌
ကျောင်းသုံးပြဋ္ဌာန်းဖူးသည်။

* * *

နေရဥရာနှင့် အခြားဝတ္ထုများ

၉၉

ကာလကတ္တားမှ ညခုနစ်နာရီလောက်လာသော 'ကာလ
ကာမေ'ရထားကြီးသည် နောက်တစ်နေ့ည ခြောက်နာရီ
လောက်တွင် ဒေလီဘူတာကြီးတွင် လာဆိုက်သည်။

ဒေလီဘူတာသည် ထိုရထားကြီး၏လမ်းဆုံးမဟုတ်ပေ။
'ကာလကာ'မည်သော ဘူတာသို့ ခရီးဆက်ရဦးမည်။ ခရီး
သည်များ ရထားပေါ်မှ အလှအပတ် ဆင်းကြသည်။

မြစ်ကြီးငါးသွယ် မြစ်ငယ်ငါးရာသည်ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ
ထဲ ရောက်သွားသောအခါ ပင်လယ်ရေနှင့် ရောနှောပေါင်း
ဆုံသွားလေသည်။

ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ခရီးသည် များလည်း
ဒေလီဘူတာကြီးထဲတွင် ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာ
နေသော လူထုကြီးနှင့် ရောနှော ပေါင်းဆုံသွားကြလေ
သည်။

လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သားရေသေတ္တာကို ဆွဲလျက် ကျန်
လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အတက်ချီကေ့စ်ကိုကိုင်ပြီးလျှင်ကျွန်တော်
လည်း ခရီးသည်များကို တိုးခွေ့၍ ဆင်းလိုက်သည်။

ဤဘူတာတွင် ဆိုက်ကပ်လာသော ရထားတွင် လည်း
ကောင်း၊ ဤဘူတာမှ ထွက်ခွာသွားသော ရထားသည်
လည်းကောင်း ကျွန်တော် စီးဖူးသည်မှာ အကြိမ်များလှပြီ။

www.burmeseclassic.com

သို့ရာတွင် ဘူတာကြီးမှာ အလွန်တရာ ကြီးကျယ်ပြီး ပုရွက်ဆိတ်အုံ တုတ်နှင့်ဆွလိက်သလို ခရီးသည်တွေ တရွရွ ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော် ဘယ်သွားရ ဘယ်လာရမှန်းပင် မသိတော့ပေ။

လူရှင်းသည့် တစ်နေရာ၌ သားရေသေတ္တာနှင့် အတက် ချီကွေ့စ်ကို အသာချထားပြီး မတ်တတ် ရပ်နေလေသည်။

ကာလကတ္တားမှ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေရှာရာမပရကော့ရှီ က ကျွန်တော် မသွားခင် ကြိုတင်၍ ဒေလီရို သို့ မိတ်ဆွေ အား ကာလကာမေ ဆိုက်ချိန် လူတစ်ယောက် စေလွှတ်၍ ကျွန်တော့်ကို ကြိုရန် တယ်လီဖုန်းဖြင့် လှမ်း အကြောင်း ကြားထားသည်။

မျက်စိက လာကြိုမည့်သူကို ရှာဖွေနေသော်လည်း စိတ် ဆဲကမူ တံထင့်ထင့်ဖြစ်နေသည်။ လာမှ လာကြိုပါ့မလား၊ လာမကြိုရင်တော့ ဒုက္ခပဲ၊ ဒေလီတွင် မိမိနှင့် သိသူများ မရှိ မဟုတ်၊ ရှိသည်။

သို့သော် သူတို့ကို ကြိုတင် အကြောင်းကြား မထား၍ သူတို့ထံ သွားဖို့ကလည်း မလွယ်။ ဒေလီမှာ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာသွားဖို့ရန်မှာ အလွန် ခက်သည်။

အငှားကားနှင့် သွားလျှင် တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက် ကြာသည်။ အငှားကားခမှာလည်း မတန်တဆ ပေးရသည်။ မြို့ကို တိုးခဲ့သေးသဖြင့် ဒေလီမြို့၏ အကျယ်အဝန်းမှာ ရန်ကုန်မှ ပဲခူးအထိမကပင် ကျယ်ပြန့် ကြီးမားနေသည်။

မိတ်ဆွေတစ်ဦးမှာ 'ရွာကဆပူရီ'ခေါ် ဒေလီမြို့စွန်၌ ရှိသဖြင့် သူ့ထံသွားလျှင် နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက် အငှား ကား စီးရမည်။

ကျွန်တော် စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေသည်။

ခရီးသည်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်၊ တစ်သူတစ် ပြီးတစ်သူတစ် ရထားပေါ်ထက်သူက တက်၊ ဘူတာထဲမှ ထွက်သွားသူက ထွက်သွားနှင့်ဘူတာကြီးထဲတွင်လူအတော် အတန် ကျဲသွားသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ အခြေအနေမှာ ထူးခြား တိုးတက်မလာသေးပေ။ ထိုနေရာကမူ ရွှေ့မသွားပေ။ ရုပ်မြဲရပ်နေသည်။ လူတစ်ယောက် မိမိအနားကပ်လာပါက မိမိကိုလာကြိုသူများ ဖြစ်လေမည်လားဟု မျက်နှာနှာ သွေးရသည်မှာလည်း မကြာခဏဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ခက်သည်မှာ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက် လာကြိုပါက ထိုလာကြိုသူသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်ဖူး၊ ဧည့်ဖူးသူ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးပေ။ မတွေ့ဖူးသူကို မမြင်ဖူးသူက လာကြိုရသည်မှာ လွယ်ကူသောကိစ္စ မဟုတ်ပေ။

ပုဆိုးဝတ်မလာခဲ့သည်မှာ မှားလေခြင်းဟု ကျွန်တော် နောင်ထူးရမိလေသည်။ အကယ်၍ ပုဆိုးသာဝတ်လာပါက လာကြိုသူသည် ကျွန်တော့်ကို အလွယ်တကူ လှက်ခတ်၍ ပေးမည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော် တောင်းတီ ဝတ်လာမိသည်။ တောင်းတီများကြားထဲတွင် တောင်းတီကိုသာ ခက်နေဟန် တူသည်။

ထိုအခိုက် ကျွန်တော့်အနီးသို့ လူတစ်ယောက် ကပ်လာ ပြန်သည်။ ထိုလူမှာ ကျွန်တော့်အနီး ကပ်လာသူများထဲ တွင် ပဉ္စမမြောက်လူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် မျက်နှာချို သွေးလိမ်းပြန်သည်။ ဤတစ် ကြိမ်၌ ကျွန်တော်သွေးသော မျက်နှာချိုကို ထိုလူက တုံ့ပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြသည်။

“ခင်ဗျား မြန်မာပြည်ကလာတဲ့ ပါရဂူ မဟုတ်လား?”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပါရဂူပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လာကြိုတာလား?”

“ဟုတ်ကဲ့....”

ထိုသူသည် ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်၏ သားရေ သေတ္တာကို ကောက်ယူပြီးလျှင် ပခုံးဖြင့်ထမ်းလျက် ဘူတာ အပြင်ဘက်ထွက်သည်။ ကျွန်တော်က အတက်ချီကေ့စ်ကို ဆွဲပြီး သူ့နောက်က လိုက်ပါသွားသည်။

ကျွန်တော်၏ခြေလှမ်းသည် စစ်အနိုင်ရလာသော စစ်သူကြီး၏ ခြေလှမ်းကဲ့သို့ ကြားကြားဝင့်ဝင့် ဖြစ်နေသည်။ ဘူတာအပြင်ဘက် ရောက်သောအခါ ထိုသူသည် အသင့်ရပ်ထားသော ကားဟွင် နောက်ကအဖုံးဖွင့်၍ သားရေ သေတ္တာကို ထည့်သွင်းလိုက်သည်။

ထိုနောက် ကျွန်တော့်ကို ကားနောက်ခံက ထိုင်စေပြီး လျှင် ကားကို ဝှမ်းစက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်သွားလေသည်။ ကားကလေးမှာ ဖိယက် အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်တွင် သူနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း။ သို့သော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြပါ။

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်သာ မောင်းလိုက်ရသည်။ မှန်ကားလေးကို 'ဂျန်ဒေဝါလား' ရပ်ကွက်ရှိ 'ဆေဝါဘာရတီ' အသင်းတိုက်ကြီးရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။

ကားမောင်းလာသူသည် ကားနောက်ဘက်အဖုံးကိုဖွင့်ပြီး သားရေထောင့်ကို သယ်ချသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

'ဆေဝါဘာရတီ' အသင်းတိုက်ကြီးမှာ အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ 'အယ်လ်' သဏ္ဍာန် သုံးထပ်တိုက်ကြီးဖြစ်သည်။ 'ဆေဝါဘာရတီ' သည် လူမှုဝန်ထမ်းအသင်းကြီး ဖြစ်သည်။ အနိမ့်ယပြည် အနှံ့အပြား၌ အသင်းခွဲများရှိသည်။ ထိုအသင်းတိုက်ကြီးမှာ ဌာနချုပ်ဖြစ်သည်။

ထိုအသင်းကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌမှာ 'ဒေါက်တာ ကျမလာလ်' ဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ရှိရိရာမပရကားရှက် ဘူတာသို့အကြိုလွှတ်ရန် ကာလကတ္တားမှဖုန်းနှင့် အကြောင်းကြားလိုက်သူမှာ ဒေါက်တာကျမလာလ် ဖြစ်သည်။

ဒေလီရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော်ပထမဆုံးတွေ့ရမည့်သူမှာ ဒေါက်တာကျမလာလ် ဖြစ်သည်။ ယခု သူ ဥက္ကဋ္ဌ

အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော အသင်းတိုက်ကြီးသို့ ရောက်လာပြီ။ ကျွန်တော် သူနှင့်တွေ့ဖို့ စိတ်ဆာနေသည်။ ကားမောင်းလာသူအား ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် ဒေါက်တာကျမလာလ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ သူ့ဘယ်မှာလဲ"

"ကျွန်တော် ဒေါက်တာကျမလာလ်ပဲလေ" သူက ခပ်အေးအေး ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြန်ဖြေသည်။

"ဟာ...သေလိုက်ပါတော့"

ကျွန်တော့် ၈ကားလုံးမှာ အပြင်ဘက် တွက်မလာဘဲ လည်ချောင်းအောက် ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ဘူတာရုံတွင် လာကြိုသူနှင့် တွေ့သည့်အချိန်ကစပြီး ကြွကြွရွရွ ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်ကိုခွတ်ချလိုက်သကဲ့သို့ ငိုက်ကျသွားလေသည်။

ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး မြေကြီးထဲ မြုပ်ဝင်သွားသလားဟု အောက်မေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဒရိုင်ဘာမှတ်နေသည်။ ကျွန်တော် ဒရိုင်ဘာမှတ်နေသူသည် တကယ့်အခိပတိကြီး ဖြစ်နေသည်။

‘အခမဲ့ ကူလီထမ်းခြင်း၏အကျိုး’၌ ဘဝင်မြင့်နေသော ကောလိပ်ကျောင်းသားသည် သူ့သေတ္တာကို ထမ်းသော အိရှရိကျနရအား ကူလီဟုမှတ်နေသည်။ သို့သော် အမှန်က အိရှရိကျနရသည် တကယ်မျိုးချစ်ပညာရှင် အဓိပတိပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော်၏သေတ္တာကိုထမ်းသော ဒေါက်တာကျမလာလ်အား ဘဝင်မြင့်နေသော ကျွန်တော်က ဒရိုင်ဘာဟု မှတ်နေသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်တော်၏သေတ္တာကို ထမ်းသူမှာ အိန္ဒိယတစ်နိုင်ငံလုံးရှိ မြို့တိုင်းလိုလို၌ အဖွဲ့ခွဲများ ဌာနခွဲများရှိသော ‘ဆေဝါဘာရတီ’ လူမှုဝန်ထမ်းအသင်းကြီး၏ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

မနေ့တစ်နေ့ကပင် ‘အိရှရိကျနရ ဝိဒျာဂရီ’၏ ရုပ်တုသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ရုပ်တုရှေ့၌ ‘ကူလီထမ်းခြင်း’ ဇာတ်လမ်းကို တွေးတောမိသည်မှာ ပူပူနှေးနှေးပင် ရှိသေးသည်။ ယခု အလားတူဇာတ် ပြန်ကနေရပြန်သည်။

ယခုဇာတ်၌မူ ကျွန်တော်က မာန တက်ကြွနေသော ကောလိပ်ကျောင်းသားအခန်းက ပါဝင်ရသည်။ ဒေါက်တာကျမလာလ်က အိရှရိကျနရအခန်းက ပါဝင်နေရသည်။

ဦးဖိုးကျား၏ ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထု ‘အခမဲ့ ကူလီထမ်းခြင်း၏ အကျိုး’အရ ပြောလျှင်မူ ကျွန်တော်က ထောင့်မကျိုးသော ဂုန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား သရုပ်ဆောင်နေရပြီး ဒေါက်တာကျမလာလ်က ဦးဖိုးကျား သရုပ်ဆောင်နေရသည်။

အိန္ဒိယဝကျောင်းသားက အိရှရိကျနရအား ကူလီမှတ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပြန်မာသက္ကသိုလ်ကျောင်းသားက ဦးဖိုးကျားအား ကူလီမှတ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း အိရှရိကျနရနှင့် ဦးဖိုးကျားတို့၏ ပလ္လားခြင်း မရှိသော ရိုးရိုးအဝတ်အစားကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာကျမလာလ်အား ကျွန်တော် ဒရိုင်ဘာဟု ခေါ်ခြင်းမှာလည်း ရိုးသားသော အဝတ်အစားကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သူ ကျွန်တော်၏ သေတ္တာကိုထမ်းစဉ်က ဖျင်ကြမ်းစောင်းသီပုနှင့် ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီဖားဖားကိုသာလျှင် ဝတ်ဆင်စားသည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့ ညနေချမ်းအချိန် ဖြစ်သည်။ အိရှရိကျနရက ကာလ တစ်ရက်မျှ ကြာသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်

၏အရှက်သည် ပြေပျောက်မသွားပေ။ ခေါင်းမဖော်ချင့်
လောက်အောင်ပင် ရှိနေသေးသည်။

ကျွန်တော့်ကို နေရာချပေးယားသော ဒုတိယထပ် ဝရန်
တာမှ တိုက်အောက်ဘက် လှမ်း မျှော် ကြည့် နေ သည်။
ဒေါက်တာကျမလှလည် သူ့ကားသူမောင်းပြီး အပြင်
ဘက် ထွက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဘယ်သွားတာလဲ”

ကျွန်တော့်အခန်းနှင့် ကပ်လျက်အခန်းက လူတစ်
ယောက်ကို မေးကြည့်လိုက်လေသည်။

“ညွှန်ခံပွဲတစ်ခုကို သွားတာလေ၊ ဒီကနေ့ည ဒေလီ
ရောက်နေတဲ့ မောရ်ရှတ် နိုင်ငံခြားဝန်ကြီးအတွက် အိန္ဒိယ
ပြည်ပရေးရာဝန်ကြီးက ဂုဏ်ပြုတဲ့ ညွှန်ခံပွဲတယ်၊ အဲဒီ
ညွှန်ခံပွဲကို ဖိတ်လို့သွားတာ”

ဒေါက်တာကျမလှလည်သည် ကျွန်တော့်သေတ္တာ ထမ်း
စဉ်ကဝတ်သော ဖျင်ကြမ်းဘောင်းဘီပွနှင့် ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီ
ပွပူရှည်ရှည်ကြီးကိုပင် နိုင်ငံခြားဝန်ကြီး ညွှန်ခံပွဲသို့ ဝတ်
သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

* * *

ကောသိပါချစ်မနီနှင့် ဂီတဉ္စလီ

သည်ကနေ့ည ညွှန်သော်တို့ကို အိမ်ရှင်များ
က ညစာ ကျွေးမွေးရမည်။

သည်ကနေ့ နေ့လယ် နေ့ခင်းကမှ ဆိုက်ရောက်လာကြ
သော ကျွန်တော်တို့အား အိမ်တွင်ညွှန်ခံကျွေးမွေးဖို့ရန်မှာ
လောလောဆယ်ဖြစ်နေ၍ အစီအစဉ် မလုပ်နိုင်ကြ။

ကျွန်တော်တို့အား ညစာ ကျွေးမွေးရန် ဟိုတယ်တစ်ခု
သို့ ခေါ်လာကြသည်။ အမှန်က သည်လောက် ကြီးကျယ်
ခမ်းနားသော ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်လာဖို့ မလို
ပေ။

ဟစ်လကိုးသီတင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာ၌ သက်သဏ္ဍိပုဂ္ဂိုလ်
အစားအစာများနှင့် ယဉ်ပါးလာခဲ့ကြသည့် ကျွန်တော်တို့

www.burmeseclassic.com

အား သာမန် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပြီး ကျွေးမွေးလိုက်လျှင် ပြီးသည်။

သို့သော်လည်း ဘုံဘေမှ မိတ်ဆွေများသည် ကျွန်တော် တို့အား ဘုံဘေမြို့ရှိ လှမ်းလှမ်းတောက် ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ ခေါ်လာကြသည်။

ညော်သည်များမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာခရီးသည် ငါး ယောက်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ သနန္တနုဓမ္မပါလက အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ရှုရီရာမပရကာဒွန်ခေါ် ဦးစိန်တင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဦးစိန်တင်မှာ ဘုံဘေရောက်နေခိုက်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်ပေါင်းတည်း ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ညော်ခံသော ဘုံဘေမှ မိတ်ဆွေများမှာ သူနှင့် ပိုရင်းနီးသည်။

အနှစ်နှစ်အလလက စ၍ မြန်မာနိုင်ငံမှ ခွဲခွာပြီး ဘုံဘေရောက်နေကြသော မြန်မာနှင့် သံယောဇဉ် မပြတ်သည့် အနိဗ္ဗိယအမျိုးသားတစ်စုသည် မိတ်ဆွေဖြစ် အသင်း တစ်သင်း ဖွဲ့စည်းတည်ထောင် ထားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ညော်ခံကြသူများမှာ ထိုအသင်း၏ ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦး ဖြစ်သည်။

တစ်ဦးမှာ ဝိပဿနာဆရာကြီး ဂိုအင်ကာ၏ ဒုတိယသား ဘနဝါရီဂိုအင်ကာခေါ် ကိုမောင်ရွှေဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးမှာ သူ၏ သူငယ်ချင်း ဆုရှုလ်ခေါ် လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အလွန်တစ်ရာ ထူးခြားမှုရှိသော ဟိုတယ်တစ်ခုအတွင်း သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသည်။

ဟိုတယ်ဟုဆိုခြင်းထက် ပျော်ပွဲစားရုံ သို့မဟုတ် စားသောက်ဆိုင်ဟု ဆိုက ပိုမှန်မည်။ ထိုဟိုတယ်မှာ စားသောက်ဆိုင်သက်သက်သာ ဖြစ်သည်။

တည်းခိုနေထိုင်သည့် အခန်းများမရှိပေ။ ဘုံဘေမြို့ရှိ အကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်သည်ဟု အိမ်ရှင် မိတ်ဆွေများက ပြောကြသည်။

အစားအသောက် ကောင်းမကောင်းကိုမူ မစားရသော ၍ မသိသေးပေ။ သို့သော် ဟိုတယ် အဆောက်အအုံမှာမူ တစ်မူထူးခြားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် အရှေ့တိုင်း၏ ဝိတ်ဝဟုခေါ်ဆိုရမည့် ဘုံဘေမြို့သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ အထင်ရှား အကျော်ကြား ဆုံး မြို့ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိမြို့များထဲတွင် အကြီးဆုံး အကောင်းဆုံး မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ ငွေရောင်ပင်လယ်ထဲက တောက်ပနေသော အဖိုးတန်ရတနာတစ်လုံးဟူ၍ ဘုံဘေမြို့ကို အမ္မိမ်း တင်ကြသည်။

ဘုံဘေမြို့၏ လမ်းကြီး လမ်းငယ်အသွယ်သွယ်နှင့် ရပ်ကွက် အသီးသီး၌ မိုးစွန်တဖျား မြင့်မားထိုးထွက်နေသော တိုက်တာ ဘုံဗိမာန်ကြီးများသည် ဘုံဘေမြို့၏ ကျက်သရေကို ဆောင်နေသည်။

အထပ်နှစ်ဆယ်သုံးဆယ်ရှိသော အဆောက်အအုံကြီးများသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေပေါ်၌ စိုးမိုး မင်းမူနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသော ဟိုတယ်မှာ တိုက်တာ အဆောက်အအုံတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါမူကား လက်ဖက်ခွက်ထဲရှိ နှမ်းအများထဲက နှမ်းတစ်လုံးမျှသာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

နှမ်းအများထဲက ရွေး၍ မရသော နှမ်းတစ်လုံးမျှသာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

သို့သော်ထိုဟိုတယ်မှာ လက်ဖက်ခွက်ထဲက နှမ်းတစ်စေ့ နှမ်းတစ်လုံးမဟုတ်ဘဲ တစ်တောင့်တည်းသော ငရုတ်သီးစိမ်း ဖြစ်နေသည်။

လေးထပ်ငါးထပ် ဆယ်ထပ် အထပ်နှစ်ဆယ် စသည့် ရှိသော တိုက်တာအဆောက်အအုံများ ကြားထဲက အထပ်လုံးဝမရှိသော မြေစိုက် အဆောက်အအုံ ဖြစ်နေသည်။

အခြားတိုက်တာ အဆောက်အအုံများကဲ့သို့ အုတ်ပတ်ကား အဆောက်အအုံလည်းမဟုတ်ပေ။ အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးကို သစ်သား၊ ဝါး၊ ကြိမ်များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည်။

ထိုအဆောက်အအုံမျိုး ဘုံဘေတစ်မြို့လုံး ထိုအဆောက်အအုံ တစ်ခုတည်းကိုသာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုဟိုတယ်ကို 'ကော်ပါချင်မနီ ဟိုတယ်'ဟူ၍ အမည်ပေးထားသည်။

ပေ ငါးဆယ် ခြောက်ဆယ် အကျယ်အဝန်း ရှိသော ဟိုတယ်ခန်းထဲ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားချိန်၌ အမည်ရှိ

www.burmeseclassic.com

စားပွဲအားလုံးလိုလို၌ပင် ဧည့်ပရိသတ်များ ပြည့်ကျပ်နေပြီ။

ဧည့်ခံ အခမ်းအနားတစ်ခု ကျင်းပနေသည်နှင့် တူနေသည်။

ထိုအချိန်ထက် အနည်းငယ် နောက်ကျပြီး ရောက်သွားပါက နေရာရရှိရန်အတန်ကြာကြာထိုင်စောင့်နေရမိရုံရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းသွားသည်။

ထိုကယ်ကွင်း ဝင်ဝင်ချင်း နေရာရရှိသွားကြသည်။

ကြိမ်များ ဝါးများဖြင့်ပန်းပြောက်ပန်းနှယ်ဖတ်ထားသော ခန်းမ၏ အလှအပသည် မျက်နှာကျက်တွင်မြှုပ်ထားသော မီးလုံးကြီးများ၏မူန့်ပျံ့ပျံ့အလင်းရောင်အောက်တွင် မဝိမသ ပေါ်နေကြသည်။

မျက်နှာကျက်တွင် မြှုပ်ထားသော မီးလုံးကြီးများနှင့် နံရံတွင်ကပ်၍ စိုက်ထားသော မီးတိုင်များမှ ရောင်စုံမီးသီးများ ပူးပေါင်း လင်းနေကြသော်လည်း အလင်းဆောင်မှာ စူးစူးရှရှ ရှိမနေပေ။

မူန့်ပျံ့ပျံ့အဆင့်ထက် ကျော်ရုံလောက်သာ ရှိသည်။ ထိုမူန့်ပျံ့ပျံ့အဆင့်ထက် ကျော်ရုံမျှသောအလင်းရောင်အောက်တွင် စားပွဲအသီးသီး၌ ထိုင်နေကြသည့် ဧည့်ပရိသတ်များ၏ သစ်လွင်သော အရောင်အသွေး အမျိုးမျိုး ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများမှာလည်း အားယူ၍ ဝင်းလက် တောက်ပနေကြသည်။

ဘုံဘေမြို့၏ ဆောင်းရာသီသည် အခြား အိန္ဒိယမြို့များကဲ့သို့ မအေးလွန်းသဖြင့် ဧည့်ပရိသတ်များမှာ အေးနူးလည်ကိုပင် တူထူထဲထဲ ဝတ်မလာကြ။

တယ်နေရာက ထွက်ပေါ်လာမှန်း မသိသော သာယာချိုအေးသော တူရိယာ ဂီတသံသည် တစ်ခန်းလုံးတွင် ငြိမ့်ညောင်း သာယာစွာ ပျံ့လွင့်နေသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် အဆင်သင့်ရှိနေသော 'မိန်း'ကတ်ပြားကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်တစ်လက်ကမ်းပြီး ကြည့်နေသည်။

တူညီဝတ်စုံဝတ်ထားသော စားပွဲထိုးများထဲက တစ်ယောက် စားပွဲခတ် လာရပ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ဘာစားမည်ဆိုသည်ကို ညှိမရ ဖြစ်နေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

စားပွဲစား၌ ရပ်နေသော စားပွဲထိုးသည် စိတ်မရှည် သဖြင့် ပြန်လှည့်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့အထဲတွင် အိန္ဒိယ အမျိုးသား သက်သတ်လွတ်သမား သုံးယောက် ပါလာ သည်။

ထိုသက်သတ်လွတ်သမားများကို အားနာသောကြောင့် လား၊ သို့မဟုတ် ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာ၌ သက်သတ်လွတ်နှင့် ရင်းနှီးလာသောကြောင့်လား မသိ။

ကျွန်တော်တို့ သက်သတ်လွတ်သမား မဟုတ်သူ နှစ် ယောက် သုံးယောက်ကပင် သက်သတ်လွတ်ပဲ စားမည် လုပ် နေကြသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုဘာမှအားနာနေစရာ မလိုဘူး”

“အားနာတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး အိန္ဒိယမှာ မရှိဘူး၊ မြန်မာပြည်မှာသာရှိတာ၊ ဆရာတို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာမှာ သက်သတ်လွတ်နဲ့ချည်း ပြီးလာခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား။ ဆရာ တို့ စားချင်တာ ကောင်းကောင်း စားရအောင် တမင် ဒီး ဟိုတယ် ခေါ်လာတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကို အားနာမနေ ပါနဲ့၊ စားချင်တာ မှာကြပါ”

ထန်ဝါရီဂိုအင်ကုခေါ် ကိုမောင်ရွှေက ကျွန်လော် တို့ကို စေတနာရန်ရောစွာဖြင့် ဖိတ်မန္တက ပြုနေသည်။ ကိုမောင်ရွှေသည် ဘုံဘေရောက်နေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများ စွာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း မြန်မာစကားကို မမေ့သေးပေ။

ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောနိုင်ဆီနိုင်တုန်းပင် ရှိသေးသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ အလွမ်းပြေသဘောဖြင့်သူ့ အမျိုးသမီးနှင့် သူ မြန်မာလိုပင် စကားပြောသည်။

ကျွန်တော်ကပင် ဦးစွာ လူစွမ်းကောင်းလုပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဆိတ်သားနဲ့ စားမယ်”

ကျွန်တော်က ရွှေကသွားသောအခါ ကျွန်ခသင့်အဖော် တဲက သုံးယောက်လည်း နောက်က လိုက်လာကြသည်။

‘သူတို့လဲ ဆိတ်သားစားမယ်’ လုပ်ကြလေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်ကသာလျှင် သူ့ဟာသူ ‘မိန်း’ ကြည့်ပြီး သူ့ကြိုက်သည့် အစားအစာတစ်ခုကို မှာခိုင်းသည်။

သူလည်း သက်သတ်မလွတ်သော စားပွဲထိုးကို တစ်ဖန် ခေါ်ပြီး လိုသည့် အစားအသောက်များကို မှာလိုက်သည်။

ကျွန်တော် နောက် 'မိန်း'တင်ခုကို ကောက်ကြည့်နေ ပြန်သည်။ ထို'မိန်း'ကား 'ယမကာမိန်း'

“ဆရာ၊ အဲဒီ 'မိန်း'က ကျွန်တော် ဘွဲ့နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ အသာ ထားလိုက်”

ဘနဝါရီက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သူပြော သည်မှာ သဘာဝကျပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာ့ဥဒန်း ရိပ်သာနယ်မြေထဲက ထွက်လာခဲ့သည်မှာ နာရီပိုင်းမျှ လောက်သာ ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆန္ဒရှိ၍ ကြည့်နေခြင်းမဟုတ်။ စုံစမ်းလေ့လာသည့်အနေဖြင့် ကြည့် ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် 'ယမကာမိန်း'ကို ဘေး အသာချထားလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာသော အစားအသောက်များ စားပွဲ ပေါ် ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ စားစားကြသည်။ ဧည့်သည်များ ခန်းလုံးပြည့် ဖြစ်နေကြသော်လည်း ဆိတ် ငြိမ်လှသည်။

စကားပြောသံကိုပင် ကျယ်ကျယ်မကြားရ။ ကလေး အချို့ပါသော မိသားစုပိုင်းများမှာပင် ထိန်းသိမ်းသိမ်း သိမ်း ရှိနေကြသည်။ အချို့စားပွဲများပေါ်၌ ပုလင်း

များ ထောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ပုလင်းထောင်ထားသည့် ပိုင်းများ၌ပင် ပုလင်း၏ အမှတ် လက္ခဏာ ဘာတစ်ခုမှ မမြင်ရ မကြားရပေ။

ကျွန်တော် ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကိုကိုင်ရင်း စားပွဲပိုင်းများ မှ ဖြတ်ကျော်လျက် စားပွဲပိုင်းများ၏အစွန်ကို ကြည့်လိုက် သည်။

ခန်းမ၏အဆုံး၌ မှန်တံခါးတပ်ထားသော အခန်းကြီး တစ်ခန်း ရှိသည်။ ထိုမှန်တံခါးမှာ အထဲကို ဖောက်ထွင်း မြင်ရသော မှန်တံခါးဖြစ်သည်။ အခန်းထဲ၌ အဝတ်ဖြူ ယူနီဖောင်းနှင့် အဘတ်ဖြူခေါင်းဆောင်း ဆောင်းထား သော အချက်အပြုတ်သမားများ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

ထိုဟိုတယ်ကတစ်မျိုး။ စားဖို့ဆောင်ထဲတွင် ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်နေကြသည်ကို အပြင်ဘက်မှ မြင်အောင် မှန် တံခါး တပ်ပေးထားသည်။ စားဖို့ဆောင်ထဲတွင် လှုပ်ရှား နေသည်ကို အပြင်ဘက်မှ အားလုံး လှမ်းမြင်နေရသည်။

လက်က ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို ကိုင်ထားသော်လည်း ကျွန်တော်၏မျက်လုံးသည် မှန်တံခါးထဲမှ ဖောက်ထွင်းမြင် ရလော စားဖို့ဆောင်ထဲမှ အမှန်အမြတ် စားကော့ သောက်ဖွယ်များဆီ ရောက်လိုက်၊ အပြင်ဘက်က စားပွဲ

www.burmeseclassic.com

များပေါ်တွင် ဧည့်သည်တွေ မြိန်ရေယုက်ရေဖြင့် စားသောက် သုံးဆောင်နေသည့် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ဆီ ရောက်လိုက် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်လည်း မကြာမီမှာပင် မျက်စိအာရုံထဲမှ ထို မြင်ကွင်းအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားပြီး 'ကော်ပါချင်မနီ ဟိုတယ်'ထဲ ရထားကြီးတစ်စီး ခုတ်မောင်းလာသည်ကို မြင်ရလေသည်။

* * *

ကာလကတ္တားမှ ဘုံဘေသို့ ခုတ်မောင်း လာ သော ရထားကြီးတွင် ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာကြသည်။ လျှပ်စစ်အားဖြင့် ခုတ်မောင်းသော ထို ရထား ကြီး ကို 'ဂီတူဇလီ' ဟူ၍ အမည်ပေးထားသည်။

မန္တလေးသွားသောရထားကို မန္တလေးရထား ဟူ၍ အမည်နာမပေးထားသကဲ့သို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ ဘုံဘေသို့သွား သော ရထားကို ဘုံဘေအမြန်ရထားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဒေလီကိုဖြတ်၍ ကာလကာသို့ သွားသောရထားကို ကာလ ကာပေရထားဟူ၍ လည်းကောင်း ဤသို့စသည်ဖြင့် မိမိ ဦးတည်သွားသော မြို့အမည်ကို အစွဲပြု၍ အမည်နာမတွင်

နေသော ရထားများရှိသကဲ့သို့ နာမည်သီးခြားရှိနေသည့် ရထားများလည်း ရှိကြသည်။

ဒေလီမှ ဗာရာဏသီသို့လာသော ရထားတစ်စီး၏အမည် ကို ဗာရာဏသီမြို့ရှိ နာမည်ကျော် တန်းခိုးကြီး ဘုရား ကျောင်းတစ်ကျောင်း၏ အမည်နာမဖြစ်သော 'ဗိဂ္ဂနာထ' အမည်ကိုယူ၍ 'ဗိဂ္ဂနာထ' ဟု ပေးထားသည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့စီးလာသော ရထားမှာမူ တကိုး၏ နှိုတ်လ်ဆုရ ကဗျာစာအုပ်၏ အမည်အတိုင်း 'ဂီတူဇလီ'ဟု တွင်နေသည်။

'ဂီတူဇလီ' ရထားတွင် ကျွန်တော်တို့သည် လေအေး စက်တပ် ဒုတိယတန်းမှ စီးနင်း လိုက်ပါလာကြသည်။ ထို ရထား၏ အဆင့်အမြင့်ဆုံးတွဲမှာ လေအေးစက်တပ် မထမ တွဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသောတွဲ သည်ပင် ရထားခ ခြောက်ရာပေးရသည်။

ရထားပေါ်၌ တစ်ရက်ကြာပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်နေ့ခင်းအချိန် ဖြစ်သည်။ ရထားကြီးသည် နာဂပ မြို့ ဘူတာကြီးတွင် ခေတ္တရပ်နားပြီး နောက် ရွှေခရီးတို့ ဆက်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ရထားခန်းများမှာ လေအေးစက် တပ်ထားသဖြင့် ရထားတွဲခန်းထဲတွင် ဆေးလိပ်မသောက်ရပေ။ ဆေးလိပ် သောက်လိုသူများသည် အခန်းထဲမှထွက်လျက် အဆင်း အတက်လုပ်သည့် တံခါးနားတွင် သောက်ကြရသည်။

ကျွန်တော် ဆေးလိပ်သောက်ချင်သောကြောင့် လေအေးအခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး အတက်အဆင်း တံခါးနားတွင် ဆေးလိပ်သောက်နေသည်။ ထိုအခိုက် ရထားကြီးသည် ဘူတာတစ်ဘူတာသို့ ရောက်လာသဖြင့် ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။

ထိုဘူတာ၌ အတက်အဆင်း ခရီးသည် သိပ်မရှိလှ။ အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်ရှိ ကောင်လေး တစ်ယောက် ရထားပေါ်တက်လာသည်။

ချေးအထပ်ထပ် ပေကျော် ညစ်နွမ်းနေသော ကာကီဘောင်းဘီအစုတ်ကလေး ဝတ်ထားသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် အင်္ကျီမရှိ။

ကောင်လေးသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ရေအိမ်နံရံအပြင်ဘက်၌ ကပ်လျက်သားရှိနေသည့် အမှိုက်ပုံးအပုံးကိုဖွင့်ပြီး ဟိုရှာသည်ရှာ လုပ်နေသည်။

ရထားထွက်သွားမှာစိုး၍ ကောင်လေးသည် အလောတကြီး ဖြစ်နေသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူ့ အလိုရှိတော့အရာကို တွေ့သွားသည်။ မျက်နှာတွင် ပြုံးယောင်ပေါ်လာသည်။ သူ၏အပြုံးသည် မည်းမှောင်သော မိုးသားတိမ်တိုက်ထဲမှ လျှပ်တစ်ပြက် လက်လိုက်သော လျှပ်စီးအလင်းကဲ့သို့ ချက်ချင်း ပြန်မှောင်ပန်းသွားမည်ဆိုသည်ကို သူ မသိပေ။

ရထားပေါ်တွင် နေ့လယ်စာဖြစ်စေ၊ ညစာ ဖြစ်စေ စားလိုသူများသည် ကြုံတင်ပြီး စာရင်း ပေးထားကြရသည်။

အချိန်ကျသောအခါ စာရင်းပေးထားသူများထံစားပွဲထိုးများက စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ယူလာကြသည်။

စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို များသောအားဖြင့် လေယာဉ်မှာကဲ့သို့ပင် ပလတ်စတစ်ဘူးများတွင် ထည့်ပေးကြသည်။

စားပြီးသောအခါ ထိုထမင်းဘူးများကို အမှိုက်ပုံးထဲ စွန့်ပစ်ကြသည်။

အချို့မှာ ကုန်အောင် မစားနိုင်သဖြင့် ထမင်းဘူးတွင် အနည်းအကျဉ်း ကျန်နေသည်။

ကောင်လေးသည် ခရီးသည်များ စွန့်ပစ်ထားသော ဆွဲကန်ပုံးထဲက ထိုထမင်းဘူးများကို လှန်လှော ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထမင်းဟင်း အနည်းငယ် ကျန်နေသော ထမင်းဘူးနှစ်ဘူးကို တွေ့သောအခါ ထိုထမင်းဘူးနှစ်ဘူးကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

အလွန် ဓာလောင်မှတ်သိပ်နေသောသူ နတ်သုဒ္ဓါတွေ့သွားသကဲ့သို့ မြူးကြဲသွားလေသည်။

ကောင်လေးသည် ထမင်းဘူးနှစ်ဘူးကို လက်ကိုင်ပြီး အောက်ပြန်ဆင်းရန် ရထားတံခါး ပေါက်ဝတွင် ရပ်လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရထားကြီးသည် ဘူတာမှ ထွက်ခွာပြန်ပြန်ပြန်။

ကောင်လေးသည် ပျာပျာသလဲ ရထားပေါ်မှ အတင်းခုန်ချလိုက်လေသည်။

‘ဟာ....’

ကျွန်တော်၏ နှုတ်မှ အလန်တကြား ထွက်သွားသည်။ ကောင်လေးသည် ပလက်ဖောင်း ပေါ်တွင် မှောက်လျက် လဲကျသွားသည်။

သူ၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ထမင်းဘူး နှစ်ဘူးလည်း လက်ထဲက လွတ်ထွက်ပြီး တေးစဉ်ကျသွားသည်။

ရထားကြီးသည် အရှိန်အားယူပြီး ခုတ်မောင်း နေရာမှ အရှိန်မြန်လာသည်။

ကျွန်တော် ရထားတံခါးပေါက်တွင်ရပ်ပြီး နောက်ပြန်လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကောင်လေးသည် ကုန်းရုန်းထသည်။

လက်ထဲက လွတ်ထွက်သွားသော ငါး နှစ်ကောင်ကို ပြန်ဖမ်းသကဲ့သို့ ထမင်းဘူးနှစ်ဘူးကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

သို့သော် ထမင်းဘူးထဲတွင် ထမင်း အအေးလုံးဝမကျန်တော့။ အားလုံးပင် ဖိတ်စဉ်သွားကြပြီ။

ပလက်ဖောင်းတွင် တစ်စေ့မီ တစ်စေ့ ပြန်ကြုံနေသော ထမင်းများကို ကောင်လေးသည် အထက် ထွက်သွားသော မိမိရင်သွေးကို ကြည့်နေသော မိမိခင်ကဲ့သို့ ညှိုးငယ် အားလျော့စွာ ကြည့်နေသည်။

* * *

‘ဟာ....’

ထိုစဉ်က နှုတ်မှထွက်သွားသော အာခမဉ်တည်ပင် ယခုလည်း ကျွန်တော်၏ နှုတ်မှ ယောင်ယမ်း ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော့် အဖော်များ၏ အာရုံသည် ကျွန်တော့်ဆီစုပြုံ ရောက်လာကြသည်။

“ဘာ....ဟာ’ လဲဆရာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ...အင်း...ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဟို ထမင်းချက် သမားကြီး ဦးထုပ် ပြုတ်ကျသွားလို့”

ကျွန်တော့် အဖော်များသည် ကျွန်တော်ကြည့်နေသည့် စားဖိုဆောင်ခန်းထဲ လှမ်းကြည့်ကြသည်။

* * *

‘ကော်ပါချင်မနီ၊ဟိုတယ်’ရွှေတွင် ရပ်ထားသော ကားကြီး ကားငယ်များကို မနည်းရှောင်ကွင်းပြီး မိမိတို့ ကားရှိရာသို့ လာခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ကားသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ ဖြတ်လျက် တည်းခိုမည့် အိမ်သို့ ပြေးနေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ ရှုပ်တိုက်တိုက်ခတ်လာသောပင်လယ်ဝေပြည်လေညှင်းသည် ဘုံဘေမြို့၏ ဆောင်းဥတု မထိတထိ အအေးကိုပို၍ အားဖြည့်ပေးနေသည်။

လျှပ်စစ်မီးရောင်များဖြင့် ထိန်ထိန်ညှိုးနေသော နတ်ဘုံ နတ်နန်းတမျှ စည်ကား သိုက်မြိုက်လှသော တိုက်တာ အဆောက်အအုံ များကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။

ကားသည် လမ်းမကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုလမ်း ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အလင်းထဲမှအမှောင်ထဲ ရောက်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

လမ်းဘေးတစ်ဖက်၌ တိုက်တာ အဆောက်အအုံများ ရှိသော်လည်း ကျန်လမ်းဘေးတစ်ဖက်ရှိ ပလက်ဖောင်း၌မူ ဂူနီအိတ်များ၊ ဝါးထုတ်ကျွတ်များဖြင့် ယာယီ လုပ်ထားသော တဲကလေးများ ရှိနေသည်။

ထိုတဲကန်းကြီးသည် တစ်မိုင် နှစ်မိုင်အထိ ရှည်လျားသည်။ ထိုတဲများ၌ နေထိုင်သူတို့သည် ထိုနေရာ၌ပင် ထမင်းဟင်း ချက်သည်။

ထိုနေရာ အနီးအနားရှိ မြောင်းများထဲ၌ပင် အညစ်အကြေး စုန်သည်။ ထိုနေရာ၌ပင် အိမ်ထောင် သားမွေးလုပ်ကြသည်။

နတ်သမီးတမျှ အလွန်လှပသော မိန်းမပျို၏ မျက်နှာပေါ်၌ သမင်ကွက်ကြီးတစ်ကွက် ပေါ်နေသကဲ့သို့ဖြစ်သကဲ့သို့

“ဘဟ့်နယ်လဲ ကိုမောင်ရွှေ၊ ဒါတွေက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“မပြောပါနဲ့ ဆရာ၊ ဒါ ဘုံဘေးမြို့ရဲ့ အနိဋ္ဌာရုံအတွဲပဲ၊ ဘုံဘေးမြို့ကြီး နတ်ဘုံ နတ်နန်းတမျှ ဘယ်လို ကြီးကျယ် စည်ကားတယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေ၊ သူဌေး သူ ကြွယ်တွေ ပေါတယ်၊ ဘယ်လောက်ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင်တွေနေတဲ့ မြို့ဖြစ်တယ်ဆိုပေမယ့် တစ် ထောင်မှာတော့ ဒီလို လူတန်းစားမျိုး အုန်းကျင်းနဲ့ ရှိနေ တာပါပဲ။ မြို့နိမိတ်ပါယ်က သူတို့ကို ဒီမြို့လယ်ခေါင်က ခဏ ခဏ အဖယ်ခိုင်းတယ်၊ ဖယ်ခိုင်းလဲ ခဏပဲ၊ မကြာခင် ပြန် ရောက်လာတာပဲ။ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တချို့က သူတို့ကို မွေးထားတယ်၊ ရွေးကောက်ပွဲ လုပ်တဲ့အခါမှာ သူတို့က တစ်တပ်ဟာအားပဲ၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တချို့ဟာ သူတို့ ရဲ့ မဲကို အားကိုးနေကြတယ်”

ကားသည် လူမဲ့ရုပ်ကွက်ကို ကျော်လာခဲ့သည်။
 ဘုံဘေးမြို့သည် ငွေရောင်ပင်လယ်ထဲက တောက်ပ ဝင်း လက်နေသော အဖိုးတန်ရတနာတစ်လုံး ဆိုသည်မှာ မှန်ပါ သည်။ သို့သော်လည်း ထိုရတနာတွင် အနာပါသည်ဆိုသည် ကိုမူ လူတွေ သိမှတ်ပါလေစ။

* * *

ဂျန် ဆီရော့နို

ဘုံဘေးမြို့အနီး အိတ်ပူရီနိုင်ငံ တကာဝိပဿနာ အကယ် ဒေသ၌ ပြုဖွယ်ကိစ္စများ ပြုလုပ်ပြီးစီးသွားသောအခါ ကျွန်ုပ် တို့၏ ရွှေခရီးမှာ ဗုဒ္ဓနှင့်ပတ်သက်သော နေရာ ဌာနမြတ် များသို့ သွားရန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ‘ဘုံဘေး ဂေါရာပူ’ အမြန်ရထားကြီးဖြင့် ဘုံဘေးမှ နေ့လယ် ၁၁-နာရီလောက်တွင်ထွက်လာကြသည်။ အနိဋ္ဌာရုံအနီးရှိ ရွှေခရီးသွားသော ရထား ခရီးသည်များ သည် ‘ရတနာပေးရွှင်း’ ခေါ် အိတ်ပင်လက်မှတ်ဖြင့် သွားလေ့ ရှိကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ‘ရတနာပေးရွှင်း’ လက်မှတ် ခံလျက်ကြ သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်တို့စီးလာသော ရထား ပထမတွဲတွင် အခန်းတစ်ခန်းတစ်ခန်းစီ၌ အိပ်စင် ခြောက်စင်ရှိသည်။ ထိုင်ခုံရှည် မှာ နေ့အချိန်၌ ထိုင်စရာနေရာဖြစ်ပြီး ညဉ့်အချိန်၌အိပ်စင် တစ်စင် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုင်ခုံရှည် အပေါ်ဘက် ငါးပေ ခြောက်ပေ အမြင့်၌ အိပ်စင်တစ်စင်ရှိသည်။ ယင်းအိပ်စင်နှစ်စင်၏ အလယ်တွင် အိပ်စင်တစ်စင်ရှိသည်။

အလယ်အိပ်စင်မှာ အရှင်ဖြစ်သည်။ ပတ္တာဖြင့် အရှင် တပ်ထားသော အိပ်စင်ကို နေ့အချိန်၌သံချိတ်ကဖြုတ်ပြီး ကျောဘက် ကပ်ထားရသည်။

ကျောဘက်နံရံတွင် ကပ်ထားသော ထို အိပ်စင်သည် နေ့အချိန်၌ ထိုင်ခုံရှည်တွင် ထိုင်နေကြသော ခရီးသည်များ ၏ နောက်မို့ ဖြစ်လာလေသည်။

ခေါက်၍ရသော ထိုအလယ်အိပ်စင်အရှင်ကို သံချိတ်က ဖြုတ်ပြီး ကျောဘက်ကပ်မထားလျှင် အောက်ဘက်ကထိုင်ခုံ ရှည်ပေါ်၌ အိပ်ရုံသာ အိပ်၍ရသည်။ ကျောဆန့်ထိုင်၍ မရ ပေ။

ထိုကြောင့် နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အလယ် အိပ်စင်ကို သံချိတ်ကဖြုတ်ပြီး ကျောဘက်နံရံ၌ ကပ်ထားရသည်။

အခန်းတစ်ခန်းစီ၌ ဘေးနှစ်ဖက်တွင် အိပ်စင် သုံးစင်စီ ရှိရာ အခန်းတစ်ခန်း၌ အားလုံးစုစုပေါင်း အိပ်စင်ခြောက် စင် ရှိသည်။

ညဉ့်အချိန်၌ ထိုအိပ်စင်ခြောက်စင်တွင် 'ရတနာပေးရှင်း' လက်မှတ်ရထားသူ ခရီးသည် ခြောက်ဦးသာလျှင် နေ့ခင်း အိပ်ခွင့်ရှိသည်။

အိပ်စင်ခြောက်စင်ရှိသော အခန်းသည် ညဉ့် အချိန်၌ 'ရတနာပေးရှင်း' လက်မှတ်ကိုင်ဆောင်သူ ခရီးသည် ခြောက် ဦး၏ အပိုင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း နံနက်မိုးလင်း၍ ၆-နာရီ ထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုအခန်းတွင်းရှိ ထိုင်ခုံပေါ်၌ ထိုင်စရာနေရာ ရှိပါက အခြားခရီးသည်များလည်း လာရောက် ထိုင်ခွင့်၊ စီးခွင့် ရှိသည်။

အချိန်မှာ နေ့လယ်နေ့ခင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အခန်းတွင်း ရှိ ထိုင်ခုံရှည်နှစ်ခုံပေါ်၌ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာခရီးသည် ငါးဦး အပြင် အခြားအိန္ဒိယအမျိုးသားခရီးသည် နှစ်ယောက်သုံး ယောက်လည်း လာရောက်ထိုင်နေကြသည်။ ရထားကြီးသည် တစ်ဘူတာဝင် တစ်ဘူတာထွက်နှင့် ခုတ်မောင်း ပြေးသွား နေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးတည်ချက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သွားသော နေရာများမှာ မြို့ကြီးပြကြီးများသာများသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြို့ပြဘဝကိုသာ လေ့လာခွင့်ရကြသည်။

အိန္ဒိယ ကျေးလက်ဒေသဘဝနှင့် အလှမ်း ဝေးနေပေသည်။

ယခုလို ရထားနှင့်ဖြစ်စေ၊ ကားနှင့်ဖြစ်စေ၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်သည့်အခါ ကျမှသာလျှင် ဘေးပန်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျေးလက်ဒေသဘဝကို လျှပ်တစ်ပြက် ကြည့်ရှုခွင့်ရလေသည်။

စပါးစိုက်ပျိုးသည့် ရာသီကုန်ပြုဖြစ်သော်လည်း ရထားလမ်းတစ်လျှောက်၌ ကောက်ပဲသီးနှံပင်များစိမ်းစိုနေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ စိုက်ပျိုးရေးကို အားသွန်ခွန်စိုက်လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ သီးထပ် သီးညှပ် အကောင်အထည်ဖော်နေကြသည်။

စပါးပင်နှင့်အတူ ပဲ၊ ပြောင်း၊ ဆတ်၊ နှမ်း၊ မုန်ညှင်း၊ အာလူး စသည်တို့သည် ရထားလမ်းဘေးနှစ်ဖက်၌ တစ်မျှင်တစ်ခေါင်ကြီးဖြစ်ထွန်းနေကြသည်။

စိမ်းလန်းစိုပြည်သောယာခင်းလယ်ခင်းများ၏အကြား၌ ခုတ်မောင်း ပြေးသွားနေသော ရထားကြီးသည် မြစိမ်းရောင် ကမ္ဘာလှည့်သွားနေသော ကမ်းခြေများတောင်ကြီးနှင့် တူသေးတော့သည်။

နေ့လယ် ၂-နာရီအချိန်။

ရထားကြီးသည် ဘူတာတစ်ဘူတာတွင်ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။ ဘူတာကြီးဖြစ်သည်။ ကွမ်းခြံဘူတာနီးပါးလောက်ပင် ရှိမည်။

အိန္ဒိယတွင် ကွမ်းခြံဘူတာလောက် ကြီးသည့် ခရီးလမ်းဆုံ ဘူတာကြီးများကို မကြာခဏတွေ့ရသည်။

ယခု ဘူတာမှာ ဘုံဘေမှ ထွက်လာကတည်းက တွေ့ခဲ့ရသော ဘူတာများထဲတွင် ပထမဆုံးတွေ့ရသော အစည်ကားဆုံး ဘူတာကြီး တစ်ဘူတာဖြစ်သည်။

ရထားအတက်အဆင်း ခရီးသည်များ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ဈေးသည်များ ဈေးရောင်းသံ ဆူညံနေသည်။ ဘူတာကြီးအတွင်း၌ ရာပေါင်းများစွာသော ခရီးသည်များ ပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဘာဘူတာများပါလိမ့်။ ရထားပြောင်းမှ ခေါင်းပြု
ကြည့်လိုက်သည်။

“JHANSI”

ဟာ...ဂျန်ဆီဘူတာပါလား။ ‘ဂျန်ဆီ’ဟူသော အမည်
နာမကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နဂိုက တစ်ခါဖူး
မျှ မရောက်ဖူးသော်လည်း မိမိနှင့် ရင်းနှီးသည့် မြို့တစ်မြို့သို့
ဆိုက်ရောက်လာသည့်အလား ခံစားမိသွားလေသည်။

‘ဂျန်ဆီ’သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ သမိုင်းဝင် ရှေးဟောင်း
မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ ‘ဂျန်ဆီ’၏ နောက်ဆုံး အုရင်မကို
အကြောင်းပြုလျက် ‘ဂျန်ဆီ’သည် သမိုင်းဝင်မြို့ဖြစ်နေသည်။
မိုမိဖတ်ဖူးသော အိန္ဒိယဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ချက်ချင်း သတိရ
လာသည်။

ဝတ္ထုရေးသူမှာ ကျွန်ုပ် အမျိုးသား စာပေဆု ရသော
‘ဂေါရီ’ဝတ္ထုရေးသူ ‘ဗရိန္ဒာဗန်လာဘ်ဗရမာ’ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုအမည်မှာ ‘ဂျန်ဆီကိရာနီလက္ခမိဗာဒီ’။ ဂျန်ဆီ
ဘုရင်မ၏ အမည်မှာ ‘လက္ခမိဗာဒီ’ဖြစ်သည်။ ထိုဘုရင်မ
အကြောင်း ရေးထားသည့် သမိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထုဖြစ်
သည်။

ဂျန်ဆီမြို့သည် ဘုရင်အဆက်ဆက် အုပ်ချုပ်လာခဲ့သော
မြို့ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးဘုရင်မ လက္ခမိဗာဒီ လက်ထက်
တွင် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တို့သည် ဂျန်ဆီမြို့ကို ဝင်ရောက် သိမ်း
ပိုက်သည်။

ထိုအခါ မျိုးချစ်စိတ်ပြင်းထန်သော ဂျန်ဆီ ဘုရင်မ
သည် လက်နက်ဆွဲကိုင်လျက် မြင်းစီးပြီး အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ကို
ခုခံတိုက်ခိုက်သည်။

ဘုရင်မသည် မိန်းမသားပင်ဖြစ်သော်လည်း တကယ့်
သူရဲကောင်း ဝေဟကျိမ်းအာဇာနည်တစ်ဦးကဲ့သို့ အလံမလှဲ့
သိ ရန်သူကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရာ တိုက်ပွဲ၌ ရန်သူ၏ လက်ချက်
ဖြင့် ကျဆုံးသွားလေသည်။

လက္ခမိဗာဒီသည် ‘ဂျန်ဆီရာနီ’ (ဂျန်ဆီဘုရင်မ) အမည်
နာမဖြင့် အိန္ဒိယသမိုင်း၌ မော်ကွန်းဝင် သူရဲကောင်း အာ
ဇာနည် အမျိုးသမီး ဖြစ်လာလေသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ ‘ဂျန်ဆီရာနီ’ (ဂျန်ဆီဘုရင်မ) အကြောင်း
ကို ဘာသာအမျိုးမျိုးဖြင့် မှတ်တမ်း တင်ထားကြသည်။
ဝတ္ထုအမျိုးမျိုး၊ ပြဇာတ်အဖုံဖုံဖြင့်လည်း ‘ဂျန်ဆီရာနီ’
ဘဝကို သရုပ်ဖော်ကြသည်။

ရုပ်ရှင်လည်း ရိုက်ကူးထားသည်။ အိန္ဒိယ အမျိုးသမီး သူ့ရှင်ကောင်းများအကြောင်း စကားစပ်လျှင် သူ့ နာမည် ထိပ်ဆုံးကပါသည်။

အိန္ဒိယ အမျိုးသမီးများ၏သူ့ရှင်သတ္တိကို အမွမ်းတင်လျှင် သူ့ နာမည်မပါ မပြီးပေ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက အိန္ဒိယ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဆူဘတ်စ်ချန္ဒရာဘွဲ့၏ အိုင်အင်အေခေါ် အိန္ဒိယ လွတ်လပ်ရေး စစ်တပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ၌ အခြေချခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဆူဘတ်စ်ချန္ဒရာဘွဲ့သည် အိန္ဒိယအမျိုးသား စစ်တပ်နှင့်အတူတကွ အိန္ဒိယ အမျိုးသမီး စစ်တပ် တစ်တပ်ကိုလည်း ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့သည်။

ထိုအိန္ဒိယအမျိုးသမီးစစ်တပ်၏အမည်ကို ဆူဘတ်စ်ချန္ဒရာဘွဲ့၏ အိန္ဒိယသူ့ရှင်ကောင်း အာဇာနည်အမျိုးသမီး 'ဂျန်ဆီရာနီ' (ဂျန်ဆီဘုရင်မ)ကို အစွဲပြုလျက် 'ဂျန်ဆီရာနီ' တပ်ဟူ၍ အမည်ပေးထားလေသည်။

ဒေလီလိမြို့ကြီးများ၌လည်း 'ဂျန်ဆီရာနီ' လမ်းဟူ၍ ဂျန်ဆီရာနီကို ဂုဏ်ပြုမှည့်ထားသော လမ်းများရှိလေသည်။

ဂျန်ဆီဘုရင်မ ရထားဆိုင်နေစဉ် အတောအတွင်း 'ဂျန်ဆီရာနီ' (ဂျန်ဆီဘုရင်မ) အကြောင်း အတွေး ရေယာဉ်ကြောထဲတွင် နစ်မြောနေမိလေသည်။

* * *

ဂျန်ဆီရာနီအကြောင်း အတွေးအမျှင် မပြတ်ခင်ပင် အခန်းအပေါက်ဝ လူတစ်ယောက် လာရပ်သဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရောမလူကြီး ဖြစ်သည်။ အရပ်ခြောက်ပေကျော်လောက်ရှိသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ သာမန်လူနုစစ်ယောက် သုံးယောက်စာလောက်ရှိသည်။

သူ့ကိုမြင်သောအခါ သတင်းစာ မဂ္ဂဇင်းများ၌လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်၌ လည်းကောင်း တွေ့ရတတ်သော နပမ်းသမားကြီးများ၏ပုံကို သွားသတိရသည်။

ထိုလူကြီးသည် အခန်းဝတွင်ရပ်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ဘေးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ဘေးကနေရာတွင် ဝင်ထိုင်ချင်သည့်လက္ခဏာ ပြနေသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံရှည်၌ ကျွန်ုပ်၏ အဖော်တချို့နှင့် အိန္ဒိယအမျိုးသား လစ်ယောက်နစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။ ထိုခုံ၌ နောက်ထပ် ထိုင်စရာနေရာမရှိတော့။

ကျွန်ုပ်ထိုင်နေသည့် ခုံရုံသည်တွင်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ် အဖော်နှစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ ကျွန်ုပ်က အခန်းအဝင်ဝဘက် တွင် ရှိနေသည်။

အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ယာဘက်ဘေးတွင် လူတစ်ယောက် ဝင်ထိုင်ပါက ထိုင်၍ရသည့်အခြေအနေတွင် ရှိနေသည်။ တစ်ခန်းလုံး၌ နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်ထိုင်လျှင် ထိုင်၍ ရနိုင်သော နေရာမှာ ထိုတစ်နေရာတည်းသာ ရှိလေသည်။

လူဝကြီးသည် ထိုနေရာကို မျက်စိကျနေသည်။ သို့သော် ထိုလူဝကြီးမှာ သာမန်လူထက် နှစ်ဆသုံးဆလောက်ကြီး သော ကိုယ်ခန္ဓာ ရှိနေသည်ဖြစ်၍ အကယ်၍ သူ့ကို နေရာ ပေးလိုက်ပါက ကျန် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦး အနေရ အထိုင်ရ အတော်ကျပ်သွားမည်။

ကျွန်ုပ် ကိုယ်ကိုချဲ့ထိုင်ပြီး မျက်နှာထား ခပ်တည်တည် ဖြင့် သူ့ကို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။ ကျွန်ုပ်က ဖိတ်ခေါ်လိုသည့် အမှုအရာ မပြုသောအခါ ထိုလူဝကြီး သည် အခန်းဝ၌ ခေတ္တမျှသာရပ်ပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်သွား လေသည်။

ဆယ်မိနစ် ဆယ်ငါးမိနစ်လောက် ကြာသွားသောအခါ ရထားကြီးသည် 'ဂျန်ဆီ'ဘူတာမှ ထွက်ခွာစပြုလေသည်။

ရထားထွက်လျှင်ထွက်ချမ်း အခန်းဝ၌ လူတစ်ယောက် ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုလူမှာ 'ယခင်' နပမ်းသမားပုံသဏ္ဍာန် မဟုတ်တော့ဘဲ အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ သည်။

အမျိုးသမီးလေးမှာမူ ထိုလူဝကြီးလို အခန်းဝက ရပ် ကြည့်မနေဘဲ အခန်းထဲ တန်းဝင်လာသည်။

“ခဏထိုင်ပါရစေ”

ဟိန္ဒီလို စကားတစ်ခွန်းပြောပြီး အမျိုးသမီးလေးသည် ကျွန်ုပ်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ လူတစ်ယောက် ထိုင်၍ ရသည့်နေရာ ဖြစ်သည့်အပြင် ကျွန်ုပ်ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ စေတနာ ရက်စရာစွာဖြင့် ဘေးရှေ့ ပေးလိုက်သည်ဖြစ်၍ အမျိုးသမီးလေးသည် ချေ့ချင်ချေ့ချင် ချေ့ချေ့ရသွားလေ သည်။

သို့သော် အခန်းထဲရှိသမျှ မျက်လုံးအားလုံး ကျွန်ုပ်ဆီ စုပြုံရောက်လာကြသည်။ မျက်နှာများလည်း မချိုမချင်ဖြစ် နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မြန်မာအဖော်များကမူ မျက်လုံးမျှသာမက စကားလုံးများလည်း ရောက်လာကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲဆရာ၊ အခုနုလူကြီး လာတုန်းကတော့ ထူးခြားတဲ့အရာနဲ့ ခပ်တည်တည်ကြီး လုပ်နေတယ်၊ အခု ဒီအမျိုးသမီးလေးလာတော့ နေရာဖယ်ပေးရတာ ပျာလို့ပါ ကလား”

“ဆရာပါတို့ကတော့ ခရီးလွှားရင်းလာရင်းလဲ စန်းပွင့် နေတာပါကလား၊ ယော...ကြည့် အမျိုးသမီးလေးက သူ့ သေးမှာ ကပ်ထိုင်နေတယ်”

“ခင်ဗျား မတရားဘူး၊ မျက်နှာလိုက်တယ်၊ ဟိုလူကြီး လာတုန်းကတော့ နေရာအလပ်မရှိအောင် ကိုယ်ကို ချီထိုင် နေတယ်၊ အမျိုးသမီးလေးကျတော့ တစ်မျိုး၊ ကိုယ်ကို ကျုံ့ပေးတယ်”

“ဟိုနုပမ်းသမားကြီး တစ်ပတ်ပြန်ကြော့လာရင်တော့ ခင်ဗျား သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုတော့ အဖက်မလုပ် ဘူး၊ ဒီအမျိုးသမီးလေးကျတော့ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့လို့ဆိုပြီး အတင်းဝင်လှီးရင်တော့ ကျုပ်တို့လဲကယ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဗလကြီးကိုတော့ ကျုပ်တို့လဲကြော့က်တယ်”

“ဆရာပါ၊ အမျိုးသမီးလေးက ဘယ်သူ့အတွက်လဲ၊ မွေး ကြည့်မိပါ”

ကျွန်ုပ်၏အဖော်များသည် ကျွန်ုပ်ကို ပစ်မှတ်ထားပြီး ထိုးနှက် ဟိုက်ခိုက်နေကြသော်လည်း ထိုအမျိုးသမီးလေး ကိုမူ သူ့ထိုလည်း စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

အဖော်တစ်ယောက်က အမေးခိုင်းသည်ဖြစ်၍ အမျိုး သမီးလေးအား အမေးခိုင်းသည်ဖြစ်၍ အမျိုးသမီးကလေး အား ‘ဘယ်သူ့အတွက်လဲ’ ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“လတ်ခနောင်....”

မိုးခေါင်ရှေ့မှာ ဖြစ်နေချိန်၌ အာကာသကောင်းကင် ပြင်မှ မိုးတစ်ပေါက် ရွာချလိုက်သကဲ့သို့ သူ့ထံမှ ရွာရွာ ပါးပါး တစ်ခွန်းတည်းသော စကားမျှသာ အားမလို အားမရ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဆရာပါကလဲ အိန္ဒိယမှာ နေချင်တဲ့စိတ် ရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ အမျိုးသမီးလေးနဲ့ပဲ လိုက်သွားပေတော့”

အဖော်တစ်ယောက်စကားမှာ နယ်တော်တော်ကျွန်ုပ် မှာ သည်။ ကျွန်ုပ်၏အဖော်များသည် အခန်းထဲရှိ အိန္ဒိယ အမျိုးသမီးလေးနှင့် အိန္ဒိယအမျိုးသားများ မြန်မာစကား နားလည်ကြမှာ မဟုတ်သည်ကို အခွင့်ကောင်းပေးပျက်

စကားကို အထိန်းအချုပ်မရှိဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောချင်ရာ စွတ်ပြောနေကြသည်။

သို့သော်လည်း အခန်းထဲရှိ အိန္ဒိယအမျိုးသားများနှင့် အမျိုးသမီးကလေးမှာ မြန်မာစကား နားမလည်ကြသော်လည်း နိုင်ငံတကာ ဘာသာစကားကိုမူ နားလည်ကြသည်။

နိုင်ငံတကာ ဘာသာစကားမှာ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာ၊ မျက်လုံးအမူအရာ ဖြစ်သည်။

ထိုနိုင်ငံတကာ ဘာသာစကားအရ အိန္ဒိယအမျိုးသားခရီးသည်များသည် မြန်မာခရီးသည်များ ဆွေးနွေးပြောကြားနေသည့် အကြောင်းအရာကို နားလည်ရိပ်မိကြသည်။

ထိုသို့ နားလည်ရိပ်မိကြောင်းကို သူတို့၏ မျက်နှာအမူအရာက ဖော်ပြနေကြသည်။ အမျိုးသမီးကလေးလည်း နားမလည်ဘဲနေမည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ် အမျိုးသမီးလေးကို မိတ်ဖွဲ့ချင်နေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏အဖော်များ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်သွင်း ထိုးနှက်နေသည့် စကားလုံးများကြောင့် လည်းကောင်း၊ အမျိုးသမီးလေးကလည်း ရောက်ကတည်းက

သူ့တွင်ပါလာသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ဖတ်နေသောကြောင့် လည်းကောင်း အသာ ကိုယ်ရှိန်သတ်နေရလေသည်။

မိတ်ဖွဲ့ခွင့်မရသော်လည်း သူ့ကိုမူ အကဲခတ် ကြည့်နေမိသည်။ အမျိုးသမီးလေးသည် အသက်အစိတ် သုံးဆယ်လောက်အရွယ် မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်း နှာတံပေါ်ပေါ်ဖြစ်သည်။ မိန်းမချောတစ်ယောက်။ အသားမဖြူမညို ဆံပင်ကို ခေတ်ဆန်သည့် မိန်းကလေးများထားသည့် အတိုင်း ခပ်တိုတို ခပ်ဖွဖွ လုပ်ထားသည်။

ပန်ချာပီအမျိုးသမီးများလို ရှားစေးရောင် ပိုးဘောင်းဘီပွနှင့် ဘောင်းဘီနှင့် အဆင်အသွေးတူ အင်္ကျီ ဖားဖား ရှည်ရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ဆောင်းရာသီဖြစ်သဖြင့် အညိုရောင် သက္ကလပ်ရှောစောင် ခြုံထားသည်။

ဆောင်းရာသီ၌ ရှောစောင်ခြုံခြင်းသည် ယခုခေတ် အိန္ဒိယအမျိုးသမီးများ၏ ဖက်ရှင်ဖြစ်သည်။ ယခင် ၁၉၅၀ ခု ပတ်ဝန်းကျင် အိန္ဒိယတွင်နေစဉ်က ယခုလိုမဟုတ်ပေ။

ဆောင်းရာသီ၌ အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးများမှာ ရှောစောင် ခြုံလေ့ရှိကြပြီး ပျိုပျိုရွယ်ရွယ် အမျိုးသမီး

ကလေးများမှာမှ သက္ကလပ်လောင်းကုတ် အင်္ကျီရှည်ကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိကြသည်။

ယခုမှ သက္ကလပ်လောင်းကုတ်ဝတ်သူ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။ ကောလိပ်ကျောင်းသူကလည်း ရှောင်စောင်ခြုံသည်။ ကျောင်းဆရာမလည်း ရှောင်စောင်ခြုံသည်။ ရုံးစာရေးမလည်း ရှောင်စောင်ခြုံသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အမျိုးသမီးကလေးတိုင်း၏ခါးတွင် ရှောင်စောင်ကို မြင်နေရသည်။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ မဝတ်သော တချို့ ယောက်ျားများလည်း ရှောင်စောင်ခြုံကြသည်။ ယခု အမျိုးသမီးလေးလည်း မရိုးလည်းမရိုး၊ မဆန်းလည်းမဆန်းသော ရှောင်စောင် ဖက်ရှင်နှင့်။

အမျိုးသမီးကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည့်အချိန်မှစ၍ အခန်းတွင်းရှိ မည်သူ့မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ပေ။ အနီးကပ်ရှိနေသော ကျွန်ုပ်ကိုပင် ကစေ့တစောင်း စောင်းငဲ့မကြည့်ပေ။

ရောက်ကတည်းက စာအုပ်တစ်အုပ် ဖွင့်ဖတ်နေသည်။ သူဖတ်သည့်စာအုပ်ကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ လက်လေးသစ်လောက်ထူသည့် အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုစာအုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးလေးသည် ဝတ္ထုကို သုံးပုံတစ်ပုံလောက် ဖတ်ပြီးသား ဖြစ်ဟန်တူသည်။ စာရွက်အစပြင့် အလံထိုးမှတ်ထားသော သုံးပုံတစ်ပုံလောက် စာမျက်နှာမှစ၍ ရှေ့ဆက်ဖတ်နေသည်။

အမျိုးသမီးကလေးက ဝတ္ထုစာအုပ်နှင့် မျက်နှာမခွာပေ။ မြန်မာခရီးသည်များက အမျိုးသမီးလေးအကြောင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်။

ကျန် အိန္ဒိယအမျိုးသား ခရီးသည် နှစ်ယောက်သုံးယောက်ကမူ ဆက်ရက်အုပ်ထဲ ရောက်နေသော လင်းတကဲ့သို့ ယောင်တိုင်ယာင်န ဖြစ်နေကြသည်။

ရထားခုတ်သံသည် စိတ်လိုက်မာန်ပါ စကားပြောနေသူများအား အနှောင့်အယှက် ပေးနေသည်။ ယခင် လူဝကြီးသည် နေရာမရ၍လား မသိ။ ဖာစ်ပတ် ပြန်လျှောက်လာသည်။

အခန်းထဲ လှည့်ကြည့်သည်။ အမျိုးသမီးလေးကို တွေ့ရသောအခါ မျက်နှာထားတင်းသွားသည်။ မျက်စောင်းခဲလိုက်သည်။ သူ့မျက်စောင်းမှာ နဂါးမျက်စောင်းထက်ပင် ကြောက်စရာကောင်းသည်။

* * *

၄-နာရီခွဲပြီ။

ရထားကြီးသည် ဘူတာကြီးတစ်ဘူတာတွင် ထိုးရပ် လိုက်လေသည်။ ကြီးကျယ် စည်ကားတဲ့ ဘူတာကြီးပါ ကလား။ ဘာဘူတာပါလိမ့်။

“လတ်ခနောင်...”

လတ်ခနောင်မြို့သည် ‘ဥတ္တရပရဒေ ရှိ’ ပြည်နယ်၏ မြို့ တော်ဖြစ်သည်။ ပြည်နယ်၏ မြို့ တော် ဖြစ် သည့် အ ထိုင်း ဘူတာမှာလည်း ကြီးကျယ်စည်ကားလှသည်။

‘လတ်ခနောင်’ ဘူတာဟူ၍ သိလိုက်ရသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရင်ထဲဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ‘လတ်ခနောင်’ ဘူတာတွင် ထိုအမျိုးသမီးကလေး ဆင်းမည်ဆိုသည်ကို မဆွဲက သိစားသည် မဟုတ်ပါလား။

ဘူတာတွင် ရထားဆိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမျိုး သမီးလေးသည် ဖုတ်ဖတ်ခါထံသည်။ အထုပ်အပိုး ပြင် သည်။ ဖတ်လက်စ အင်္ကျီပုံ ဝတ္ထုစာအုပ်ကြီးကို ပိတ်ပြီး လက်ဆွဲအိတ်ထဲ ထည့်သည်။ ရှော့စောင် ပြင်ခဲ့သည်။

ဘူ တွင် ပစ္စည်းများများမပါ။ အိတ်တစ်လုံးသာ ပါ သည်။ ပါလာသည့်လက်ဆွဲအိတ်ကို လက်ကကိုင်ပြီး အခန်း ထဲကမထွက်ခင် ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

အခန်းထဲရှိ လူအားလုံးကလည်း ကျွန်ုပ်နှင့် အမျိုး သမီးလေး၏ လှုပ်ရှားမှုကို ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား၏ အထွတ် အထိပ်ဇာတ်ကွက် ကလိုင်မိတ်ကို ကြည့်နေသကဲ့သို့ စူးစိုက် ကြည့်နေကြသည်။

“ကျွန်မကို နေရာပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ တောင်ကြီးကပါ။ ဂျန်ဆီမြို့ရောက်နေတာ ရှစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပါပြီ။ ‘ပရိုမိုးရှင်း’ အတွက် လတ်ခနောင်မှာ ‘အင် တာဗျူး’ ရှိလို့ လာခဲ့တာပါ။ သွားမယ်နော်”

အမျိုးသမီးလေးသည် မြန်မာစကားကို မြန်မာတစ် ယောက်လို ပီပီသသကြီးပြောပြီး ပြော ပြော ဆို ဆို ပင် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ မြန်မာခရီးသည် လေးယောက်လုံး ယိမ်း တိုက်မထားရဘဲ တစ်ပြိုင်တည်း မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ ပါးစပ်ဟသွားကြသည်။ အိန္ဒိယခရီးသည် နှစ်ယောက် သုံး ယောက်ပင် အဆစ်ပါလိုက်ကြသေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရထားပြတင်းပေါက်မှနေပြီး ရထားပေါ် မှ ဆင်းသွားသော ထိုအမျိုးသမီးလေးကို လူထုကြားထဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်နေ မိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အမျိုးသမီးလေးက သူ့နာမည်ကို ပြောပြမသွားပေ။
ကျွန်ုပ် သူ့ကို နာမည်ပေးချင်နေသည်။ ဘယ်လိုပေးရပါ
လိမ့်။ 'ဂျန်ဆီရာနီ'လို့ ပေးလိုက်ရလျှင် ပိုများသွားမည်
လား။

* * *

ကမလေ

ကုသိနာရုံရောက်သွားတော့ မိုးအတော် ချုပ်နေပြီ။

ဗာရာဏသီမှ အဝေးပြေးဘတ်စ်ကားစီးလျက် တစ်နေ့
လုံး လာခဲ့ရာ ညကိုးနာရီလောက် ရှိမှ ကုသိနာရုံသို့ရောက်
လာသည်။

အချိန်နောက်ကျနေသဖြင့် ညွှိပ်သောတိုင် နေရာရမှ
ရပါမည်လားဟူ၍ စိတ်ထင်ထင် ရှိနေခဲ့သော်လည်း
ခရီးသည် အသွားအလာ ပါးချိန်ဖြစ်၍ ညွှိပ်သော
အခက်အခဲမရှိဘဲ နေရာရသည့်အတွက် စိတ် အေးသွားရ
သည်။

လူနေစည်ကားသည့် မြို့ကြီးပြကြီး မဟုတ်သည့်အပြင်
ဆောင်းတွင်း အအေးလွန်ကဲသည့် အချိန်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်

ရောက်သွားချိန်၌ ကုသိနာရုံ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပြီ။

တည်းခိုရိပ်သာ၏ ရွှေတက် တစ်လမ်းသာ ခြားသည့် နေရာ၌ရှိသော ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူဘုံ လျောင်းတော်မူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား ကိန်းဝပ်ရာတန်ခောင်းနှင့်ပုဆိုးတော်မှာအမှောင်ထဲတွင် မြုပ်နှစ်နေကြသည်။

ကုသိနာရုံပတ်ဝန်းကျင်ကို နှစ်ဖက်နှစ်ခြမ်း ခြားထားသည့် တစ်ခုတည်းသော အလယ်အူကြောင်း လမ်းပေါ်၌ လူအသွားအလာနှင့် ယာဉ် အသွားအလာ ဟူ၍ အရိပ်အယောင်မျှပင် မရှိတော့ပေ။

လမ်းတေးချေးဆိုင်အချို့မှ လင်းနေသည့် မီးရောင်မှ တစ်ပါးလူနေအိမ်ခြေများနှင့် ကျောင်းကန် ဘုရားများတွင် မီးရောင် ကြည့်မမြင်ရတော့။

ကုသိနာရုံ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အိပ်ရာထဲဝင်နေကြပြီ။

ဧည့်သည်များလည်း အချိန်ကလည်း နှောင်းသွားပြီ ဖြစ်၍ ကျန်တော့အနေနှင့် နံနက်မိုးလင်းအလာကို တစ်ညတာ မှေးစက်ပြီး စောင့်ရုံမျှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပေ။

* * *

ကုသိနာရုံသည် ဗုဒ္ဓပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူရာ နေရာဌာန ဖြစ်သဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အမြတ်တန်းရှိခိုး ပူဇော်ရာ ဌာနတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဖွားမြင်တော်မူရာ လူ့နို့နီဗုဒ္ဓသစ္စာလေးပါး တရား သိမြင်ပြီး ဘုရားအဖြစ် ရောက်တော်မူရာ ဗုဒ္ဓဂယာ၊ ဓမ္မစင်္ကြာတရားဦးကို ဟောတော်မူရာဌာန မိဂဒါဝုန်။

ယင်းဌာနသုံးခုနှင့် ကုသိနာရုံတို့သည် ဗုဒ္ဓနှင့် ဆက်စပ် နှစ်သော အသုတ်အမြတ်ဌာနများဖြစ်သဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ယင်းဌာနများသို့ တကူးတကပင် ဘုရားဖူးသွားရောက်ကြသည်။

အိန္ဒိယရောက်ခိုက် ကုသိနာရုံသို့ မရောက်အရောက်သွားမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လာခဲ့သော်လည်း သုတ်သံး သုတ်ပျာနှင့် လာရသဖြင့် ကုသိနာရုံ၌ တစ်ရက်နှစ်ညမျှသာ နေချိန်ရသည်။

နံနက်မိုးလင်းလာသည်နှင့် ကြည့်ရှုစရာ ဖူးမြော်စရာ နေရာများသို့ သွားရောက်ရသည်။

တစ်ရက်မျှသာ အချိန်ရသဖြင့် တက်သုတ်ရိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ကုသိနာရုံ၏ အရေးပါ အရာရောက်ဆုံး နေရာမှာ ဗုဒ္ဓ
ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူရာနေရာ၌ရှိသောပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်နေတော်
မူပုံ လျောင်းတော်မူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်နှင့် ထိုရုပ်ပွားတော်
ကိန်းဝပ်ရာ တန်ဆောင်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ပုထိုးတော်
ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာများသို့ ပထမဦးဆုံး ရောက်သွားသည်။

တန်ဆောင်းတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘေး
တစောင်း လဲလျောင်းနေသည့် ဗုဒ္ဓ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို
ဖူးတွေ့ရသည်။

ရုပ်ပွားတော်ကြီးမှာ ဦးခေါင်းတော်ကို လက်တော်ဖြင့်
ထောက်ထားသည့်ပုံမျိုးမဟုတ်ပေ။

ဦးခေါင်းတော်သည် သာမန်ရိုးရိုး လဲလျောင်းနေသကဲ့
သို့ပင် အိုးစက်ရာပေါ်၌ ကျနေတော်မူသည်။

ရုပ်ပွားတော်၏ အနှစ်သာရမှာ မျက်နှာတော် ပုံပန်း
ဖြစ်သည်။

မျက်နှာတော်၏ပုံပန်းမှာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခါနီး ဝေဒနာ
ခံစားနေရသည့် အသွင် အပြည့်အဝပေါ်လွင်နေသည်။

ရုပ်ပွားတော်ကို ဖူး၍ အားမရပေ။ ဖူးရင်းစာထဲပေထဲ
တွင် ဖတ်ရသည့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပုံ မြင်ကွင်း ပေါ်လာ
သည်။

ရုပ်ပွားတော်၏ ဝေဒနာ ခံစားနေရသည့် မျက်နှာ
တော် အသွင်သည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ငါးရာ
ကျော်က ကုသိနာရုံ ဤနေရာ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင် စံခါနီးဗုဒ္ဓကို
ပြန်ပြောင်းသတိရစေသည်။

ထိုအချိန်တုန်းကလည်း ဗုဒ္ဓ လျောင်း တော် မူရာ ကို
အင်ကြင်းရိပ်မိုးနေသည်။

ယခုလည်း လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွား၏ တန်ဆောင်း
အပြင်ဘက်၌ ရှိသော အင်ကြင်းပင်ပျိုမှ အင်ကြင်းရွက်
ကလေးများသည် လေအလာတွင် တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ရှားယိမ်း
ထိုးနေကြသည်။

လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကို ဖူးရင်းဖူးရင်း စိတ်
ထိခိုက်လာသည်။ ခံစားမှုဖြစ်ပေါ်လာသည်။

တချို့ အမျိုးသမီးများမှာ ဤရုပ်ပွားတော်ကို ဖူးမြင်
လိုက်ရသည်နှင့် ဖြေမည်နိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည် တဖြိုခွဲစွဲ
စီးကျလာကြသည်ဟု ကြားရဖူးသည်။ မှန်ပေသည်။

www.burmeseclassic.com

မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ကြေကွဲသလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလိုရင်ထဲက ဟာတာတာကြီးဖြစ်ပြီး အတန်ကြာ ငိုနေမိသည်။

လျောင်းတော်မူရပ်ပွား၏ ရှေ့မှ မခွာချင်သော်လည်း အချိန်ကိုလုနေရသဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ရသည်။ အနီး၌ပင် ရှိသည့် မဟာပရိနိဗ္ဗာန်ပုထိုးတော်ကို ဖူးသည်။ ထိုနောက် အနီးအနားတစ်ဝိုက်၌ အုတ်အဖြစ်မျှသာ ကျန်တော့သည့် ရှေးဟောင်း ကျောင်းတိုက်ကြီးများ၏ အပျက်အစီး အကျန်အကြွင်းများကို လိုက်လံကြည့်ရှုသည်။

ဗုဒ္ဓပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံရာ ဤနေရာ၌ ရှေးတစ်ခေတ်တစ် ချိန်က ဗုဒ္ဓ၏သားတော် ရဟန်းတော်များ နေထိုင်သီတင်း သုံးသွားတော်မူခဲ့ကြသည် ဟူသော အထောက်အထား သက်သေသာခဏများပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် ကပ်လျက်ရှိနေသော မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်း တိုက်သို့သွားသည်။ ကျောင်းတိုက်ကို တည်ထောင်သူ ဘုန်းတော်ကြီးမှာမူ ပျံလွန်တော်မူသွားပြီ။

ယခု ဦးပဉ္စင်း နှစ်ပါးသုံးပါးကို တွေ့ရသည်။ မြန်မာ ကျောင်းတိုက်အနီး၌ ပျံလွန်တော်မူသွားသည့် ရခိုင်ဘုန်း

တော်ကြီး တည်ထောင်သူအဖွဲ့သည် မူလတန်းကျောင်း ရှိသည်။

ထိုမူလတန်းကျောင်း၌ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး ကလေးတွေ ကို စာပြနေသည်။ ကျောင်းအဆောက်အအုံထဲတွင် မဟုတ်ပေ။ ကျောင်းအပြင်ဘက် သစ်ပင်အောက်၌ ဦးပဉ္စင်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေပြီး ကျောင်းသားကလေး များက မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည်။

တစ်ဖန် ကုသိနာရုံ၏ ဒုတိယအရေးကြီးဆုံး နေရာသို့ သွားသည်။ ထိုနေရာကား မြတ်စွာဘုရား၏ သရီရဓာတ်တော် တေဇာဓာတ် လောဘိကျမ်းရာဖြစ်သည်။

ထိုနေရာကား ပရိနိဗ္ဗာန်စံရာဖြစ်သည့် လျောင်းတော်မူ ရပ်ပွား၏ အရှေ့ဘက် တစ်မိုင်နီးပါးလောက် ဝေးသည်။ ထိုနေရာ၌ စေတီတစ်ဆူရှိသည်။ စေတီဆိုသော်လည်း အုတ် များဖြင့် တည်ထားသည့် တောင်ကုန်းမို့မို့တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

ကြည့်စရာ ရှုစရာကလည်း သည်လောက်မများ။ အချိန်ကလည်း သိပ်မရှိသဖြင့် တက်သုတ်နှင့်လျက် တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ လိုက်လံ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ တစ်ဖန်တိုက်ဝင်း၌ပင် ကြည့်စရာရှုစရာ ကုန်သလောက်ဖြစ်သွားသည်။

နေ့လယ်ချိန်၌မူ ညဉ့်ရိပ်သာထဲမှာပင် ခေတ္တခဏ အပန်းဖြေနေလေသည်။

* * *

သည်လမ်းကို နံနက်ပိုင်းကလည်း တစ်ကြိမ် လျှောက်ပြီးပြီ။

လမ်းမှာ လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်နှင့် ပုထိုးတော်တို့၏ အရှေ့စူးစူး ဖြောင့်ဖြူးနေသည့် လမ်းဖြစ်သည်။ တစ်မိုင်လောက် လျှောက်သွားလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ သရီရဓာတ်တော် တေဇောဓာတ် လောင်ကျွမ်းသည့် ယခုခေတ်အခေါ် ရာမာဘာရအမည်ရှိ စေတီသို့ရောက်သည်။

ရာမာဘာရစေတီသို့ နံနက်ခင်းက သွားရောက်ပြီးပြီဖြစ်၍ စေတီဖူးမြော်သည့်ကိစ္စ ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း လမ်းမှာ ယာခင်းများကြားထဲတွင် ဖြောင့်ဖြူးစွာ ဖောက်လုပ်ထားသည့် လမ်းဖြစ်သည့်အပြင် ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းမှာလည်း သာသာယာယာရှိသဖြင့် ညနေပိုင်းတွင် သည်လမ်းကိုပင် ရွေးလျက် အညောင်းအညာပြေ တစ်ကိုယ်တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ညဉ့်ရိပ်သာမှ ထွက်လာသောအခါ နေဝင်သွားလေပြီ။

ညနေဆည်းဆာတွင် ကုသိနာရုံ ပတ်ဝန်းကျင်က သာတောင့်သာယာ ရှိနေသည်။ နောက်ဘက် ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ မဟာပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံပုံ လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော် ကိန်းဝပ်ရာတန်ဆောင်း၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပုထိုးတော်၊ ဗိ၊ရုလောမေဗ္ဗသာလာ၊ မြန်မာကျောင်းတိုက်၊ တရုတ်ကျောင်းတိုက် စသော အဆောက်အအုံများသည် မျက်စိလည် လမ်းမှား ကျန်ရစ်သည့် နေရောင်ခြည် အကျန်အကြွင်းများ၏ အောက်၌ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရတုန်းပင်ဖြစ်သည်။

ရှေ့ဘက် တစ်မျှော် တစ်ခေါ်၌ကား မြူမှုန်များ၏ အကြား၌ တစ်ဆူတည်း ထီးထီးကြီး တည်ရှိနေသော ရာမာဘာရ စေတီပုထိုးမှာ မြူနှင်းမှုန်များဖုံးနေသည့် တောင်ကုန်းတစ်ခုအသွင် ပေါ်နေသည်။

လမ်း၏လက်ဝဲဘက်၌ရှိသော ဟိရညဝတီမြစ်၏ ရေစီးသံသည် ဤနေရာတစ်ဝိုက်ကား ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံ ချုပ်ငြိမ်းသွားသည့်နေရာ စင်စစ်ကေနိ ဖြစ်၏ဟူ၍ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကို ကြေးကြော် ကြေညာနေသကဲ့သို့ တင်ရလေသည်။

လမ်းယာဘက်၌ရှိသော ကြံခင်းမှာ နေရောင် ကိုပျောက်သွားပြီဖြစ်၍ စိမ်းရာမှ ညိုမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ယာခင်းကို ဖြတ်တိုက်လာသောလေကြောင့် ယာခင်းပြင် တွင် လှိုင်းတနေသည်။

လမ်းတစ်ဝက်လောက် လျှောက်မိသောအခါ ရာမာ ဘာရစေတီဆီမှ လျှောက်လာသော လူတစ်ယောက် ကို အဝေးမှ မသဲမကွဲ လှမ်းမြင်ရသည်။

ထိုသူမှာ ရာမာဘာရစေတီဘက်မှ ကုသိနာရုံ လူနေရပ် ကွက်သို့ အပြန်ဖြစ်ပြီး မိမိကမူ ရာမာဘာရစေတီဘက်သို့ အသွားဖြစ်သည်။ တူရူလျှောက်နေကြသော ထိုသူနှင့်ကျွန် တော် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။

လူလုံးသူလုံး ကဲ့သည့်နေရာသို့ ရောက်လာသောအခါ ထိုသူကို ကျွန်တော် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရသည်။ ထိုသူမှာ ယောက်ျားမဟုတ်ဘဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ သည်။

ဖြေချထားသည့် သူ၏ဆံပင်နှင့် လျော့လျော့ရဲရဲ ဖြစ် နေသည့် သူ၏ ဆာရီအနားစမှာ လေထဲတွင် လွင့်ပျံနေလေ သည်။

ကျွန်တော် ကြက်သီး ဖြန်းခနဲထသွားသည်။ အချိန်က နေဝင်ရီတရော။ သက်ရှိလူသားဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မမြင်

ရသည့် လူသူကင်းဆိတ်နေသော လမ်းပေါ်တွင် သူနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း။

ဤနေရာ ဤဌာန၌ကား ကိုယ်ကျွမ်းကျင်သည့်နေရာ မဟုတ်။ မမေးမမြန်း မစုံစမ်းဘဲနှင့် တစ်ယောက်တည်း ဇွတ်တူက်လာသည်မှာ မှားများနေပြီလား။

ယခုတွေ့မြင်ရသည့် အမျိုးသမီးမှာ တကယ် လူသား စင်စစ်မို့ ဟုတ်ရှုလား။ နာနာဘာဝများ ဖြစ်နေသလား။ တကယ်လူသား အမျိုးသမီးသာဖြစ်ပါမူ ယခုလိုအချိန် မျိုးမှာ လူသူကင်းဆိတ်သည့် လမ်းတွင် တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်နေပါမည်လား။

မတွေးဘတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေစဉ် မှာပင် အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်တူရူသို့ နီးကပ်လာ သည်။

ရွှေဆက်သွားရ ကောင်းနိုးနိုး၊ နောက်ပြန် ဆုတ်ရ ကောင်းနိုးနိုးဖြင့် ခပ်ဝါးဝါးဖြစ်နေစဉ် ကျွန်တော် ကြား လမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

ရွှေသို့လည်း ဆက်မသွား၊ နောက်သို့လည်း ပြန်မဆုတ် ဘဲ ထိုနေရာတွင်ပင် ရပ်နေလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

အမျိုးသမီးလည်း ကျွန်တော်နှင့် ရင်ဆိုင်ခေ့ကလာ
သောအခါ ကျွန်တော်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။
ထိုအခါတွင်ကား သူ့အပေါ် ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်ခဲ့
ခြင်းမှာ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားလေသည်။
တကယ် တော့တော့ ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရသောအခါ ယခင်က
ထက်ပင် ပိုပြီး အံ့အားသင့်သွားရလေသည်။

အမျိုးသမီးမှာ ဆာရီဝတ်ထားသော်လည်း မျက်နှာ
ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ မြန်မာမိန်းမချောကပ်ယောက်၏ မျက်နှာ
ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။

အစပထမတွင် ဆာရီဝတ်ထားသည့် မြန်မာ အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်။ သို့မဟုတ်ကလည်း မြန်မာသွေးများ
သည့် တခြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ဟူ၍ပင်
ကျွန်တော် ထင်မှတ်သွားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်ကပင်
မြန်မာစကားဖြင့် စ၊ မေးလိုက်သည်။

“ညီမက မြန်မာလူမျိုးလား”

အမျိုးသမီးသည် ပထမတွင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်
သွားသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို အကခတ်လျက် အင်္ဂလိပ်
စကားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ရှင်ပြောတာ မြန်မာစကားထင်တယ်။ ကျွန်မ ရှင်
ပြောတဲ့စကားကို နားမလည်ဘူး။ ရှင်က ကျွန်မကို မြန်မာ
လူမျိုးလို့ တင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်။ ညီမကိုကြည့်ရတာ မြန်မာအမျိုးသမီး
တစ်ယောက်လို့ပဲ။”

“ကျွန်မ မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“မြန်မာမဟုတ်ရင် အာသံကလား၊ ကရိပူကလား၊ ဒါမှ
မဟုတ်ရင်လဲ အရှေ့ဘင်္ဂါမှာရှိတဲ့ အဝကျွန်းကလား”

အိန္ဒိယတွင် ခရီးသွားရင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ဌာနများ၌
မြန်မာလူမျိုးပုံသဏ္ဍာန်နှင့် တူသည့် မိန်းမ ယောက်ျား
ဘုရားပူးအချို့ကို တွေ့ရတတ်သည်။ မြန်မာလူမျိုးထင်ပြီး
ကိုယ်က မြန်မာစကားဖြင့် သွားပြောသည့်အခါ သူတို့
ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေတတ်သည်။

သူတို့သည် အာသံ သို့မဟုတ် တရိပူ၊ သို့မဟုတ် အရှေ့
ဘင်္ဂါ အဝကျွန်းမှ ရခိုင်လူမျိုးအဆက်အနွယ် ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် မြန်မာသွေး ရခိုင်သွေးများ ပါနေကြသည်
ဖြစ်၍ မြန်မာလူမျိုးပုံသဏ္ဍာန် ပေါက်နေသော်လည်း မြန်
မာပြည်က မဟုတ်ကြပေ။

ထိုအမျိုးသမီးက သူ့ မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်ဟု ပြော
သောအခါ ပြည်ပရောက်နေသည့် ရခိုင်လူမျိုး အဆက်
အနွယ်ထဲကဟူ၍ ကျွန်တော် ထင်မှတ်သွားပြန်သည်။

“ရှင်ပြောတဲ့အထဲက တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ နီပေါ
လူမျိုးပါ”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ နီပေါလူမျိုးလဲ မြန်မာနဲ့ သိပ်
တူတာပဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ခွဲလို့တောင် မရဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့
ကျွန်တော် မှားသွားတာပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်”

အမျိုးသမီးက ပြုံးနေသည်။

“ညီမက ကုသိနာရုံကို ဘုရားဖူးလာတဲ့ ညွှန်သည်လား၊
ဒါမှမဟုတ် ဒီကုသိနာရုံမှာပဲ နေတာလား။”

လူစိမ်းနှစ်ယောက်တွေလျှင်တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်
ယောက် သိဖို့က အရေးကြီးသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် မေးခွန်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု
မေးကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မ ဒီကုသိနာရုံမှာပဲ နေပါ့တယ်။”

လမ်းပေါ်တွင် ကြာကြာ စကားဆက်ပြောနေ၍မသင့်
တော့ပေ။ အချိန်ကလည်း တစ်စတစ်စ အခမုတ်တက် ကူး
လာပြီ။

ကျွန်တော် ရွှေဆက် လျှောက်လျှင်လျှောက်။ သို့မဟုတ်
အမျိုးသမီးနှင့် ပြန်လိုက်လျှင်လိုက် တစ်လမ်းလမ်းကိုတော့
ရွေးရတော့မည်။

ကျွန်တော်ရွှေဆက်မလျှောက်ချင်တော့ပေ။ အမျိုးသမီး
နှင့်ပင် ရိပ်သာဘက်သို့ ပြန်လိုက်လိုသည်။

သို့သော် သူနှင့် ပြန်လိုက်သွားလို့ ကောင်းမှ ကောင်း
ပါမည်လား။ မိမိကိုများ အထင်မှား အမြင်မှားဖြစ်သွား
လေမည်လား။

ကျွန်တော် ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် အမျိုးသမီးက
ကျွန်တော်ကို မေးသည်။

“ရှင် ရာမာဘာရစေတီကို သွားမလို့လား၊ အချိန်တောင်
သိပ်မရှိတော့ဘူး။”

“ကျွန်တော် မနက်က ဖောက်ပြီးပါပြီ၊ အခု လာတာက
အညောင်းပြေ အညာပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါလား၊ မိုးလဲ ချုပ်
ပါပြီ”

ကျွန်တော် ရေငယ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျသွားသည်။
မဆုတ်ခင်က ညွှတ်ချင်ချင် ဖြစ်နေသည့် ကျွန်တော်သည်
အမျိုးသမီးနှင့် အတူပင် ညွှတ်ရိပ်သာဘက် ပြန်လိုက်
သည်။

www.burmeseclassic.com

အမျိုးသမီးသည် အသက်သုံးဆယ် အရွယ်လောက် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ တည်ငြိမ်သည်။ ရဲတင်းသည်။

ရဲတင်းသည်ဆိုသော်လည်း ကလက်သည့်နေရာ၌ ရဲတင်းခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ တည်ငြိမ်ထူ၍နေရာစွာဆက်ဆံရာ၌ ရဲတင်းခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်တရာ လှပသည့် ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်နေထိထားသလိုဖြစ်နေသည်။ ညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်း ဖြစ်နေသည့် ကြားထဲကပင် အလှက ပေါ်ထွက်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြသည့် အမျိုးသမီးသည် သူ့ အကြောင်း အသင့်အတင့် ပြောပြပြီးနောက် ကျွန်တော့် အကြောင်း မေးသည်။

ရှင်က မြန်မာပြည်ကနော်၊ ဘုရားဖူး လာတာလား၊ မြန်မာပြည်က ဘုရားဖူးတွေ မလာတာ နှစ်အတော် ကြားသွားပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မြန်မာပြည်က ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ လာတာပါ။ အိန္ဒိယရောက်နေတာ တစ်လလောက် ရှိသွားပြီ။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ကုသိနာရုံကိုလဲ ဘုရားဖူးလိုတာနဲ့ ဗာရာဏသီကနေ လာခဲ့တာပါ။ မြန်မာပြည်က အိန္ဒိယကို ဘုရားဖူးများ အသွားအလာ ရပ်နေတာကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အခု မြန်မာပြည်က အလာမှာ ကြားခဲ့ရ

တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေကို အိန္ဒိယကို ဘုရားဖူးလွတ်ဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်။ မကြာခင်ပဲ မြန်မာ ဘုရားဖူးတွေ အုပ်စုလိုက်အုပ်စုလိုက် ရောက်လာကြလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရာ တိမ်ကဲ ဘုရားကျောင်းကို ကျော်လွန်လာခဲ့ကြပြီ။ ထို အမျိုးသမီးနှင့် ပတ်သက်၍ မရှင်းမလင်းဘဝင်မကျဖြစ်နေသည့်အချက် တစ်ခု ရှိနေသည်။

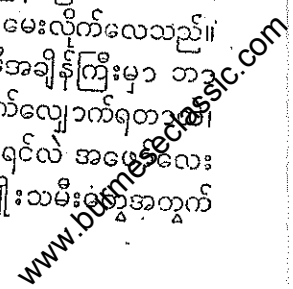
မေးရကောင်းမလား၊ မကောင်းဘူးလားဟူ၍ ချိန်ချိန်ဆဆ လုပ်နေသည်နှင့် မမေးဖြစ်ဘဲရှိနေသေးသည်။ သို့သော်လည်း မမေးဖြစ်ဘဲ နေပါက ထိုအတိုင်းပင် လိပ်ခဲတည်းလည်းပင် ရှိနေမည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် မဝံ့မရဲ စကားစလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခု မေးပါရစေ”

“မေးပါ မေးပါ။ ဘာသိချင်လို့လဲ”

အမျိုးသမီးက ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြန်ပြောသောအခါ ကျွန်တော် သိချင်သည့်အကြောင်းကို မေးလိုက်လေသည်။

“လူသွားလူလာ ပြတ်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘာဖြစ်လို့ ထစ်ယောက်တည်း လမ်း ထွက်လျှောက်ရတာလဲ၊ ဒီလိုပဲ လျှောက်နေကျလား၊ လျှောက်ရင်လဲ အဖေဖေလေး ဘာလေးနဲ့ လျှောက်ရောပေါ့၊ ဒီမှာအမျိုးသမီးတွေအတွက်

လုံခြုံမှု အကော်ရုံတယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ ဒီလိုလူပြတ်တဲ့နေရာမျိုးမှာ ဒီလိုအချိန်မျိုးဆိုရင် မိကောင်း ဖခင် သားသမီးတစ်ဦး အနေနဲ့ ခုလို တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး”

အမျိုးသမီးက မပွင့်တပွင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီမှာလဲ အမျိုးသမီးတွေအတွက် ဒါလောက် လုံခြုံ စိတ်ချရမှုရှိတယ်ဆိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ အကြောင်းတစ်ခု ရှိနေလို့ပါ။ ကျွန်မ စိတ်ကည် ငြိမ်မူမရှိဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ငြိမ်လို့ ငြိမ်ငြား တစ်ယောက်တည်း လူသူဆိတ်ငြိမ်ရာကို ထွက်ထွက်သွားလေ့ ရှိတယ်။ ရာမာဘာရထေရ်က မြို့နဲ့အလှမ်းဝေးပြီး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်တဲ့ နေရာဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီကို မကြာခဏ သွား တယ်။ ဒီကနေတော့ အဲဒီနေရာမှာထိုင်နေရတာ စိတ်ငြိမ်ငြိမ် ရှိတာနဲ့ အချိန်ကြာသွားတယ်။ အပြန်နောက်ကျသွားတယ်”

လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးခင်မင်မှုရှိရာ၌ စကား တစ် ခွန်းသည် အလွန်တရာတာသွားသည်။

တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ယုံကြည်စိတ်ချာသည့် အခန့်ဖြင့် အတွင်းအပြင် မထားဘဲ အတွင်းဝရားကို ဖွင့်ထုတ် ပြောပြ ပါက နှစ်ဦး၏ ရင်းနှီးမှုသည် ပိုပြီး ခိုင်မြဲသွားတတ်သည်။

အပြင်အပ ဗဟိုဒွဉ် ဘယ်လောက်ပင် ခင်မင် ရင်းနှီးမှု ရှိသော်လည်း စကားကို ချန်ချန်ပြီးပြောနေလျှင်မူနှစ်ကိုယ် တစ်စိတ် ဖြစ်လာဖို့ရန်မှာ မလွယ်ပေ။

ယခုအမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ဆုံရသည်မှာ တစ်နာရီမျှပင် မရှိသေးပေ။ သို့သော် သူသည် သူ၏ အတွင်းရေးဟု ဆိုလောက်သည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ကျွန်တော်အား ဖွင့်ဟပြောပြနေသည်။

တိုင်းပြည်အနေနှင့် ပြောရလျှင်လည်း သူက အိန္ဒိယတွင် နေသူ၊ ကျွန်တော်က မြန်မာပြည်သား။ လူမျိုးအနေနှင့် ပြောရလျှင်လည်း သူက နီပေါလ်လူမျိုး၊ ကျွန်တော်က မြန်မာလူမျိုး။ လိင်အနေနှင့်ပြောရလျှင်လည်း သူကမိန်းမ၊ ကျွန်တော်က ယောက်ျား။

သို့သော် သူ၏စကားတစ်ခွန်းသည် တိုင်းပြည်နှစ်ပြည် အကြား၌ ခြားထားသော၊ လူမျိုးနှစ်မျိုးအကြား၌ ခြား ထားသော၊ လိင်နှစ်ခု၏အကြား၌ ခြားထားသော သူနှင့် ကျွန်တော်၏အကြားရှိ အုတ်တံတိုင်းကြီးကို ဖြိုချ ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်လေသည်။

တစ်ထိုင်တည်း တစ်ခဏတည်းမှာပင် အနှစ်နှစ်အလလ က တွေ့ဆုံရင်းနှီးနေသူပမာ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရှိသွားသည်။ သို့သော် သူ့အတွင်းရေးမှာ အပြည့်အဝ မဟုတ်သေးပေ။ ဘာကြောင့် တည်ငြိမ်မှုမရှိဘဲ စိတ် လေလွင့်နေရသနည်း

ဘာကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရသနည်း။ ရည်းစား ပွဲ မိနေချိလား။ သို့မဟုတ် အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေ ချိလား။ ကျွန်တော် ဆက်လက်သိချင်နေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့စည်း ကိုယ့်စည်း ရှိနေသေးသည်။ ဖွင့်မေးလိုက်လျှင် သဒ္ဓါလွန်း ဆွမ်းတော်တော်ရပ် ဖြစ် သွားမည်။ စည်းကို ဖြတ်ကျော် မ သွား ခြင်း သာ လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မိမိဆန္ဒကို မျှိုသိပ်ထား လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ကုသိနာရုံလမ်းမ ရောက် လာသောအခါ လမ်းမ၏မြောက်ဘက် ချိုးလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော် တည်းခိုသည့် ဧည့်ရိပ်သာရွှေ ရောက်လာသော အခါ ကျွန်တော်က သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အသိအကျွမ်းဆိုလို့ လုံးလုံးမရှိတဲ့နေရာမှာ အခုလို အသိအကျွမ်း ဖြစ်ရတဲ့အတွက် အများကြီး ဝမ်းသာပါ တယ်။ ဒီဧည့်ရိပ်သာမှာပဲ ကျွန်တော်တည်းပါတယ်။ ကျွန် တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး။ ကျွန်တော် နက်ဖြန်နီနက်စောစော မှာပဲ ပြန်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်”

အမှန်မှာ မိနစ်ပိုင်း နာရီပိုင်းလောက်သာ ကပြလိုက်ရ သည့် ဇာတ်လမ်းသည် ဤနေရာ၌ စခန်းသိမ်းသွားဖို့ရာပင် ဖြစ်သည်။

သူနှင့်ကျွန်တော် ဤညောင်ညိုပင်စခန်းကပင် လမ်းခွဲ ကြွဖို့ရာပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးက စခန်းသိမ်း ချင်ပုံ မရသေးပေ။ လမ်းခွဲချင်ပုံ မရသေးပေ။

“ကျွန်မအိမ် လိုက်ခဲ့ပါဦး။ ဒီအနီးကလေးမှာပါ။ ဒီက နေ့ည ရှင့်ကို ကျွန်မ ညစာကျွေးပါရစေ”

“ဟာ...ခုကွမရှာပါနဲ့၊ နေပါစေ”

ကျွန်တော် ဟန်လုပ်ပြီး ငြင်းလိုက်သော်လည်း ခြေလှမ်း က ပြင်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။ ယနေ့ညစာ သူ့ အိမ်တွင်လိုက် စားပါက ဧည့်ရိပ်သာ၌ စားဖို့မလိုတော့ပေ။ ထမင်းတစ်နပ် စာ ငွေကုန်ကြေးကျ သက်သာသွားမည်။

ငွေကို ချွေတာသုံးစွဲနေရသဖြင့် ထမင်းတစ်နပ်စာ ငွေ ကုန်သက်လေးသွားကလည်း ကျွန်တော့်အဖို့တွင် မနည်းပေ။ ထို့ထက်အရေးကြီးသည်မှာ ထိုစိတ်ဝင်စားစရာ အမျိုး သမီးနှင့် လိပ်ပတ်မလည်ခင် မခွဲချင်သေးပေ။

အမျိုးသမီးက နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် မခေါ်ရခင်ပင် ကျွန်တော် သူနှင့်အတူ ခြေလှမ်းလှမ်းမိနေပြီ။ သူပြောသလို ပင် အိမ်မှာ မဝေးပေ။

လျောင်းတော်မူရုပ်ပွား ကျောင်းတော်ပရဂုဏ်၊ မြန် မာဘုန်းကြီးကျောင်း၊ တရုတ် ဘုန်းကြီးကျောင်းများကို လွန်သွားလျှင် လွန်သွားချင်း သူ့ အိမ်ရောက်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့အိမ်လည်း လမ်းမကြီးဘေး၌ပင်ရှိသည်။ တစ်ထပ်တိုက်ကလေး ဖြစ်သည်။

အိမ်ရောက်သောအခါ အိမ်အမျိုးအစားကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ လူလတ်တန်းစား အိမ်အဆောင်အယောင်မျိုး ဖြစ်သည်။

ထူးခြားသည်မှာ သူ့အိမ်တွင် အိမ်ဖော်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်မှလွဲ၍ တခြားလူကို မတွေ့ရပေ။ ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့ပေ။ ဖွင့်မေးလိုက်လေသည်။

“အိမ်မှာ တခြားလူတွေ မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပါ။ ကျွန်မအဖေ ဆုံးသွားတာ ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကလေးကပါ။ ကျွန်မအမေ ဆုံးသွားတာကတော့ နှစ်ပတ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ ကျွန်မအမေက ကျွန်မကိုသိပ်ချစ်တာ၊ ကျွန်မ စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မအမေ ဆုံးသွားလို့ပါ။ ကျွန်မမှာ မွေးချင်းပေါက်ဖော်လဲ မရှိဘူး”

သူ့ကို အစက တလဲ့ထင်မိသည်။ ယခု အဖြစ်မှန်သိရသောအခါ ကျွန်တော်ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

“ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တရားနဲ့ ဖြေမှပေါ့၊ ဒီလမ်းဟာ တစ်နေ့ကျ လူတိုင်းသွားရမယ့်လမ်းပဲ၊ တခြား ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တရားဓမ္မကျမ်းစာတွေ ရှာဖတ်နေဖို့တောင် မလိုပါဘူး၊ အနိစ္စတရားကို ဖော်ပြနေတဲ့

တကယ့် အဓိကရ တရားဓမ္မကျမ်းဂန်ကြီး လက်တစ်ကမ်း မှာပဲ ရှိနေတယ်လေ၊ အဲဒါက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကုသိနာရုံ၊ ဒီပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံနေတော်မူပုံ လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီးပေါ့၊ တခြား သာမန်လူ သတ္တဝါတွေမပြောနဲ့ သုံးလူထွဋ်ထား ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတောင် မရဏတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူးဆိုတာ သက်သေထူနေတယ်၊ အဲဒီ သက်သေသာဓကကြီးကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ဖြစ်နေရတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ပြောသည်ကို အမျိုးသမီးက ငေးနားထောင်နေသည်။ သူ့ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည့်အကြောင်းကို ဆက်မဆွေးနွေးလိုတော့သဖြင့် ကျွန်တော် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ နာမည်တောင် မမေးမိသေးဘူး၊ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျွန်မနာမည် ကမလာလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟာ...တယ်လှတဲ့ နာမည်ပါလား၊ ပဏ္ဍိတ်နေရှူးရဲ့ အမျိုးသမီးနာမည်လဲ ကမလာလို့ ခေါ်တယ်နော်”

သူက မပွင့်တပွင့် ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည့် အချိန်ကာလအတောအတွင်း၌ သူ မကြုံရသော ပြုံးသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

သို့ရာတွင် သူ၏အပြုံးမှာတိမ်ညိုညို ထဲက ရုတ်တရက် ပြက်လိုက်သည့် လှုပ်စီးနှင့် တူသည်။ ပြုံးလိုက်ပြီးသည် နှင့် ထစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာတွင် ညှိုးဒနသည့် သဏ္ဍာန် တစ်ဖန် ပေါ်မြဲပြန်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မနာမည်ကိုတော့ မေးတယ်၊ မေးတဲ့လူရဲ့နာမည် ကိုကော မသိရဘူးလား”

သူ့အမေးကို နှုတ်ဖြင့် ပြန်မခဖြေတော့ဘဲ အိတ်ထဲတွင် ရှိနေသည့် ‘ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်’ ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကမလာသည် ‘ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်’ ကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော့် အား လေးစားသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်က စာရေးဆရာခန့်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကမလာကော အလုပ်လုပ်သလား”

“လုပ်ပါတယ်၊ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးက ကုသိနာရုံ လမ်းထဲ ချိုးဝင်လာတော့ ကောလိပ်ကျောင်းကြီး တွာ တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီကျောင်းမှာ ကျွန်မ ဆရာမလုပ်ပါ တယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း ကမလာအား လေး စား သည့် အကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်လေသည်။

လိုအိုက် ထမင်းပွဲလာချသည်။ စားဖွယ်သောက်ဖွယ် များမှာ သက်သတ်လွတ် အိန္ဒိယအစားအဝေ ရိုးရိုးမျှသာ ဖြစ်သည်။

ထမင်းလည်းပါသည်။ ထောပတ်ဖြင့် သေသေချာချာ ပြုလုပ်ထားသည့် ဂျုံချာပါတီလည်းပါသည်။ ဟင်းများ မှာ အိန္ဒိယလူမျိုးများ စားနေကျဖြစ်သော ပဲဟင်း၊ ဂေါ်ဖီပန်းကြော်၊ အာလူးဟင်းများ ဖြစ်သည်။

ထမင်းနှင့်စားရန် ဒိန်ချဉ်တစ်ခွက်လည်း လာချသည်။ ကမလာသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ထမင်းမစားသေးပေ။ ကျွန်တော့်ကို အလျင်ကျေးသည်။ ကျွန်တော် ထမင်းစား နေသည့်နေရာအနီး၌ပင် ထိုင်ပြီး စကားပြောနေသည်။

“သက်သတ်လွတ် အစားအစာဖြစ်လို့ ထမင်း စား ကောင်းတော့မယ် မထင်ဘူး”

ကမလာက အားတို့အားနာ အမူအရာဖြင့် ပြောနေ သဖြင့် ကျွန်တော် ထမင်းစားနေရင်းက ပြန်ပြောရသည်။

“စားလိုကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော် သက်သတ်လွတ် စားနေကျပါ။ အခုအိန္ဒိယခရီးမှာ ကျွန်တော် နေရာတိုင်း လိုလိုမှာပဲ အိန္ဒိယအမျိုးသား မိတ်ဆွေတွေရဲ့ အိမ်တွေမှာပဲ တည်းခိုပါတယ်၊ ဒေလီမှာ တည်းခိုတဲ့အိမ်ကလွဲပြီး တခြား မြို့တွေက အိမ်တွေမှာဆိုရင် သက်သတ်လွတ် အစားအစာ ကိုပဲ စားခဲ့ရပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံတော့ သက်သတ်လွတ် စားရတာက ပိုအရသာရှိသလိုလို့ပဲ၊ ရန်ကုန်မှာလဲပဲ ကျွန် တော် မကြာမကြာ သက်သတ်လွတ် စားလေ့ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော့်အသိ နီပေါလ်လူမျိုး အတော်များများကတော့ အသား စားကြတာ တွေရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ကတော့ အိန္ဒိယမှာပဲ မွေးပြီး အိန္ဒိယမှာပဲ ကြီးပြင်းလာတဲ့အတွက် မွေးကတည်းက စပြီး သက်သတ်လွတ်နဲ့ပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတယ်”

ကျွန်တော် ထမင်း စားပြီးသွားသောအခါတွင်လည်း ကမလာသည် ထမင်းမစားသေးပေ။ ကျွန်တော်နှင့် စကား ဆက်ပြောနေသည်။

ကျွန်တော်က သူသင်ပြရသည့် ဘာသာရပ် အကြောင်း နှင့် သူတို့ ကောလိပ်ကျောင်း အကြောင်းကို မေးကြည့် သည်။

သူကကျွန်တော်ရေးသည့် စာများအကြောင်းနှင့် မြန်မာ နိုင်ငံအကြောင်းကို စုံစမ်းသည်။ စကား လက်ဆုံကျနေကြ သည်မှာ အချိန်ကုန်မှုန်းပင် မသိလိုက်ကြပေ။

နာရီကြည့်တော့မှ ကိုးနာရီထိုးနေပြီဖြစ်၍ သူ့ကို နှုတ် ဆက်ပြီး ညွှန်ရိပ်သာသို့ မပြန်ချင်ပြန်ချင်နှင့် ပြန်လာခဲ့လေ သည်။ နက်ဖြန်နံနက် ၇-နာရီတွင်ပြန်မည်ဟူ၍လည်း ပြော လာခဲ့လေသည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့နံနက် ခုနစ်နာရီတွင် ကျွန်တော် ညွှန်ရိပ် သာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ နှစ်ရက်ခရီးမျှသာလာခဲ့သူဖြစ်၍ ကျွန်တော့်တွင် ဝန်စည်စလယ်ပစ္စည်း များများစားစား ပါမလာပေ။

လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးသာ ပါလာသည်။ အလာတုန်းက လို အပြန်တွင်လည်း ဘတ်စ်ကားဖြင့်ပင် ပြန်ရန် အစီအစဉ် ရှိသည်။ ကုသိနာရီမှ ဘတ်စ်ကားစီးလျှင် နေရာ ကောင်း ကောင်း မရပေ။

သို့ဖြစ်၍ ဘတ်စ်ကားစခန်း ဖြစ်သည့် တစ်မိုင်ကျော် လောက်ဝေးသော ကာစီယာသို့ ရစ်ရှောခေါ် စက်ဘီးတပ် လန်ချားကို စီးသွားရသည်။ ရစ်ရှောသည် ကမလာတို့အိမ် ရွှေလမ်းမပေါ်မှပင် ဖြတ်သွားသည်။

ကမလာတို့အိမ်ရွှေရစ်ရှောရောက်သောအခါ ကျွန်တော် ကမလာတို့ အိမ်ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ် ရွှေ ဝင်း တံခါးပေါက်၌ ကမလာတစ်ယောက် ရပ်စောင့် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် ရစ်ရှောနင်းသူကို ခဏရပ်ခိုင်းပြီး ရစ်ရှော ပေါ်မှ ကမ်းကတန်း ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုနောက်ကမလာ ဆီ အပြေးကလေးသွားသည်။

“သွားတော့မယ်နော် ကမလာ”

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော် သုတ်သီးသုတ်ပျာ နှုတ်ဆက်လိုက်သော အခါ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို စာရွက်ကလေး တစ်ရွက် လှမ်းပေးပြီး အိန္ဒိယလူမျိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်းလက်အုပ်ချီ နှုတ်ဆက်နေရှာသည်။

ကျွန်တော် ခပ်သုတ်သုတ် ရစ်ရွှောပေါ် ပြန်တက်လိုက် သည်။ ကျွန်တော် ရစ်ရွှောပေါ် ပြန်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရစ်ရွှောနင်းသူက ရစ်ရွှောကို အဟင်း နင်း ကွက်သွား လေသည်။

ရစ်ရွှောပေါ်၌ သူပေးလိုက်သည့်စာရွက်ကလေးကိုဖြန့် ကြည့်လိုက်သည်။

‘မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်လျှင် ဆက်ဆက် စာရေးပါ၊ ကမလာ’ ဟူသော တစ်ကြောင်းတည်းသောစာနှင့် သူ၏ နေရပ်လိပ်စာမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

‘စာကြောင်းရေ ဆင်းရဲပါးရှားလှချည်လား ကမလာ ရယ်’ ဟူ၍တွေးမိပြီး ရစ်ရွှောတစ်ခေါ်လောက်ရောက်သွား သောအခါ နောက်တက် သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက်မိ သည်။

ကမလာသည် ကျွန်တော် ထွက်ခွာလာရာဆီသို့ လှမ်း ကြည့်နေတုန်းပင်ဖြစ်သည်။ ကမလာသည် ကျွန်တော် စီး လာသည့် ရစ်ရွှော မျက်စိအောက်ကပျောက်ကွယ် မသွား

မချင်း သူ့ အိမ် ဝင်းတံခါး ဝဉ် ရပ်နေလိမ့်မည် ဟူ၍ ကျွန်တော် အထပ်ထပ်တွေးမိသည်။

ဗာရာဏသီသို့အရောက်ထိုခရီးတစ်လျှောက်၌ကျွန်တော် ၏ မျက်စိထဲတွင်လည်း ကြာပွင့်တစ်ပွင့်နှင့် ကြာပွင့်ထဲက ပိတုန်းနှစ်ကောင်သည်တစ်ရစ်စဲဝဲသာလျှင်ဖြစ်နေလေသည်။

‘ကမလာ’ ဟူသည်မှာ ကြာပွင့်ဟူ၍ အနက် အဓိပ္ပာယ် ရလေသည်။

* * *

၇ ခန်း ၇

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး အလုံ ပိတ်ထားသော နေရာ
တစ်ခုအတွင်း တစ်ကိုယ်တည်း ရောက်ရှိနေသည့်အခါမျိုး၌
လိုဏ်ဂူတစ်ခုအတွင်း ပိတ်လှောင်နေမိသည့်အလား ခံစားရ
တတ်သည်။

ယင်းအမြင် ယင်း အသိမျိုးဖြင့် ကြည့် ပြောရလျှင်
ကျွန်တော် လိုဏ်ဂူတစ်ခုအတွင်းရောက်နေသည်ဟုဆိုရမည်။
ထိုလိုဏ်ဂူအား ခေတ်ဟောင်းလိုဏ်ဂူတစ်ခုမဟုတ်ဘဲ ခေတ်
သစ် လိုဏ်ဂူတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့က မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်မှ ည ကိုးနာရီခွဲလောက်ကျ
မှ လေယာဉ်ထွက်သဖြင့် ဒါကာလေဆိပ်သို့ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲ
လောက်ကျမှ ရောက်သည်။ ထိုည ကာလကတ္တားသို့

ဆက်ရန် လေယာဉ်မရှိတော့သဖြင့် ဒါကာတွင်တစ်ညနားရသည်။

ဒါကာလေဆိပ်သည် လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးခြောက်နှစ်ခန့်က ကြံ့ခဲဖူးသည့် ကချော်ကချွတ်လေဆိပ်မတူတော့ဘဲ နိုင်ငံတကာ အဆင့်မီ လေဆိပ်ကြီးဖြစ်နေပြီ။

လေဆိပ်ကြီးကား လျှမ်းလျှမ်းတောက် ခမ်းနားလှပါ၏။ သို့သော် လေဆိပ်အတွင်းရှိ အမှုထမ်းများကား မျက်နှာထား တင်းမာလွန်းကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွင် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် ဗီဇာပါမလားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားဒါကာမြို့အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပေးဘူး လုပ်နေကြသည်။

ရန်ကုန်တွင် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် ဗီဇာလုပ်ရန် သတိ မရမဟုတ်။ ကြေညာ။ 'ဗီဇာခန်း'ခေါ် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်လေယာဉ်ရုံးခွဲမှ မလိုဟု ပြောသဖြင့် မလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု အကျပ်အတည်း တွေ့နေသောအခါ လေယာဉ်မှ ဘယ်အမှုထမ်းကမှ လာရောက် ဖေးဖေးမမ ပြောပေးဖော်မရ။ အပြင်ဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့ကို လာကြိုနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

လေဆိပ် အတွင်း၌ကား မျက်နှာ ငယ်ငယ်ကလေးနှင့် ကျွန်တော်တို့တတွေမှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စစ်ဆေးသည့် လူဝင်ကြီးကြပ်မှုဌာနနှင့် လေယာဉ် အမှုထမ်းများ ရှိရာ ဌာနသို့ ခေါက်တို ခေါက်ပြန် ကူးချည်သန်းချည် လုပ်နေကြရသည်။

ကိစ္စမရှိ။ ဒါကာမြို့တွင်း ဝင်ခွင့် မရလျှင်လည်း လေဆိပ်တွင်း၌ပင် ထိုညအဖို့ အိပ်ငိုက်ပြီး အချိန် ကုန်လိုက်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

လေဆိပ်အတွင်း၌ တစ်နာရီလောက်ကြာသွားပြီ။ ခရီးသွားများလည်း ရှင်းသလောက် ဖြစ်သွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့သာလျှင် တင်းမာသော မျက်နှာထားပိုင်ရှင် လေဆိပ်အမှုထမ်းများ၏ ရှေ့မှောက်၌ မျက်နှာသေကလေးများဖြင့် ရပ်နေရတုန်းရှိသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလာကြိုနေသော ဆုဂ္ဂိုလ်ကုမ္ပဏီခေါ် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဤလိုကိစ္စမျိုး၌ အကင်းပါးသော အရောင်းအာယ်လုပ်ငန်း ပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

အမှုထမ်းများ၏ 'သည်းခြေကြိုက်' ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သည်မသိ။ ကျွန်တော်တို့ ဒါကာမြို့တွင် တစ်ည ဝင်တည်းခိုခွင့် ရသွားကြသည်။ သို့သော်လည်း ခြွင်းချက်နှင့် ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့၏ ပစ္စည်းများနှင့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို လေဆိပ်၌ ထားခဲ့ရသည်။ လက်ဆွဲသေတ္တာလေး တစ်ခုသာ လျှင် ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်ပါတည်း ဟူသွားခွင့်ရသည်။

ဆုရှီလ်ကုမာရ်သည် ကျွန်တော်တို့ကို ကားနှင့်ခေါ်သွားသည်။ ကားကို သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်းသည်။ ကားထဲတွင် သူ့အမျိုးသမီးလည်းပါလာသည်။ လေဆိပ်အမှုထမ်းများ မျက်နှာထား တင်းမာကြသော်လည်း ဆောင်းည၏ ဒါကာ မြို့တော်သည် ကျွန်တော်တို့အား အပြုံးနှင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက် နေသလား အောက်မေ့ရသည်။

ကားသည် လရောင်နှင့် လျှပ်စစ်မီးရောင် ရောနှောနေသော အလင်းရောင်အောက်ရှိ ပြေပြစ်ညီညာ ချောမောနေသော လမ်းများကို တစ်လမ်းပြီးတစ်လမ်း ကျော်ဖြတ် သွားနေသည်။

မကြာမီ ကြီးမားခမ်းနားသော အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။

“Hotel- PURBANI”

အပေါ် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ အဆောက်အအုံကြီး၏ နဖူးစည်း၌ ဟပ်ထားသော အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ဒါကာမြို့၏ အကောင်းဆုံး အကြီးဆုံး ဟိုတယ်ကြီး တစ်ခုဖြစ်သော ‘ပုရ်ဘာနီ’ ညွှန်ခံကောင်တာရွှေ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ထိုဟိုတယ်၌ ကျွန်တော်တို့ တစ်ညတာ တည်းခို ရပ်နားကြရမည် ဆိုသည်ကို သိရှိသွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် စုစုပေါင်း လူငါးယောက်၊ လူလေးယောက်အတွက် နှစ်ယောက်ခန်း နှစ်ခန်းပေးလိုက်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းနေရမည်။

မတောင်း ဆိုရ ဘဲနှင့် တစ်ယောက်တည်း နေရမည့် အခန်းတွင် ကျွန်တော့်ကို နေရာချပေးလိုက်လေသည်။ တစ်ယောက်တည်း နေတတ်သော အကျင့်ရှိသည့် ကျွန်တော့်အတွက် ရေကန်အသင့်ကြာအသင့် ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်ပြေမှု၏နောက်တွင် ကသိကအောက်ဖြစ်မှု ကပ်ပါလာသည်ကို ပီတိသောမနဿ၏ အခြားမဲ့၌ ပူပန်သောက နောက်ဆက်တွဲ ပါလာသည်ကို ကျွန်တော် ထိုစဉ်က မရိပ်မိခဲ့။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်စီရောဂါ နေကြပြီ။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း။ သို့သော် အခန်းမှာ နှစ်ယောက်ခန်းဖြစ်၍ အိပ်ရာ

www.burmeseclassic.com

နေရာ နှစ်နေရာရှိနေသည်။ အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေသည်။

အိပ်ချိန်ရောက်ပြီဖြစ်၍ အဖော်များသည် သူတို့အခန်းထဲတွင် အိပ်ဖို့ရာပြင်နေကြပြီ။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲက ဆယ်ပေ ဆယ်ငါးပေလောက်ခြားပြီး တစ်ပုံတည်း ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသော အိပ်ရာနှစ်နေရာအနက် နေရာတစ်ခုတွင် အိပ်ရန် ကျွန်တော် ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတ်မှတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုနေရာတွင် ခေတ္တထိုင်ပြီး အခြားနေရာသပ်တစ်ခုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနေရာလပ်သည် နေ့သည်ဘစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေဟန် ရှိသည်။

ညဉ့် ၁၂-နာရီကျော်ကျော် ဒါကာမြို့၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဆောင်းဥတုအအေးဓာတ်က အားဖြည့်ပေးနေသည်။ 'ပုရိတာနီ' ဟိုတယ်ကြီး တစ်ခုလုံးပင် အိပ်မောကျစ ပြုနေပြီ။

သို့သော် အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စာဖတ်ကျ ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ဟာတွင် ဖြစ်သလို ထီးဆလို နေလာခဲ့ရာမှ ယခုလို တစ်နေ့ ဒေါ်လာသုံးလေးဆယ် ပေးရသော ဟိုတယ်အခန်းထဲ ရောက်သောအခါ ကျေးဇောသားတစ်ယောက် နန်းတော်ထဲ ရောက်လာသကဲ့

သို့ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။ အထာမကျ ဖြစ်နေသည်။ ထရမလို ထိုင်ရမလို အိပ်ရမလို ဖြစ်နေသည်။

မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော် အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ဘက်ထွက်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်က နေပြီး အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အခန်းတံခါးမှာ အပြင်ဘက်ကပိတ်လိုက်လျှင် သော့ဖြင့်ပြန်မဖွင့်ဘဲ ပြန်ဖွင့်မရသော တံခါးမျိုး ဖြစ်သည်ကို သိသော်လည်း ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်ငါတို့ကိုပေးထားသော အခန်းသော့မှာ အခန်းထဲတွင်ကျန်ခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်မှ တံခါးကိုဖွင့်သော်လည်း ဘယ်လိုဖွင့်လို့မှ မပွင့်တော့။

ခက်ပြီ....။

မိနစ်ပိုင်း နာရီပိုင်းအလွန်က ကျွန်တော်၏ ပီတိသည် သောကတစ်ဖြစ်လဲ ဖြစ်သွားပြီ။ အဖော်များကို အကူအညီ တောင်းဖို့ရာလည်း တံခါးအလုံပိတ်ပြီး အိပ်နေကြပြီ။

သူတို့သိလည်း အကူအညီပေးနိုင်ဖို့ လမ်းမရှိ။ ကျွန်တော်တို့အခန်းမှာ အထပ် ၁၄-ထပ် ရှိသည့်အနက် ၇-ထပ်တွင် ရှိနေသဖြင့် အောက်မြေညီထပ် ဧည့်ခံကောင်တာသို့ လှေကားကဆင်းပြီး အကြောင်းကြားဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ တယ်လီဖုန်းနှင့် လှမ်းအကြောင်းကြားဖို့ရာကလည်း တယ်လီဖုန်းက အခန်းထဲမှာသာရှိနေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ သွားပြီး ဓာတ်လှေကားခေါ်သည့် ခလုတ်ကို ဟိုနှိပ်သည်နှင့် နှိပ်ကြည့်သည်။ ခလုတ်နှိပ်နည်း မမှန်၍လားမသိ။ ဓာတ်လှေကားက တက်မဲလား။

ချွေးသီးချွေးပေါက် ကျလာသည်။ အခန်းတံခါးများ ကိုယ်စီပိတ်ပြီး ခရီးသည်များ အိပ်မောကျနေသည့်အချိန်၌ နှစ်ဖက်သောအခန်းများ၏ အူကြောင်းစင်္ကြံလမ်း၌ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဟိုလျှောက် သည်လျှောက် လျှောက်နေသည်။

ဒေါ်လာသုံးလေးဆယ် ပေးရသော အခန်းတစ်ခန်း ပေးထားပါလျက် ကိုယ့်ဟာကိုယ် အတတ်ဆန်းသဖြင့် ယနေ့ည အခန်းပြင်ဘက် လူသွားလမ်းပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်မိုးလင်းရဖို့ ကိန်းဆိုက်နေသည်။

သို့သော်....

ရေနစ်နေသူအတွက် မြက်ဖုတ် တစ်ဖုတ်မျှသာမကဘဲ ဖောင်ကြီးတစ်ဖောင်လုံး မျောလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ စင်္ကြံလမ်းအဆုံးထိပ် ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ခုံလေးတစ်ခုပေါ်၌ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံး တင်ထားသည်ကို သွားတွေ့သည်။

ငါလို မအူမလည်များအတွက် အရေးကြုံက အသုံးပြုရန် ထားသည့် တယ်လီဖုန်းဖြစ်မှာပဲဟု တွေးပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို...ရုစက်ပရင်းကလား ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် မကြာခင်ကလေးကမှ ရောက်လာတဲ့ မြန်မာဥဉ္စေသည်ပါ။ အထပ်(၇)ထပ်၊ အခန်း (၃၇)မှာ နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်အခန်းကို ကျေးဇူးပြုပြီး လူတစ်ယောက် လွှတ်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့၊ အခုပဲ လွှတ်လိုက်ပါမယ်”

တယ်လီဖုန်းချပြီး မကြာမီအတောအတွင်း၌ပင် ဓာတ်လှေကားနှင့် လူတစ်ယောက် တက်လာသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

သူက ရယ်ပြီး အခုပြန်လာခဲ့မယ်ဟု ပြောလျက် ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဒုတိယတစ်ကြိမ် ပြန်ရောက်လာသောအခါ သူ့တွင် အခန်းဖွင့်သည့် သော့တူတစ်ချောင်း ပါလာသည်။ ပြဿနာ ပြေလည်သွားသည်။ ကျွန်တော် အခန်းထဲ ပြန်ရောက်သွားသည်။

ခေတ်မီ ပစ္စည်း ကိရိယာ တန်ဆာပလာများ အစုံအလင် တပ်ဆင်ထားသော်လည်း အခန်းထဲ နေရသည်မှာ သလိုလို ကျပ်သလိုလို လန့်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

လိုက်ကုတစ်ဂုံထဲ ရောက်နေသည်နှင့် မထူးလှပါကလား ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေးမိသည်။ မှန်ပြတင်းတံခါးများမှ အပြင်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အိပ်မောကျနေသော ဒါကာမြို့ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်၌ 'ပုရိတန်နီ' မှီတယ်ကြီးထစ်ပင် အထပ်တွေများသော အဆောက်အအုံများကို တွေ့နေရသည်။ အချို့အဆောက်အအုံများမှာ အထပ်များတက်လက်စ ငှက်ဆဲတန်းလန်းပင် ရှိသေးသည်။ အဆောက်အအုံအားလုံး ပါးလျှသော နှင်းဇာပဝါ လှမ်းခြုံထားကြသည်။

ညဉ့်အတတ်နက်နေပြီ။ အိပ်ရာထဲမဝင်၍ မဖြစ်တော့။ နက်ဖြန် နံနက်ဖောဖော ထရမည်။ ၉ နာရီလေထိပ်အရောက် လာရမည်ဟူ၍ လေယာဉ်က မှာလိုက်သည်။

ကာလကတ္တားသို့ ခရီးဆက်ရဦးမည်။ ကျွန်တော် အိပ်မည် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ပြသနာတစ်ခုပေါ်လာပြန်သည်။

ထိုအခါမှာ အထိ ဝတ်စုံကို မချွတ်ရသေးပေ။ ဝတ်စုံကြီးနှင့် အိပ်၍ မဖြစ်ပေ။ လုံချည်လဲပြီး အိပ်မှဖြစ်မည်။

သို့သော် ကျွန်းတံနှင့် တစ်ပါတည်းပါလာသောလက်ဆွဲ သေတ္တာကလေးထဲတွင်စာရွက်စာတမ်း တိုလီမိုလီပစ္စည်းမှ တစ်ပါး တခြားတာပစ္စည်းမှ ပါမလာပေ။

အဝတ်အစားများမှာ လေဆိပ်တွင် ထားခဲ့ရသော သေတ္တာများထဲတွင် ကျန်ခဲ့သည်။ လဲဝတ်စရာ ပုဆိုးမရှိ။ ဘောင်းဘီကို ချွတ်လိုက်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ ရှုပ်အင်္ကျီကိုလည်း ကျေသွားမှာစိုး၍ ချွတ်လိုက်ပြန်သည်။ စွပ်ကျယ်နှင့် အတွင်းခံ ဘောင်းဘီလေးတစ်ခုသာ ကျန်နေသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ အခုမှ အဝတ်မပါ ဗလာနုတ္တိ ဂူအောင်း ဘောတုင်းလူသား လူရိုင်းတစ်ယောက်နှင့် တူနေပါကလား။ အခန်းထဲတွင် အခြားလူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိသော်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် အဆင်သင့်ရှိနေသည့် စောင်ကြီးကို ကပျာကယာ ဆွဲခြုံပစ်လိုက်ရသည်။

* * *

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျော်လောက်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယပြည် မဟာရတ်ရှုထရုပြည်နယ်ရှိ တောတောထူထပ်သည့် နေရာတစ်ခု၌ အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်သည် ဧကန်တော်ရင်း သားကောင်မတွေ့သဖြင့် အိပ်မက်

www.burmeseclassic.com

တစ်ပင်အောက်၌ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထိုင်နေစဉ် သူ့အနီးသို့ နွားကျောင်းသားတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

နွားကျောင်းသားက အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်အား ချောင်းတစ်ဖက်၌ ချုံများဖုံးအုပ်နေသည့် မြေကြီးထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခု ရှိလိမ့်မည်ထင်ကြောင်း ပြောသဖြင့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်သည် စိတ်ဝင်စားသွားလျက် နွားကျောင်းသား ညွှန်ပြရာသို့ သွားကြည့်သည်။

အနီးအနား ရွာနီးချုပ်စပ်မှ လူများကို ခေါ်လျက် တူးဖော်ကြည့်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကမ္ဘာ့အနုပညာ အကဲဖြတ်သမားများအား ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်စေသည့် အနုပညာ လက်ရာပေါင်းစုံ ပြတိုက်ကြီး သဖွယ် ဖြစ်သော အဂ္ဂန္တလိက်ဂူကြီး ပေါ်လာလေသည်။

ဘုံဘေအနီး အိတ်ပူရီမြို့တွင် ရှိသော နိုင်ငံတကာ ဝိပဿနာ အကယ်ဒမီသို့ ဝိပဿနာဆီမိနာနှင့် တရားပတ်မထိုင်မီ စောရောက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့တွင် ရက်အား တွေ့ရှိနေသည်။

ထိုရက်အားအတွင်း ကမ္ဘာကျော် ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ အနုပညာပြတိုက်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်သော အဂ္ဂန္တလိက်ဂူရောက်သွားကြသည်။

အဂ္ဂန္တလိက်ဂူသို့ သွားရန်အတွက် မဟာရတ်ရှုထရ ပြည်နယ်အတွင်းရှိ အောက်ရံဂါဗတ်အမည်ရှိ မြို့တစ်မြို့သို့ လာခဲ့ရသည်။

အောက်ရံဂါဗတ်မှ ပြည်နယ်အစိုးရ ခရီးသွားလာရေးဌာန၏ ခရီးသည်ယာဉ်ဖြင့် နံနက်စောစော ထွက်လာခဲ့ရာ ၅၅-မိုင်လောက် ခရီးပေါက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဂ္ဂန္တလိက်ဂူသို့ ရောက်လာကြသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း နားမနေတော့ဘဲ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ အဂ္ဂန္တလိက်ဂူသို့ တက်ရောက်ကြည့်ကြသည်။

ရွာတန်းရှည်ကြီး တစ်ရွာလောက် ရှည်လျားသော ဆန်းစသော်တာပုံသဏ္ဍာန် ကျောက်တောင်ကြီးတွင် လိုက်ဂူများ တစ်ခုပြီးတစ်ခုတွင် ထုဆောက်လုပ် ဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလိုက်ဂူများမှာ နှစ်ပေါင်း ၁၄၀၀-လောက် ရှည်ကြာလာခဲ့ပြီ။ လိုက်ဂူများကို နံပါတ်ကပ်သွားရာ စုစုပေါင်း ၂၀-ရူ၊ ၂၉-ရူလောက် ရှိသည်။

များသောအားဖြင့် လိုက်ဂူကြီးများတွင် အလယ်၌ ခန်းမရှိပြီး ခန်းမထိပ်၌ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားရှိသည်။ ဘေးနံရံနှစ်ဖက်၌ ရဟန်းတော်များ သီတင်းသုံးသည့် ကျောက်ဂူအခန်းများရှိသည်။ နံရံနှင့် မျက်နှာကျက်၌ ပန်းချီနှင့် ကျောက်ဆစ် အနုပညာလက်ရာများကို တွေ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ခရီးသည်များမှာ ဘတ်စ်ကား နှစ်စီးသုံးစီးနှင့် လာကြသည်ဖြစ်၍ တစ်ရာလောက်ရှိနေရာ တစ်ခါတစ်ရံ လိုဏ်ဂူထဲဝင်ဖို့အခရီးတန်းစီနေရသည်။

ခရီးသည်များကို ဦးဆောင်လာကြသော လမ်းညွှန်များက ခရီးသည်များကို လိုဏ်ဂူများအတွင်းရှိ ဗုဒ္ဓအနုပညာလက်ရာများအကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြကြသည်။

လိုဏ်ဂူများအတွင်း၌ အလင်းရောင်မရှိပေ။ အပြင်မှ ရောင်ပြန်၏ အကူအညီဖြင့် လည်းကောင်း၊ လျှပ်စစ်မီးသီးတပ်ထားသော ယာယီ မီးကြိုးများဖြင့် လည်းကောင်း အနုပညာလက်ရာများကို ခရီးသည်များ တင်ထင်ရှားရှား မြင်အောင်ပြုကြသည်။

တစ်ဂူဝင် တစ်ဂူထွက်နှင့် တက်သုတ် ရိုက်ကြည့်ကြရာ ကျွန်တော်တို့ လိုဏ်ဂူတစ်ခုထဲ ရောက်သွားကြသည်။ လမ်းညွှန်လုပ်သူသည် ခရီးသည်များကို နံရံပန်းချီနှင့် မျက်နှာကျက် ပန်းချီများအကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ရုပ်တုရုပ်လုံးများအကြောင်းကို လည်းကောင်း ရှင်းလင်းပြောပြနေသည်။

ပရိသတ်ထဲမှ ခွဲထွက်ပြီး ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နံရံပန်းချီ ဆေးရေးကားများကို လျှောက်ကြည့်နေသည်။ ပန်းချီများမှာ ရောင်စုံပန်းချီများ ဖြစ်ကြသည်။ နံရံတစ်နေရာ၌ ပန်းချီပုံတစ်ခုကို သွားတွေ့သည်။ ထိုပန်းချီပုံကို

မြင်ဖူးသလိုလို ထင်နေမိသည်။ အသေအချာ ကြည့်သောအခါ အမှန်တကယ်ပင် ထိုပန်းချီပုံမှာ ကျွန်တော်နှင့် ဖိစိမ်းသော ပန်းချီပုံတစ်ပုံ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုပန်းချီပုံမှာ မူရင်းအက္ခရာလိုဏ်ဂူမှ ကူးယူပြီးစံပြဗုဒ္ဓအနုပညာ လက်ရာတစ်ခုအဖြစ် စာအုပ်စာတမ်းနှင့် စာနယ်ဇင်းများ၌ မကြာခဏ ဖော်ပြကြသော ပန်းချီပုံဖြစ်နေသည်။

ကပိလဝတ်နန်းတော်လို့ ဗုဒ္ဓကြတော် မူလာသောအခါ ယသောရောနှင့် ရာဟုလာသားအမိနှစ်ယောက်က ဗုဒ္ဓအား ဆွမ်းလောင်းနေပုံဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓ၏ယာဘက်လက်တော်ဖြင့် သပိတ်ကိုကိုင်ထားသည်။ ဝဲဘက်လက်တော်ဖြင့် သင်္ကန်းတစ်ဖက် ထောင့်စွန်းကို ကိုင်ထားသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ အပေါ်ဘက်မှ နတ်ဒေဝတာများက ထီးမိုးပေးထားသည်။

ပင်လယ်ကသစ်ပန်းပွင့်များကိုလည်း ကြုံချနေကြသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ ရှေ့တည့်တည့်မှကပိလျက် ယသောရောနှင့် ရာဟုလာတို့က ဗုဒ္ဓ၏ မျက်နှာတော်ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

ဗုဒ္ဓ၏သပိတ်တော်ထဲ ဆွမ်းလောင်းထည့်ရန် ယသောရောက ရာဟုလာ၏လက်ကိုမပေးထားသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ပုံသဏ္ဍာန်တော်ကို ကြီးကြီး ဆွဲထားပြီး ယသောရောနှင့် ရာဟုလာတို့ပုံကို ခပ်ငယ်ငယ် ဆွဲထားသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ မျက်လုံးတော်၌ မဟာကရုဏာတော်သည် လည်းကောင်း၊ ယသောဓရာ၏ မျက်လုံး၌ သဒ္ဓါနှင့် ပေမသည်လည်းကောင်း။ ရာဟုလာမျက်လုံး၌ ကလေးသူငယ် တဝရိုးသား အပြစ်ကင်းစင်မှုသည် လည်း အရောင်တောက်နေကြသည်။

တကယ့်စံပြ အနုပညာ ပန်းချီကား တစ်ကားပါပေကလား။ ပန်းချီကားတစ်ကားတည်းဖြင့် ဗုဒ္ဓဝင်ကဏ္ဍသည် ရုပ်လုံးကြွတက်နေလေသည်။

ပန်းချီကားကို ကြည့်ရာမှတစ်ဖန် နံရံ၌ကပ်၍ ဆောက်လုပ် ဖန်တီးထားသော ကျောက်ဂူ အခန်းတစ်ခန်းထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ရှစ်ပေပတ်လည်လောက်ရှိ အခန်းဖြစ်သည်။ အခန်းတွင်း၌ ကျောက်အိပ်ရာနှင့် ကျောက်ခေါင်းအုံးလိုလို တွေ့ရသည်။ အလင်းရောင်မရှိသဖြင့် မနည်းမျက်စိ အားယူ ကြည့်ရသည်။

ထိုကျောက်ဂူ အခန်းများထဲ၌ တစ်ချိန်က ရဟန်းတော်များ သီတင်းသုံးခဲ့ကြမည်။ ထိုအခန်းများထဲ၌ပင် ဂန္ဓဓူရဝိပဿနာဓူရများကို ပွားများ အားထုတ်ခဲ့ကြမည်။

ထိုအခန်းများ၌ ထိုင်ပြီး ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာ ကျမ်းဂန်များကို ရေးသားပြုစုခဲ့ကြပေမည်။ ထိုအခန်းများထဲ၌ စတည်းချပြီး တန်ဖိုးဖြတ်၍မရသော အဂ္ဂုန္တာလိုက်ဂူ၏ အနုပညာလက်ရာများကို ဖန်တီးကြပေလိမ့်မည်။

ရဟန်းတော်များ ခြိုးခြံစွာ သီတင်းသုံး နေထိုင်ခဲ့ကြသော ကျောက်ဂူအခန်းများနှင့် နံရံ အနုပညာ ပန်းချီလက်ရာများကို ကြည့်ရသည်မှာ မည်မျှ ကြည့်နူးနေသည်မသိ၊ သတိရ၍ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂူထဲတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့သည်ကို တွေ့ရသည်။

ခရီးသည်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အပြင်ထွက် ကုန်ကြသဖြင့် လိုက်ဂူထဲတွင် တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပေ။ ထိုအခါကျမှပင် လိုက်ဂူအတွင်းရှိ အမှောင်ထုသည် ပိုပြီး မှောင်သည်ထက် မှောင်လာသည်ဟု ထင်လာသည်။

လိုက်ဂူတွင်းမှ တစ်ခဲနက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းသည် ကျွန်တော့်အား ခြောက်လှန့်လာလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ဂူအပြင်ဘက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အပြင်ဘက်၌ ဆောင်းနေသည် အစွမ်းကုန် ပူနေသည်။ အပြင်ဘက်၌ အပူ၊ လိုက်ဂူအတွင်း၌ အအေး၊ အရိပ်။ ဗုဒ္ဓ၏ အရိပ်အာဝါသအောက်၌ အေးငြိမ်းခြင်း ရှိ၏ ဟူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်နေပါကလား။

လိုက်ဂူတန်းကြီးနှင့် တစ်ဖက်ကမ်း ကုန်းမြင့်အကြားရှိ ချောက်ကမ်းပါးထဲတွင် 'ဝါသောရာ'ချောင်း စီးဆင်းနေသည်။ မိုးလွန်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ မြစ်ထဲတွင် ရေသိပ်မရှိတော့။

‘ဂိုက်’ခေါ် လမ်းညွှန်လုပ်သူ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသော ခရီးသည်တစ်သိုက်သည် နောက်ဘစ်ဂူသို့ ရွှေ့ရှုသွားနေကြသည်။ ကျွန်တော် နောက်ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“အဲဟဲ့...တစ်ဖက်ကမ်း ကုန်းမြင့်ပေါ်က သစ်ပင်တွေကြားက အဆောက်အအုံတစ်ခုကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ အင်္ဂလိပ် စစ်အရာရှိကြီးတစ်ဦး ဒီအကျွန်ုပ်တို့ စတင်လှမ်းမြင်တဲ့နေရာမှာ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံဖြစ်တယ်”

နောက်ကပါလာသည့် ခရီးသည်များအား လှမ်းပြောလိုက်သော လမ်းညွှန်လုပ်သူ၏ စကားအသံသည် နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်သွားသော ကျွန်တော်၏နားသို့ အထိ ပျံ့လွင့်လာလေသည်။

* * *

စားရက်ကြုံတော့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲသည်။

ကျွန်တော်တို့ အီဂတ်ပူရီ ရောက်သွားတော့ ဝိပဿနာဆီမီနာနှင့် လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာကရားစခန်း တစ်ပတ်နှင့် လည်းကောင်း သွားတိုးနေသည်။

အီဂတ်ပူရီကား ဘုံဘေမြို့နှင့် မိုင်ငါးဆယ်ခြောက်ဆယ်လောက် ဝေးသော ရုတားလမ်းမြို့ကလေးတစ်မြို့ဖြစ်သည်။

ထိုမြို့အပြင်ဘက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော တောင်ကုန်းဒေသတစ်ခု၌ မြေကေပေါင်း သုံးဆယ်ကျော် လောက်ရှိသည့်နေရာတွင် ‘ဝိပဿနာ နိုင်ငံတကာ အကယ်ဒမီ’ အမည်ရှိ ဝိပဿနာရိပ်သာကြီးတစ်ခု တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ထားသည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်သွားပြီ။

ရိပ်သာကို ကြီးမှူးဖွင့်လှစ်သူမှာ မြန်မာပြည် သားအင်္ဂါအင်္ဂါအင်္ဂါ အမည်ရှိ အိန္ဒိယမရဝါရီ အမျိုးသား ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ထိုဝိပဿနာရိပ်သာအပြင် ဂျေပူမြို့နှင့် ဟိုက်ဒရာဘတ်မြို့၌လည်း ဝိပဿနာရိပ်သာတစ်ခုစီ ဖွင့်လှစ်တည်ထောင်ထားသေးသည်။

အီဂတ်ပူရီ ဝိပဿနာရိပ်သာကို ‘ဓမ္မဂီရိ’ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ကျောက်တောင်ကမ်းပါးယံရှိ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တည်ရှိသောကြောင့် ‘ဓမ္မဂီရိ’ဟု အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဓမ္မဂီရိ’တွင် တည်ထားသော ကျောက်တောင်ကမ်းပါးယံရှိ မြန်မာ့ပုံသဏ္ဍာန် စေတီတော်မှာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် မြန်မာ့ ဓမ္မအမွေအနှစ်ကို လှစ်ပြနေသည်။

ဆရာကြီးဂိုအင်ကာက လိုနေရာပတ်ဝန်းကျင်ကို 'Land of Burma' ဟူ၍လည်း အမည်ပေးထားသည်။ စေတီကို ရထားပေါ်ကပင် လှမ်းမြင်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားချိန်၌ ဆရာကြီးဦးဘခင် ကယ်လွန်နေ့ ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက် အသိမ်းအမှတ် အဖြစ် 'နိုင်ငံတကာဝိပဿနာဆီမီနာ' အစည်းအဝေးကြီး နှစ်ရက် တိတိ ကျင်းပသည်။

အစည်းအဝေးကြီး၌ အနိယာပြည်တွင်းပြည်ပမှ ပညာရှင် များ၊ ပါမောက္ခများ၊ ဝိပဿနာ ကိုယ်တွေ့ရှိသူများသည် ဝိပဿနာကို ရှုထောင့်အသီးသီးမှ ရှုမြင်သုံးသပ်ထားကြ သည့် စာတမ်းများ ဖတ်ကြသည်။ ဆွေးနွေးကြသည်။

ဆွေးနွေးပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဆယ်ရက် စခန်း ဝိပဿနာတရားတစ်ပတ် စတင်လေသည်။ တရား စခန်း၌ ပြည်တွင်းပြည်ပ ယောဂီပေါင်း နှစ်ရာကျော် လောက် ပါဝင် တရားအားထုတ်ကြသည်။

ယောဂီများကို ယောဂီဟောင်းနှင့် ယောဂီသစ် ဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲခြားထားသည်။ ဂိုအင်ကာဖြစ်စေ၊ သို့ မဟုတ် ဂိုအင်ကာ၏လက်ထောက် တရားပြဆရာတစ်ဦး ဖြစ်

စေ ညွှန်ကြားပြသသော တရားပတ်များ၌ အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ် တရားအားထုတ်ဖူးသူသည် ယောဂီဟောင်း ဖြစ် သည်။

ပထမဆုံး စတင်တရားထိုင်သူမှာ ယောဂီအသစ် ဖြစ် သည်။ တရားအားထုတ်ရန် ပုံစံဖြည့်စဉ်ကပင် လူဟောင်း လူသစ် ဆိုသည်ကို ခွဲခြားဖြည့်ရသည်။

ဂျေပူတရားရိပ်သာ၌ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် တရားအား ထုတ်ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ပုံစံတွင် လူ ဟောင်း လူသစ် ဆိုသည်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ခွဲခြား မရေးလိုက်ပေ။

မိမိ၏အဖော်များမှာ ယောဂီအသစ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း မိမိအဖော်များနှင့် ခွဲမနေလို၍ ယောဂီ အသစ်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

ယောဂီဟောင်းနှင့် ယောဂီသစ်တို့သည် တရားထိုင်ရာ၌ အတူတူ စုပေါင်းထိုင်ကြရသော်လည်း တရားအစစ်ခံရာ၌မူ အဟောင်းနှင့် အသစ် တစ်သီးတခြားစီ အစစ်ခံရသည့် တရားစစ်ချိန်၌လည်း တခြားစီဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

မိမိအဖော်များနှင့် အတူ ကျွန်တော်လည်း ယောဂီ အသစ်အနေဖြင့်ပင် တရား အစစ်ခံနေ သည်။ အစား အသောက်တွင်လည်း ယောဂီဟောင်းနှင့်ယောဂီသစ် ခွဲခြား ထားသည်။

ညနေချိန်၌ ယောဂီသစ်များ သစ်သီး၊ နွားနို့၊ လက်ဖက်ရည်များ စားသောက်ရသော်လည်း ယောဂီဟောင်း များကိုမူ သံပရာဖျော်ရည်လောက်ကိုသာ ပေးသည်။

ကျွန်တော်ကား ဒေါင်းယောင်ဆောင်သောကျီး ဖြစ် သည်။ ယောဂီအသစ်များ ရရှိခံစားရသည့် အခွင့်အရေး အားလုံးကို ယူနေသည်။

တရားစစ်ချိန်၌ ဆရာကြီးဂိုအင်က တာဝန်ပေးထား သော လက်ခံထက်များက ယောဂီများကို လေးယောက် တစ်တွဲ ငါးယောက်တစ်တွဲ သူတို့ရွှေ့တွင်ခေါ်ပြီး စစ်ဆေး မေးမြန်းသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးငါးယောက်ကို သတ်သတ် မေးမြန်း စစ်ဆေးလေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့ တရားစစ်ချိန်၌ မြန်မာယောဂီများ၏ နာမည်များကို ခေါ်သောအခါ ကျွန်တော့်နာမည် ပါမလာတော့ပေ။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်နာမည် ခေါ်ခိုးခေါ်ခိုးနှင့် စောင့်နေသည်။ တရားစစ်ချိန်သာ ကုန်သွားသည်။ ကျွန် တော့်နာမည်ကို မခေါ်တော့ပေ။

“ပါရဂူ၊ ခင်ဗျား ယောဂီအသစ် မဟုတ်ဘူး၊ ယောဂီ အဟောင်း မဟုတ်လား၊ ဂျေပူဝိပဿနာရိပ်သာမှာ တစ် ကြိမ် ထိုင်ဖူးတယ်လေ”

နိုင်ငံခြားသားများကို တရားစစ်လေ့ရှိသော ဂိုအင် ကာ၏ ဒုတိယလက်ထောက် ရာမဆိန်းဆိုသူက ကျွန်တော့် ကို လှမ်းပြောသည်။

၁၉၈၀-ခုနှစ် ဂျေပူဝိပဿနာရိပ်သာ၌ ကျွန်တော်တရား ထိုင်စဉ် သူသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်ကြိမ် တရားစစ်ဖူးသည် သာမက ကျွန်တော်နှင့် အကျွမ်းတဝင် ရှိခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အလိမ်ပေါ် သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

အမှန်က ညနေစာ သစ်သီး၊ နွားနို့၊ လက်ဖက်ရည်များ ကို လက်မလွှတ်ချင်၍ ကျွန်တော် ယောဂီသစ်ဟောင် ဆောင်နေခြင်းမဟုတ်။ မိမိအဖော်များနှင့် မကုမကုာ လိုသောကြောင့်ယောဂီဟောင်းအဖြစ်မခံယူခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ရာမဆိန်းက ကျွန်တော့်ကို ယောဂီဟောင်း စာရင်းထဲ အတင်းဆွဲသွင်းလိုက်သော်လည်း ယောဂီအသစ်များသာ ခံစားရသော အခွင့်အရေးဖြစ်သည့် ညနေစာသစ်သီး၊ နွားနို့၊ လက်ဖက်ရည်များကိုမူ ကျွန်တော် မိမိအဖော်များနှင့် အတူ အုပ်မြဲအုပ်နေသည်။

ယောဂီဟောင်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် အခွင့်အရေးတစ်ခု ပိုလာရသည်။

ခန်းမထဲ၌ စုပေါင်းတရားထိုင်ချိန်မှအပတစ်ကိုယ်တည်း တရားထိုင်ချိန်၌ တရားဂူထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်း တရားထိုင်လိုက်ထိုင်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးဖြစ်သည်။

စေတီ၏ ပတ်ပတ်လည်၌ ယောဂီ နှစ်ရာကျော်လောက် တရား ထိုင်နိုင်သည့် တရားဂူပေါင်း နှစ်ရာကျော်လောက် ရှိသည်။

ထိုတရားဂူများထဲတွင် သက်ဆိုင်ရာက ခွင့်ပြုထားသော ယောဂီများ တရားထိုင်လေ့ရှိသည်။

တရားဂူထဲ တရား သွားထိုင်လျှင် အအေးပိုမည်ထင်၍ ကျွန်တော် တော်တော်နှင့် သွားမထိုင်ဖြစ်။

ရာမဆိန်းက တိုက်တွန်းမက တိုက်တွန်းလှသဖြင့် တစ်နေ့ တရားဂူထဲ ကျွန်တော် တရား သွားထိုင်ကြည့်သည်။ ကျေနပ် သဘောကျသွားသည်။

ဂူတစ်ခုတစ်ခုမှာ ယောဂီတစ်ဦး တရားထိုင်နိုင်ရုံလောက်သာ နေရာကျယ်သည်။

ဂူထဲတွင်တံခါးအလိုပိတ်၍ တရားထိုင်နေသော ယောဂီသည် ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ခုလုံးနှင့် လုံးလုံးအဆက်ပြတ် သွားသည်။

ဆရာကြီးဂိုအင်ကာ သွန်သင်ညွှန်ကြားချက် ပြောပါက ဂူထဲမှ ကြားနိုင်လောက်အောင် စီစဉ် ဖန်တီးထားသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာကြီး၏ညွှန်ကြားချက်ကို ကြားရသည်မှ တစ်ပါး ဘာကိုမှလည်းမမြင်ရပေ။ ဘာကိုမှလည်း မကြားရပေ။

စေတီတော်မှ ဆည်းလည်းသံနှင့် ချိုးကူသံကိုမူ ရံဖန်ရံခါ ကြားရတတ်သည်။

သို့သော် ထိုအသံများမှာသမာဓိပယုဂ်စေသည်သာမဟုတ် သမာဓိကို ပိုမိုအားကောင်းအောင် ဖန်တီးနေသကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။

ဂူထဲတွင် တရားထိုင်ရာသည့် အရသာကို သိသွားပြီ။
နောက်တစ်နေ့တွင် အချိန်ကျသောအခါ ဂူထဲတွင် တရား
ထိုင်မည်ဟူ၍ တရားဂူတန်းထဲ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်၏ ဂူနံပါတ်မှာ ၉၂။ သို့သော်လည်း ကျွန်
တော်၏ဂူကို ရှာမတွေ့ဖြစ်နေသည်။

လူများများ ဆံ့ရှန်အတွက် စေတီ၏ ပတ်ပတ်လည်၌
ဂူအတန်း သုံးလေးတန်းလောက် တစ်တန်းပြီး တစ်တန်း
ရံပြီး ဆောက်လုပ်ထားသည်။

သို့ဖြစ်၍ တစ်ကြိမ်ရောက်ဖူး၍ မိမိဂူကို ရှာတွေ့ဖို့
မလွယ်။

ခါကာမြို့က ‘ပုရိဘာနီ’ ဟိုဟယ်အခန်း အပြင်ဘက်မှာ
လို့ ကျွန်တော် ဗုဒ္ဓတွေ့နေသည်။ ရှာလေရှာလေ ကိုယ့်
နံပါတ်ဂူနှင့် ဝေးလေဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော် ဟောများနေစဉ် ဂူတစ်ခုထဲမှ တရားထိုင်နေ
သော ဟိန္ဒူဆာဇူးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ထိုဆာဇူးက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနှင့်
ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော် ၉၂ နံပါတ်ဂူ လိုက်ရှာနေတာ”

“ခင်ဗျား ရွှေတိုးမသွားနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုဘက်က အမျိုးသမီးနယ်မြေ”

“ဟိုက်...”

ကျွန်တော် တွန့်သွားသည်။ ထိုဆာဇူးသည် ကျွန်တော့်
အား အမျိုးသမီးနယ်မြေထဲ ကျူးကျော်မသွားရန် ဟန့်
တားရုံသာ တားသည်။

ကျွန်တော်လိုက်ရှာနေသော ၉၂ နံပါတ်ဂူကိုမူ မညွှန်
ပြပေ။

ထိုနောက် ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ့ဂူထဲ
သွားပြန်ဝင်သွားသည်။

ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် ၉၂ နံပါတ်ဂူ ရှာပုံတော် ပြန်ဖွင့်ရ
လေသည်။

သို့သော်လည်း အခေါက်ခေါက်အခါခါ လျှောက်ရှာ
ပါသော်လည်း ၉၂ နံပါတ်နှင့် နီးလာလိုက် ဝေးသွားလို့
သာ ဖြစ်နေသည်။

ရှာရင်းရှာရင်းနှင့် ဂူအတန်းတစ်တန်းနား ရောက်သွားသည်။

ထိုဂူအတန်းရှိ ဂူတစ်ဂူရွှေ၌ အနောက်တိုင်းသူ လှပျိုဖြူတစ်ဦး ရပ်နေသည်ကို ပက်ပင်းသွားတွေ့သည်။

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်း တို့သွားသည်။ ငါ့အမျိုးသမီး နယ်မြေထဲ ရောက်လာပြန်ပြီလား။

ဟိုဆာခူး ပိတ်ပင်တားမြစ်လိုက်တဲ့ နယ်မြေလား။ ဒါက နယ်မြေတစ်ခုလား။

လူများမှာ တစ်ပုံစံတည်း၊ တစ်မျိုးတည်း ဖြစ်နေ၍ ခွဲခြား၍မရ။

အမျိုးသမီးလေးသည် အသက် သုံးဆယ်ကျော်လောက်သာ ရှိသေးပုံရသည်။ အနို့ယအမျိုးသမီးများ ဝတ်လေ့ရှိသည့် ပိတ်ဖြူစောင်းဘီပုံကို ဝတ်ထားပြီး ခူးဆစ်လောက်ရှည်သည့် လက်ရှည်ပိတ်ဖြူအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။

တရားထိုင်သည့် အနောက်တိုင်းသူများ ထိုကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားတတ်ကြသည်။

အသားကလည်းဖြူ၊ အဝတ်ကလည်းဖြူ၊ ဆံပင်မှလွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူနေသည်။

ယောဂီအားလုံး ဂူအောင်းနေကြသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော တရားဂူများရွှေ၌ သူနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း။

လှပျိုဖြူကလေးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ကော်ပါထဲ လမ်းပျောက်နေသော တရားကျင့်နေသည့် ရသေ့တစ်ဦး၏ရွှေ၌ နတ်သမီးတစ်ပါး ရုတ်တရက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသလို ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ကလည်း အမျိုးသမီးကလေးအား ကျွန်တော်၏ တရားအကျင့်ကို ဖျက်မည့် အဖျက်အဆီးဟု မထင်ဘဲ မိမိနှင့်တရားထိုင်ဖက် ယောဂီတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို သိသည်။

အမျိုးသမီးလေးကလည်း ကျွန်တော့်အားအမျိုးသမီး နယ်မြေထဲ အကြံတစ်မျိုးနှင့် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသူဟု မထင်ဘဲ မျက်စိလည် လမ်းမှားနေသော ယောဂီတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို သိသည်။

“ဘာပြဿနာရှိနေလို့လဲ”

ပြုံးနေသောနှုတ်မှ ချိုသာသောအသံကလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။

အမှန်က ထိုရိပ်သာ၌ တရားထိုင်နေသည့် ရက်အေးသာအတွင်း ယောဂီ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောရဟူသော ပညတ်ချက်ရှိသည်။

သို့သော် ထို အမျိုးသမီးကလေးသည် ကျွန်တော့်ကို အကူအညီ ပေးလိုသည့်စိတ်က ရှေ့တန်း ရောက်နေသဖြင့် ထိုပညတ်ချက်ကို မေ့သွားဟန် ရှိသည်။

“ကျွန်တော့်ဂူကို လိုက်ရှာနေတာပါ”

“နံပါတ်ဘယ်လောက်လဲ”

“နှိုင်းတီးတူး”

အမျိုးသမီးလေးသည် ကျွန်တော့်ကို လက်ပြခေါ်သွားပြီး ဂူတန်းတစ်တန်းသို့ အဝင်တံခါးဝ၌ တပ်ထားသော နံပါတ်များကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ထိုဂူအတန်းထဲတွင် ကျွန်တော့်ဂူ ရှိသည်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် သိသွားသည်။

“အိုကေ....နော်”

ကောင်းတစ်ခွန်းမျှသာ ထပ်ပြောပြီး အမျိုးသမီးလေးသည် သူ့ဂူရှိရာသို့ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ဂူထွေပြီဖြစ်၍ ဂူထဲဝင်ပြီး တံခါး အလုံပိတ်လျက် တရားရှုနေလေသည်။

သို့သော် အမျိုးသမီးလေး၏ အပြုံးသည် ဂူထဲလိုက်လာသည်။ သူ့အပြုံးကို တော်တော်နှင့် ဖျောက်ပစ်၍မရ။

စိတ်လှုပ်ရှား ပျံ့လွင့်နေသဖြင့် အာနာပါနကို အကဲပြန်ကောက်နေရသည်။

မနည်းကြီးကြားမှ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရရှိလာသည်။ အမျိုးသမီးလေးမှ အပြုံးသည် တစ်စတစ်စ ဖဲကြင်သွားပြီ။

ဆည်းလည်းသံနှင့် ချိုးကူသံသည်ပင်လျှင် ခပ်မျှင်းမျှင်းကလေးမျှသာ ကြားရတော့သည်။

* * *

ခေကျွန္နာလမ်းညွှန်

လူအများ စုဝေးသည့်နေရာများ၌ ရိုးရိုးလူများနှင့်
 မတူဘဲ တစ်ထူးထူးခြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကိုတွေ့ရတတ်သည်။
 ဘုံဘေမြို့အနီးရှိ အိဂတ်ပုရီ ဝိပဿနာအကယ်ဒမီကမ္မဋ္ဌာန်း
 ရိပ်သာကြီးမှာ တရားပတ် တစ်ပတ်တစ်ပတ်၌ ယောဂီများ
 နှစ်ရာကျော် သုံးရာနီးပါး တရားလာထိုင်လေ့ ရှိကြသဖြင့်
 ထိုယောဂီများထဲတွင် ထူး ထူး ဆန်း ဆန်း ပုဂ္ဂိုလ်များ
 အနည်းနှင့်အများ ပါလာတတ်သည်။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်
 နှင့် တရားဘာဝနာအလုပ်မှာ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း
 ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုရိပ်သာကြီး၌ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်
 မင်းသမီးတစ်ယောက်နှင့် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်
 တရားလာထိုင်သည်ကို တွေ့ရသည်။ နာဆိကမြို့မှ ပုဂ္ဂိုလ်
 တစ်ဦးကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် နာမည်ဖြတ်

ပြီး အိပ်ရာထဲတွင်လဲနေရာမှ ရိပ်သာသို့ ကြီးစားလာပြီး တရားထိုင်ရာ ရောဂါသက်သာသွားသည်ဖြစ်၍ ယခုအခါ တွင် မကြာခဏ တရားလာလာထိုင်နေသည်။

အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက်မှာမူ ကြွင့်နာ စရာ ကောင်းလှသည်။ သူ၏လင်ယောက်ျားသည်။ ရိပ်သာ တည်ထောင်စက တောရှင်းသူများထဲတွင် တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ရိပ်သာကြီး ထမြောက် အောင်မြင်လာ ချိန်၌ လည်ချောင်း ကင်ဆာဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားသည်။

ယခု သူ၏ဇနီးက သူ့ယောက်ျားအစား ရိပ်သာတွင် သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံထားလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် ယခုအခါ၌ ဂုရုကြီးဂိုအင်ကာ၏ လက်ထောက်အဖြစ်ဖြင့် အနောက်နိုင်ငံ ယောဂီအမျိုးသမီး များအား တရားပြသည့် လက်ထောက် ဝိပဿနာနည်းပြ ဆရာမဖြစ်နေပြီ။

အသက် နှစ်ဆယ်အစိတ်အရွယ် အိန္ဒိယအမျိုးသားလေး တစ်ယောက်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို

ကြည့်လျှင် ဆံပင်ရှည်ကလေးနှင့် ဘာမှအထင်ကြီးစရာမရှိ။ ရိပ်သာ၌ သူ၏အလုပ်မှာ လျှပ်စစ်နှင့်ပတ်သက်သည့် အလုပ် များကို လုပ်ကိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

လျှပ်စစ်မီးများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရသည်။

အခမ်းအနားများလုပ်ချိန်၌ အသံဖမ်းစက်နှင့် အသံချဲ့ စက်များကို ကြည့်ရှုကွပ်ကဲရသည်။

သို့သော် ထိုသူငယ်သည် ဝိပဿနာဆီမီနာ၌ ဖတ်သော ဝိပဿနာစာတမ်းများကို ယောဂီလညာရှင်များ အုပ်စုခွဲပြီး ဆွေးနွေးကြသောအခါ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင် ပါဝင်ပြီး စိတ်ပါ လက်ပါ ဆွေးနွေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရိပ်သာတွင် တွေ့ရသော အခြား လူထူးလူဆန်းတစ်ဦး မှာ ကနေဒါနိုင်ငံမှ ဂျူးလူမျိုး ဂျယ်ရီဖြစ်သည်။ သူ့ကို တွေ့စေ အနောက်တိုင်းသား တစ်ယောက်ဟုမထင်။ အိန္ဒိယ နိုင်ငံသား တစ်ယောက်ဟူ၍သာ ထင်သည်။ လူပုံသဏ္ဍာန် ကလည်း ဆံပင်နီကျင်ကျင်နှင့် မျက်လုံးပြာနွမ်းနွမ်းမှတစ် ပါး အခြားပုံစံမှာ အိန္ဒိယတိုင်းသားတစ်ယောက် အတိုင်း သားဖြစ်သည်။ လူက ပုယိုက်တိုက်။ အသက်သိပ်မကြီးသေး သော်လည်း နှုတ်မင်းမေးနှင့် ပါးသိုင်းမေးများမှာ တစ်သေ့တစ်စ ဖြူနေသည်။ သူ့ကို အိန္ဒိယသားဟုမထင်

www.burmeseclassic.com

ရခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းမှာ သူ၏ ဝတ်စားပုံဖြစ်သည်။ ပထန်ကုလားများ ဝတ်စားထားပုံအတိုင်း ဝတ်စားထားသည်။ ဘောင်းဘီပုံအပေါ်တွင် ရှုပ်အင်္ကျီကို ထုတ်ဝတ်ထားသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်တွင် အနွေးထည်ကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။ အနွေးထည်ပေါ်ကမှ တစ်ဖန် လက်ပြတ်ရင်ခွဲအင်္ကျီ အထူတစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်ထားပြန်သည်။ အကယ်၍ ဦးခေါင်းတွင် အဝတ်သာ စည်းနှောင်ပတ်ထားလိုက်ပါမူ ပထန်ကုလားတစ်ယောက်နှင့်ဘာမှထူးတော့မည်မဟုတ်ပေ။

သူ့ကိုတွေ့သောအခါ တဂိုး၏ 'ကာမူလီဝါလား' ဝတ္ထုထဲက တဂိုး၏သမီးငယ်နှင့် အဖွဲ့ကျနေသော အာဖကန်နီတန်မှ သစ်သီးခြောက်ရောင်းသည့် ကာဗုလ်မှ 'ရဟမုန်း' ခေါ် ပထန်ကုလားကို သွားသတိရသည်။ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်ကလည်း သစ်သီးခြောက်ရောင်းသော ထိုပထန်ကုလားမျိုး ကျေးရွာများသို့အထိ သစ်သီးခြောက် လာရောင်းတတ်ကြသည်။ အိန္ဒိယရုပ်ရှင်များထဲတွင်လည်း ထိုဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနှင့် ပထန်ကုလားများကို မကြာခဏ တွေ့ရတတ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ရိပ်သာထဲတွင် လူတစ်ယောက် ထီးကြီးဆောင်းပြီး ဟိုသွားသည်လာ လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူကိုတွေ့ရသောအခါ 'ထယ်ကြောင်တဲ့လူပါလား' ဟု တွေးမိသည်။ သူများတကာ ချမ်းလွန်းလို့ နေစာလုံနေရသည့်အချိန်၌ သူက ထီးကြီးတကားကားနှင့် လျှောက်သွားနေသည်။ သူ့ထီးကလည်း ရောင်စုံထီးကြီးဖြစ်၍ ကြည့်ရသည်မှာ ကိုးရိုးကားရားနိုင်လှသည်။ ထီးရွက်တစ်ကန့်စီ၏ အရောင်များမှာ အဝါ၊ အနီ၊ အစိမ်း ဖြစ်သည်။ ထိုထီးကြီးနှင့်လူမှာ ကျွန်တော်တို့၏ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်လာမည့် ဂျယ်ရီဖြစ်လေသည်။

ဝိပဿနာဆီမီနာပဲ့ မကျင်းပမီအချိန် စောပြီးရောက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့တွင် ရက်အားတွေရှိနေသည်။ ဤတွင် ဂုရုကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ကမ္ဘာကျော် ဗုဒ္ဓအနုပညာလက်ရာများရှိသည့် အဂ္ဂန္တီနှင့် ဇလိုရာလိုဏ်ဂူကြီးများကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရန် စီစဉ်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူလိုက်ရန် လမ်းညွှန်တစ်ယောက်လိုရာ ဂုရုကြီးက 'ရိပ်သာကြမ်းပိုး' ဖြစ်နေသူ ဂျယ်ရီအား ကျွန်တော်တို့နှင့်ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ ဂျယ်ရီသည် ရိပ်သာတွင် အမြဲလိုလိုနေသူဖြစ်သည်။ သူ့နေရပ်ပြန်သွားလျှင်လည်း နေရပ်တွင် အချိန်သိပ်ကြာကြာ နေသည်မရှိပေ။ ရိပ်သာသို့သာ ရောက်လာသည်။ အိန္ဒိယတွင် အနေကြာ၍ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကိုလည်း ကောင်း ကောင်း ကျွမ်းကျင်သည်။

www.burmeseclassic.com

အကျွန်ုပ်တို့လည်း တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက် ရောက်ဖူးပြီးနေပြီ။
ထို့ကြောင့် ဂုဏ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဂျပန်ရိတ်လက်ထဲ
ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျပန်ရိတ်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို
လိုက်ပို့ရမည်ဆိုသဖြင့် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်နေသည်။

အကျွန်ုပ်တို့သွားဖို့ အထုပ်အပိုးပြင်နေခိုက် ဂျပန်ရိတ် ကျွန်
တော်တို့ဆီ ရောက်လာသည်။ လက်နှစ်ဖက်နှင့် အထုပ်အပိုး
များကို သယ်လာသည့်အပြင် သူ့လက်စွဲတော်ကြီးကိုလည်း
ယူလာသည်။ သူ့လက်စွဲတော်မှာ ရောင်စုံထီးကြီးဖြစ်သည်။
ထီးကောက်ကြီးကို ပခုံးတွင်ချိတ်ထားသည်။ ခိပ်သာထဲ
တွင် အလွန်တရာ ချမ်းအေး လှသည့် အချိန်၌ ထီးကြီး
တကားကားနှင့် သွားလာနေသည်ကို မြင်ရကတည်းက သူ့
ထီးကြီးကို အမြင်ကပ်နေရာ ယခု ခရီးသွားမည် ဆိုသော
အခါ ထီးကြီးပါလာသည်ကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်
အငြိမ်မနေနိုင်တော့ပေ။

“ဘယ်နဲ့လဲ မစ္စတာဂျပန်ရိတ်၊ ဒါလောက်ချမ်းတဲ့ ဆောင်း
ရာသီကြီးမှာ ဘယ်သူမှ ထီးဆောင်းတာမတွေ့ရဘူး၊ ခင်
ဗျား ထီးကြီးကို ဘာကိစ္စယူလာရတာလဲ၊ ရှုပ်ကရွုပ်ပါဘိနဲ့”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး၊ ထီးမပါလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က
နေပူ နည်းနည်းလေးမှ ခံနိုင်တာမဟုတ်ဘူး”

သူ့အကြောင်းပြန်တဲ့သူ ဖြစ်နေသည့်အပြင် သူ့ထီးကို
ကိုယ်သယ်ဖူးတာလည်း မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော် အသာ
ငြိမ်နေလိုက်လေသည်။

* * *

ပန်ဂျပ်မှ တွက်ခွာလာသော ရထားကြီးသည် ဘုံဘေကို
ဖြတ်လျက် အီဂတ်ပူရီဘူတာတွင် ခေတ္တရပ်တွင် ရွှေ့သို့ ဆက်
လက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ထိုရထားပထမတွဲတွင် ကျွန်
တော်တို့ ပါလာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့စီးသည့် ရထားတွဲ
အခန်းထဲတွင် ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်မှ လိုက်ပါလာသော ပန်
ချာပီလူမျိုးခရီးသည် လေးငါးဦးလည်း ရှိနေကြသည်။

သူတို့သည် မိသားစုများဖြစ်ပုံရသည်။ ရထားထွက်၍
မကြာခင်ပင် ဂျပန်ရိတ်စာရား စလေတော့သည်။

ပန်ချာပီများနှင့် မိတ်ဆက်စကားပြောပြီး ဂျပန်ရိတ်သည်
ပန်ချာပီများအား ဝိပဿနာတရား ဟောလေတော့သည်။

အီဂတ်ပူရီ ဝိပဿနာရိပ်သာကြီးက ဘယ်လို၊ ဂုဏ်ကြီး
ဂိုအင်ကာက ဘယ်ပုံ၊ တရားထိုင်ပုံက ဘယ်နည်း စသည်ဖြင့်
ကရားရှေ့လွှတ် တတုတ်တုတ်ပြောနေသည်။

www.burmeseclassic.com

ပန်ချာပီများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် စိမ်းပုံရပြီး ဝိပဿနာ ဆိုသည်ကိုပင် ကြားဖူးဟန် မတူပေ။

အထူးအဆန်းဖြစ်နေသဖြင့် ဂျယ်ရီ၏ စကားကို စိတ်ပါ ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကလာသည့် ကျွန်တော်တို့က တစ်ခွန်းမှမဟုတ် ရဘဲ ဂျယ်ရီက ဆရာကြီး ဦးဘခင်အကြောင်းကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောနေသည်။

ပန်ချာပီများ သဘောကျသွားဟန်တူသည်။

သူတို့တွင် ပါလာသော စားစရာများကို ကျွန်တော်တို့ အားချကျွေးသည်။

ရိပ်သာကိုလည်း လာပြီး တရားအားထုတ်ကြည့်ပါမည် ဟု ကတိပေးကြသည်။

‘မန်မာရာ’ ဘူတာရောက်လာသောအခါ အောက်ရန်ဘတ်သို့ သွားသော ရထားကို ပြောင်းစီးရသည်။

အောက်ရန်ဘတ်မြို့သည် ဇလိုရာနှင့် အကျွန်ုပ်တို့ သွားသော တံခါးဝဖြစ်သည်။

အောက်ရန်ဘတ်သို့ ညနေ လေးနာရီလောက် ရောက်သွားသဖြင့် ခရီးဆက် မဖြစ်တော့။

တည်းခိုခန်းတွင် တစ်ည အိပ်ကြရသည်။
အောက်ရန်ဘတ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်က မြို့တစ်မြို့နှင့် ဆင်သည်။

သာယာလှပသည်။ မြို့မြေမျက်နှာပြင်သည် တစ်ပြေး တစ်ညီတည်း ရှိမနေပေ။

အဆင်း အတက် အနိမ့် အမြင့် ဖြစ်သည်။

မဂိုဘုရင်အောက်ရန်ဇေဗီ နန်းစံသွားခဲ့သော သမိုင်းဝင် မြို့ဖြစ်သည်။

မဂိုဘုရင် အောက်ရန်ဇေဗီ၏ မိဖုရားကြီး အထိမ်းအမှတ် သင်္ချိုင်းဗိမာန် ရှိသည်။

ထိုသင်္ချိုင်းဗိမာန်သည် အာဂရာမှ ‘တဘူဂျီမဟာလ်’ ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သည်။

‘တဘူဂျီမဟာလ်’ အသေးစားကလေး ဖြစ်သည်။

တခြားသမိုင်းဝင် အထိမ်းအမှတ် အဆောက်အအုံများလည်း ရှိသည်။

ဇာတ်နိမ့် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒေါက်တာ အမ်ဗေဒက ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုကို အခြေခံလျက်တည် ထောင်ထားသော ‘မဟိန္ဒာကာလိပီ’ လည်း အောက်ရန်ဘတ်၌ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညဇဗျားတန်းလျှောက်ကြသည်။ ဂျယ်ရီက ယာဉ်နှင့် သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့က ခြေကျင် လျှောက်ချင်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အဲဒီအယူ မတည့်သဖြင့် တကျက်ကျက် ဖြစ်ရသည်။

တည်းခိုခန်းတွင် တစ်ခန်းတည်း ကျွန်တော်တို့ အတူတူ အိပ်ကြသည်။

ကျွန်တော့် အဖော်များက ဂျယ်ရီနှင့် စကားစမြည် ပြောကြသည်။

ဂျယ်ရီအကြောင်းကို နှိုက်ထုတ်ကြသည်။

ဂျယ်ရီသည် အိမ်တောင်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း အိမ် ယောင်နှင့်ကွဲနေသည်။ လူလွတ် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ရိပ်သာ၌ တမေ့တမော လာနေခြင်း ဖြစ် သည်။

ကျွန်တော့်အဖော်များက 'ဂျယ်ရီကစ်ယောက်ကြင်ဖက် အသစ်တစ်ယောက် ရွာချင်တာနဲ့ ရိပ်သာလာနေတာ တင် ပါရဲ့' ဟု နောက်ပြောင်ပြီး ရယ်ကြသည်။

သို့သော်လည်း မြန်မာလို ပြောသည်ဖြစ်၍ တာပြော သည်ကို သူမသိတဲ့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသည်။

ဂျယ်ရီသည် ည တရားထိုင်ပြီးမှ အိပ်သည်။

နံနက် ကျွန်တော်တို့အိပ်ရာကမနီးခင် လေးနာရီလောက် ဂျယ်ရီ ထပြီး တရားထိုင်နေပြီ။

မကြာခဏလည်း တရားဂါထာ များကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မဟာရတ်ရှုတရုပြည်နယ်အစိုး ရ်တိုးရစ်ဗျူရီ' ခရီးသည်ကားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဇလိုရာသို့ သွားကြသည်။

ဂျယ်ရီသည် အိန္ဒိယတွင် နှစ်ရှည်လများ နေလာခဲ့သော် လည်း ဟိန္ဒူစကား တစ်လုံးမှ မပြောတတ်။

သူတတ်သည့် စကားတစ်လုံးသာ ရှိသည်။

'ဗဟူဂျီ' ဆိုသည့် စကား တစ်လုံးကိုသာ သူပြောတတ် သည်။

လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လျှင် ဘယ်သူ့ ကိုဖြစ်ဖြစ် 'ဗဟူဂျီ' ဟု သူ ခေါ်သည်။

လူလီကိုလည်း 'ဗာဗူဂျီ' ဟု ခေါ်သည်။

ဒရိုင်ဘာ၊ ကုန်ဒတ်တာ (စပယ်ရာ)၊ ဘူဝိုင်း၊ စားပွဲထိုး မ်ည့်သူ့ ကိုမဆို 'ဗာဗူဂျီ' ဆိုသည့် စကားတစ်လုံးကိုသာ ရေ လဲနှင့် အသုံးပြုပြီး အခေါ်အပြောလုပ်သည်။

အမှန်က 'ဗာဗူဂျီ' ဟူသော စကားလုံးမှာ လေးစားအပ် သူကိုသာ လေးစားသည့်အနေဖြင့် ခေါ်သည့် ပြောသည့် စကားလုံးဖြစ်သည်။

'တိုးရစ်ဗျူရီ' ကားပေါ် ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် ကျွန်တော်တို့၏ 'လမ်းညွှန်ကြီး' တာဝန်ပေးသွား သည်။

သူ့တာဝန်ကို အစိုးရဝန်ထမ်း 'လမ်းညွှန်' က ဆက် ယူသည်။

ကားပေါ်တွင် လမ်းညွှန်ပါလာသည်။

ထိုလမ်းညွှန်သည် ဇလိုရာ မရောက်ခင်ကတည်းက ကား ပေါ်တွင် ခရီးသည်များအား ဇလိုရာအကြောင်း ပြောပြ သွားသည်။

ဇလိုရာ ရောက်သောအခါတွင်လည်း ခရီးသည်များကို ဇလိုရာ၏ သမိုင်းဝင် လက်ရာများအကြောင်း ရှင်းလင်း ပြောပြသည်။

ဇလိုရာသည် အောက်ရန်ဘတ်မှ ၁၈-မိုင် အကွာတွင် ကျောက်တောင်ကြီးကို အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်း ထွင်း ပြီး အနုပညာ လက်ရာများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည့် လိုက်ဂူကြီးဖြစ်သည်။

ဇလိုရာ၌ရှိသော ဘုရားကျောင်းများမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ သက်သက်ချည်း မဟုတ်ပေ။

ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်း၊ ဂျိန်းဘုရားကျောင်း များလည်း ရှိသည်။

ဇလိုရာ၌ရှိသော အထူးခြားဆုံး ဘုရားကျောင်းဂူမှာ ကေလာသဘုရားကျောင်း ဖြစ်သည်။

ဇလိုရာ၌ တစ်နေ့ကုန်သွားသည်ဖြစ်၍ အောက်ရန်ဘတ် တည်းခိုခန်းပြန်လာပြီး တစ်ည နားကြပြန်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ကျမှ 'တိုးရစ်ဗျူရီ' ကားနှင့်ပင် အဂျန္တာသို့ သွားကြသည်။

အဂျန္တာသည် အောက်ရန်ဘတ်မှ ၅၅-မိုင်လောက် ဝေး သည်။

ကားပေါ်တွင် 'တိုးရစ်ဗျူရီ' လမ်းညွှန်ပါလာသည်။

www.burmeseclassic.com

အကျွန်ုပ်တို့အသက်အခါ 'တိုးရစ်ဗျူရီ' လမ်းညွှန်က
အကျွန်ုပ်တို့အကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

လခြမ်းသဏ္ဍာန်ရှိသော ကျောက်တောင်ကြီးတွင် လိုက်
ဂူများ ထွင်းထုဆောက်လုပ်ထားရာ လိုက်ဂူပေါင်း ၃၀
လောက်ရှိသည်။

လိုက်ဂူများမှာ နှစ်မျိုးနှစ်စား ဖြစ်သည်။
စေတီလိုက်ဂူနှင့် ဝိဟာရလိုက်ဂူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဝိဟာရလိုက်ဂူ၌ ရှေးအခါက ရဟန်းလံသာများ ထိ
တင်းသုံးကြသည်။

လိုက်ဂူ၏အကျယ်အဝန်းမှာ ယခုခေတ်က ပွဲရုံလောက်
ရှိသည်။

လိုက်ဂူသမိုင်းမှာ အလွန်ရှေးကျသည်။

ဘီစီ ၂-ရာစုနှင့် အေဒီ ၈-ရာစုအတွင်း၌ ထည်ဆောက်
သော လိုက်ဂူများဖြစ်၏ဟု ပြောကြသည်။

နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀-လောက် ရှေးကျသော်လည်း အနု
ပညာလက်ရာများမှာ နမူနာစံပြ ဖြစ်နေကြတုန်းပင်။

အကျွန်ုပ်တို့လိုက်ဂူများမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ လိုက်ဂူများသာ
ဖြစ်ကြသည်။

လိုက်ဂူအတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ လိုက်ဂူနံရံနှင့်မျက်နှာ
ကျက်တို့၌ လည်းကောင်း၊ ရုပ်လုံး ရုပ်တုများကို ပြောင်
မြောက်စွာ ထုလုပ်ထားသည်။

နံရံပန်းချီ ဆေးရေးကားများမှာ ဆေးရောင်လွင်နေ
တုန်းပင် ရှိသေးသည်။

ပန်းချီကားများနှင့် ရုပ်လုံးရုပ်တုများမှာ ဗုဒ္ဓဝင်နှင့်
ဇာတ်နိပါတ် ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် များသာ ဖြစ်ကြ
သည်။

အကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ သမိုင်းဆီးနှင်းကြား
ထဲတွင် ဖုံးအုပ်ခံခဲ့ရသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ် ၁၅၀-လောက်ကမှ တောလိုက် ထွက်
သော အင်္ဂလိပ်အရာရှိတစ်ယောက် တို့နေရာသို့ ရောက်လာ
ပြီး သဲလွန်စ တွေ့သောကြောင့် တူးဖော်ရာမှ သမိုင်း၏
အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာ ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင်ကား ကမ္ဘာ့အနုပညာ အက်ဖြတ်သူများ
၏ အာရုံစူးစိုက်ရာ ဖြစ်နေပြီ။

* * *

အကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဝ ကြည့်ပြီးကြပြီ။
ကျွန်တော်တို့၏ လာရင်းကိစ္စ ထမြောက် အောင်မြင်
သွားပြီ။

www.burmeseclassic.com

ပြန်ဖို့သာရှိတော့သည်။ ဤတွင်ပြဿနာပေါ်လာသည်။
ကျွန်တော်တို့သည် အောက်ရန်ဘတ်မှ အသွားအပြန်
ကားလက်မှတ် ဝယ်လာခဲ့ကြသည်။

လာလမ်းအတိုင်း ပြန်မည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်
အဂျန္တာမှ အပြန်လက်မှတ်ပါ တစ်ပါတည်း ဝယ်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုအစီအစဉ်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့လမ်းညွှန် ဂျယ်ရီ၏
အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ယခု အဂျန္တာမှ ပြန်မည်လုပ်မှ အခြား
ပြန်လမ်း တစ်လမ်းကို တွေ့ရသည်။

ထိုလမ်းမှာ လာလမ်းထက် ခရီးတာတိုသည်။

အမှန်က အဂျန္တာနှင့် ဇလိုရာသို့သွားရာ တံခါးဝမြို့မှာ
အောက်ရန်ဘတ်တစ်မြို့တည်း မကပေ။

ဂျလဂွမ်းအမည်ရှိ မြို့တစ်မြို့လည်း အဂျန္တာနှင့် ဇလိုရာ
တို့၏ တံခါးဝ ဖြစ်သည်။

ဇလိုရာက အောက်ရန်ဘတ်နှင့် ပိုနီးပြီး အန္တဂျာက
ဂျလဂွမ်းနှင့် ပိုနီးသည်။

ဂျလဂွမ်းနှင့် အဂျန္တာသည် ၃၇-မိုင်မျှသာ ဝေးသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အောက်ရန်ဘတ်သို့ မပြန်
တော့ဘဲ ဂျလဂွမ်းဘူတာသို့ ကားနှင့် ဆက်သွားပြီး ထိုဘူ
တာကမှ အိတ်ဂူရီသို့ ရထားနှင့်ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်
ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် အောက်ရန်ဘတ်သို့ အပြန်လက်မှတ်
ဝယ်ထားပြီးသား ရှိနေသည်။

လာလမ်းအတိုင်း မပြန်ပါက ထိုလက်မှတ် အလကား
ဖြစ်ရတော့မည်။

ထိုကိစ္စ ပြေလည်သွားအောင် ကားသမားများက လက်
မှတ်မဝယ်ရသေးသော အောက်ရန်ဘတ်ပြန်မည့် ခရီးသည်
များကို လက်မှတ် လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ပါဟု အကြံဉာဏ်
ပေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း သဘောကျသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လမ်းညွှန်ကြီးမှာ လူ့ဘုန်းကြီး
ဖြစ်နေသည်။

ထိုအကြံဉာဏ်ကို လက်မခံ။

မိမိတို့အတွက် ဝယ်ယူထားသော လက်မှတ်ကို အဖိုး
စားနားယူလျက်တခြားလူများကို လွှဲပြောင်းပေး၍ မသွား
ဟု အကြောင်းပြပြီး လက်မှတ်ဖုံးကို အဆုံးခံ လိုစေလေ
သည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ သူ့လမ်းညွှန်မှု အောက်တွင် ရှိနေသည့်အပြင် ငွေကိုင်သူမှာလည်း သူပင်ဖြစ်နေ၍ မည်သို့မှ မထတ်နိုင်တော့ဘဲ အောင်သက်သက်နှင့် အသာလက်ပိုက်ကြည့်နေရလေသည်။

ဂျပန်ဝမ်းဘူတာသို့ ညနေ ၆-နာရီလောက် ရောက်လာကြသည်။

ခရီးသည်များ နားသည့် အခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းများ ချပြီး ခဏနားကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂျပန် ပျောက်သွားသည်။

နာရီဝက်လောက်ကြာသောအခါ ပြန်လာပြီး ဂျပန်က 'ကျုပ်တော့ ထမင်းစားလာခဲ့ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ထမင်းသွားစားကြ၊ ဘူတာအဝင်နားမှာ 'အဇ္ဈာလီ' ဆိုတဲ့ ထမင်းဆိုင် ရှိတယ်၊ အဲဒီထမင်းဆိုင်ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်ပစ္စည်းတွေကို စောင့်နေမယ်' ဟုပြောလျက် ကျွန်တော်တို့အထဲက အငယ်ဆုံးဖြစ်သူ ဦးကျော်ခင်မြင့် (မောင်ရင်ကျူးမြောင်းမြ)ကို ငွေထုတ်ပေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားသွားပြီး ပြန်လာကြသည်။

ဦးကျော်ခင်မြင့်က ကုန်ကျသည့် ငွေ စာရင်းနှင့်တကွ လက်ကျန်ငွေကို ဂျပန်အား ပြန်ပေးသည်။

ဂျပန်သည် ငွေစာရင်းနှင့် လက်ကျန်ငွေကို တိုက်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်ငွေတစ်ရာ ပေးလိုက်တာပဲ၊ ငွေလိုနေသေးတယ်”

ဂျပန်က မျက်လုံး ပြူးကြည့်ပြီး ပြောသောအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အံ့အားသင့်နေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်စီ၏ အခြေအနေနှင့် အဆင့်အတန်းကို သူသိပြီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ သူ့ဦးခေါင်းပေါ်တင်ထားသည့်ဂူရုကြီး၏ အထူးဧည့်သည်များဖြစ်သည်ကိုလည်း သူ မသိမဟုတ်။

ယင်းသို့ဖြစ်ပါလျက် ငွေတစ်ဆယ့်ကိုးကျပ်နှင့်ပြဿနာ လုပ်နေသည်။ အမှန်က သူ အတွက်မှားခြင်း ဖြစ်သည်။

ငွေကိုးဆယ်ပေးသည်ကိုတစ်ရာပေးသည်ဟုမှတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပေးတုန်းကတော့ ငွေတစ်ရာဆိုပြီး ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်။

သို့သော်လည်း ငွေတစ်ဆယ်လျော့နေသည်ကို သူ သတိထားမိဟန်မတူပေ။

ဦးကျော်ခင်မြင့်က သူ့ကိုရှင်းပြသည်။ သို့သော်လည်း ဂျပန်သည် ကျားကျားမီးယပ် လုပ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုလူ့ဘုန်းကြီးဟု ထင်မှတ်နေတုန်း ဂျပန် ယောက်မ မြင်းစီးထွက်လာသည်။

ရထားလက်မှတ်ခံသောအခါ ပထမတန်းလက်မှတ်မရတော့ပေ။

www.burmeseclassic.com

မှောင်ခိုက ဝယ်လျှင် ရနိုင်သည့်အခြေအနေ ရှိသော်
လည်း ဂျယ်ရီသည် မှောင်ခိုစနစ်ကို အားမပေးဟု ဆိုပြီး
ရိုးရိုးတန်း လက်မှတ်ကိုသာ ဝယ်သည်။

သူ့ကို ရိပ်သာက ငွေအလုံအလောက် ပေးလိုက်သည်။
ငွေမလုံလောက်၍ မဟုတ်။

သူ့မှ အတိုင်း သူ လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဘူတာပလက်ဖောင်းပေါ်ကနေပြီး ကျွန်တော်တို့သည်
မိမိတို့ စီးရမည့် ရထားကို လည်တဆန့်ဆန့် ဦးခေါင်း
တမော့မော့နှင့် စောင့်မျှော်နေကြသည်။

ရထားက တော်တော်နှင့် ရောက်မလာ။

ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် ဖြစ်လာကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဝိပဿနာ စာတမ်း ဖတ်ပွဲ
စတော့မည်။

အချိန်မီ ရောက်မသွားပါက အိန္ဒိယလာရကျိုး နပ်မည်
မဟုတ်။

ရိပ်သာကလည်း ပူပန်ကြောင့်ကြ ဖြစ်နေတော့မည်။

ည ရှစ်နာရီလောက်တွင် ရထားဆိုက်လာ၍ တော်ပေ
သေးသည်။

သို့သော် ရထားမှာ ခရီးသည်များ ပြည့်ကျပ်နေသည်။

မြန်မာပြည်ကရထား လူကျပ်သည်ဆိုသည်မှာ ထိုရထား
အိပ်နေသလောက်ပင် ရှိသည်။

ရထားတံခါးများကိုပင် ဖွင့်မရအောင် အသေပိတ်ထား
ကြသည်။

အထုပ်ကိုယ်စီနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဟိုတွဲတက်ရ ကောင်း
နိုးနိုး၊ သည်တွဲတက်ရ ကောင်းနိုးနိုးနှင့် ရထားခေါင်းတွဲမှ
နောက်ဆုံးတွဲအထိ အပြေး သွားနေကြသည်။

နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် အပြေးအလွှား လုပ်ပြီးခါမှ တွဲတစ်တွဲ
တံခါးပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ အတင်း စွတ်တက်သွားကြ၏။

တွဲဖော် သို့မူ ရောက်သွားကြသည်။

သို့သော်လည်း တွဲထဲတွင် ထိုင်ဖို့ ဝေးစွာ၊ ခြေချစရာနေရာ
ရဖို့ပင် မလွယ်ပေ။

တခြားအဖော်များ တွဲထဲဝင်သွားပြီး ခဲခဲယဉ်းယဉ်း
မတ်တတ် ရပ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်ကမူ အဝင်အထွက် တံခါးနားက ကြမ်းပြင်
ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

အနီးအနားကန်များတွင် နေရာခွဲထိုင်နေကြသော ခရီး
သည်များအား ထိုင်ပါရစေဟု တောင်းပန် သော်လည်း
စကားပြန်ပင် မရပေ။

ကျွန်တော်တို့လမ်းညွှန်ကြီး ဂျယ်ရီ မျက်နှာမသွေးသာ
ဖြစ်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

စကားတစ်ခွန်းမှမပြောတော့။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်
တို့ ဒုက္ခရောက်နေကြရသည် ဆိုသည်ကို သူသဘောပေါက်
နေပုံ ရသည်။

* * *

ည နာရီပြန် နှစ်ချက်တီးလောက် အိတ်ပူရီဘူတာသို့
ရောက်လာကြသည်။

ညဉ့်အချိန်မတော်ဖြစ်၍ ဘူတာတွင် လူရှင်းနေသည်။
ပစ္စည်းသယ်မည့် ကူလီကိုပင်ရှာမရ။ ယာဉ်လည်း တစ်
စီးမှ မရှိတော့။

ဘူတာနှင့်ရိပ်သာမှာ တစ်မိုင်လောက်ဝေးသည်။

ပစ္စည်းများကို ကိုယ်တိုင်သယ်ပြီး ခြေကျင်လျှောက်ဖို့ရာ
မလှယ်။

ထိုအခိုက် ကံအားလျော်စွာ ကူလီတစ်ယောက်ရှားရှား
ပါးပါး ပေါက်လာသည်။

ဂျယ်ရီက ထုံးစံအတိုင်း ကူလီကို 'ဗာဗူဂျီ' ဟုခေါ်လိုက်
ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောသည်။

ဂျယ်ရီက အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီး ကူလီက ဟိန္ဒီလိုပြန်ပြော
သည်။

ဂျယ်ရီလည်း ဟိန္ဒီလို မပြောတတ်။ ကူလီကလည်း အင်္ဂ
လိပ်လို နားမလည်။

သို့သော် ကူလီသည် ပစ္စည်းတွေ ရိပ်သာသို့ သယ်ယူရ
မည်ဆိုသည်ကို သိသွားသည်။

ကူလီသည် သူတစ်ယောက်တည်း ပစ္စည်းများကို မနိုင်၍
အခြား ကူလီတစ်ယောက် ရှာခေါ်လာပြီး ပစ္စည်းများကို
သယ်သည်။

ကူလီနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ရိပ်သာသို့ ခြေကျင်
လျှောက်လာကြသည်။

ရိပ်သာ ဝရောက်တော့ သုံးနာရီလောက် ရှိနေပြီ။

ဂျယ်ရီသည် ကူလီခ ၅ ရှုပီးထုတ်ပေးသည်။ တစ်မိုင်ခရီး
လောက် သယ်လာရသည်။

ကူလီခအတွက် ကူလီနှစ်ယောက်လုံးကိုမှ စုစုပေါင်းငွေ
၅ ရှုပီးမျှသာ ပေးသည်။

ကူလီနှစ်ယောက်က ဂျယ်ရီ ပေးသည့် ငွေကို မယူဘဲ
ဝူးဝါးဝူးဝါး လုပ်နေကြသည်။

ဂျယ်ရီကလည်း 'မင်းတို့မယူရင်ခဲနဲ့ ဆိုပြီး တင်းခံနေ
သည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်တို့ကြည့်မနေနိုင်တော့။

ကျွန်တော်နှင့် မင်းယုဝေ ကူလီများဘက်က ရပ်လိုက်
သည်။

“မစ္စတာဂျယ်နီ တစ်ယောက်တစ်ဆယ် ပေးလိုက်ပါ။ ဘူတာမှာကတည်းက သူတို့က တစ်ဆယ် တောင်းတာ၊ ခင်ဗျား သူတို့ပြောတဲ့စကားကို နားမလည်လို့၊ သယ်လာရ တဲ့ ခရီးကိုလဲ ကြည့်ပါဦး”

ဂျယ်နီ မနေသာတော့ဘဲ ငွေနှစ်ဆယ် ထုတ်ပေးရသည်။ သို့သော်လည်း ကျေနပ်ပုံမရှိ။ တစ်ဖျစ်တောက်တောက်လုပ် နေသည်။

“ခင်းဗျားတို့ လုပ်လို့ ဈေးဖျက်လိုက်ရပြီ၊ ဒီလမ်း ဒီ ခရီးဟာ ဒီဈေးပဲတန်တာ၊ ခင်ဗျားတို့မကောင်းဘူး၊ ဈေး ဖျက်ပစ်တယ်”

အောက်ရန်ဘတ်အပြန်ကားလက်မှတ်ကိုကားသမားက ခွင့်ပြုပါလျက်နှင့် တရားတယ်၊ မတရားဘူး ဟုအကြောင်း ပြုလျက် လက်လွှဲရောင်းစားခြင်း မပြုလုပ်ဘဲ ငွေတစ်ရာ ကျော် နှစ်ရာကျော်ကို အလကားသက်သက် အဆုံးခံလိုက် သည်။

ယခု ကူလီကို တန်ရာတန်ကြေး ပေးရမှာကျတော့ နှမြောတုန်တိုနေသည်။

ဂျယ်နီသည် လူထူးလူဆန်း ဖွဲ့စဉ်းပါကလား။

* * *

မေခမိပင်ခေခခကိုက ပယခကို

တစ်နေ့တာအတွက် ခရီးတစ်စခန်း သိမ်းတော့မည့် သူရိယာနေမင်းသည် အနောက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှ ကမ္ဘာ လောကကြီးကို နှုတ်ဆက်နေသည်။ နေမင်း၏ အပြီးသတ် ရောင်ခြည်သည် မိုးစွန်တစ်ဖျား မြင့်မားထိုးထွက်နေသော စေတီတော်ကြီးအား ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်။

နံနက်မိုးလင်းကတည်းက သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသော လူတို့သည် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာရုံရာသို့ ရွှေဦးလှည့်နေကြပြီ။ ငှက်တစ်အုပ်သည် စေတီတော်ကြီးအား ဘေးမှဖြတ်လျက် အသိုက်အမြုံရုံရာ တောအုပ်ဆီသို့ ပျံသန်းနေကြပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်၌ မကြာမီ မှောင်ရီသန်းလာသည်။ စေတီတော်ကြီးတွင် ပူဇော်ထားသော လျှပ်စစ်မီးများ လက်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

စေတီတော်ကြီး၏ဘေးမှဖြတ်လျှင် အရှေ့နှင့်အနောက်
သွားသော လမ်းဘေးတစ်လျှောက်ရှိ ယာယီဈေးဆိုင်များ
လည်း တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် လမ်းပေါ်မှ ပျောက်သွားကြ
လေပြီ။

စေတီတော်ကြီးတစ်ဝိုက်ရှိ ကျောင်းကန်များနှင့် လူနေ
အိမ်ခြေ အဆောက်အအုံများ၌ လျှပ်စစ်မီးရောင် လင်းနေ
သော်လည်း ဟိုလျှပ်စစ်မီးရောင်များသည် သိပ်သည်းထူ
ထပ်သော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု၏ အမှောင်ထုကို မဖြိုခွင်း
နိုင်ပေ။

နေရာကား မြေမြတ်မဟာ ဗုဒ္ဓဂဟာ ဖြစ်သည်။

စေတီတော်ကြီးကား ပေ ၁၇၀ ညက်တော်အမြင့်ရှိ
သော မဟာဗေဒိ စေတီတော်ကြီးဖြစ်သည်။

ဟိုနေရာသည်နေရာ၌ လျှပ်စစ်မီးရောင် ကြိုကြား ကြို
ကြား ရှိနေသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု၌ အမှောင်
ထူက သာကြီးစိုးနေသဖြင့် နေ့လယ်နေ့ခင်းအချိန်က စေ
တီတော်ကြီးအတွင်း အဝင်အထွက် ရှိနေကြသော ဘုရား
ဖူးများသည် တစ်ခုတစ်စ ပါးသွားလေပြီ။

* * *

သံချောင်းသံ ကိုးချက်ကြားရသည်။ ညကိုးနာရီထိုးပြီ
ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။

အမှောင်ထူက သိပ်သည်းထူထပ်လာသလို အအေးထူ
ကလည်း ခိုင်မာ အားကောင်းလာသည်။ ဆောင်းလမ်း
ညတစ်ညဖြစ်၍ အကာအကွယ် အနှေးထည်များ မည်မျှပင်
ရစ်ပတ်လမ်းခို ဝတ်ရုံထားသော်လည်း အအေးဓာတ်သည်
ရိုးတွင်းခြင်ဆီအထိ ဖောက်ထွင်းတိုးဝင်လာသည်။

စေတီတော်သို့လာသော ဘုရားဖူးများ စံသလောက်
ရှိသွားပေပြီ။

ထိုအခိုက် ရွှေမှ သင်္ကန်းဝတ်ရုံထားသော သာသနာ့ဝန်
ထမ်း ရဟန်းတော်တစ်ပါး ဦးဆောင်လျက် နောက်မှ
လူဝတ်ကြောင် ဒါယကာငါးယောက်တို့သည် စေတီတော်
ကြီး၏ ဝင်းတံခါးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

အခြားဘုရားဖူးများ အသွားအလာ အဝင်အထွက်
ရပ်သွားသည့်အချိန်ကျမှ စေတီတော်ကြီးရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်
လာကြခြင်းမှာ သူတို့တွင် အကြောင်းတူးတစ်ခုခု ရှိပေလိမ့်
မည်။

ရွှေဆုံးမှ ဦးဆောင်လျက် ကြွသော ရဟန်းတော်မှာ
ဟောဗေဒိစေတီ ဂေါပကအဖွဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဆရာ
တော်ဖြစ်၍ နောက်မှ လိုက်ပါသွားသော လူဝတ်ကြောင်
ငါးယောက်မှ မြန်မာနိုင်ငံမှ ယောဂီငါးဦး ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဆရာတော်သည် မဟာဗောဓိစေတီ အုပ်ချုပ်မှုတွင် အာဏာအပြည့်အဝရှိသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့် သူ့နောက်ပါလာသည့် ယောဂီငါးဦး စေတီတော်ကြီး၏ဝင်းထဲ ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အစောင့်ဖြစ်သူအား ဝင်းတံခါး ပိတ်ထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

စေတီတော်ကြီး၏ ဝင်းတံခါးကို အလုပ်ပိတ်လိုက်သည်နှင့် စေတီတော်ကြီး၏ ဝင်းအတွင်း၌ ရဟန်းတော်နှင့် ယောဂီငါးယောက်မှတစ်ပါး အခြားပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အစောင့်သာလျှင် ရှိပေသည်။

ညဉ့်အချိန်၌ ဤမျှကျယ်ဝန်းပြီး ဤမျှ ပုထိုးငယ်များ၊ ရုပ်ပွားတော်များ များပြားစွာရှိနေသော စေတီတော်ကြီး၏ဝင်းထဲ၌ ဤမျှ လူဦးရေနည်းပါးသော လူများသာ ရှိနေသောအခါ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းသည် မီးကုန်ယမ်းကုန် လှမ်းမိုး ကြီးစိုးနေလေတော့သည်။

ရဟန်းတော်နှင့် ယောဂီငါးဦးသည် အစပထမတွင် စေတီတော်ကြီး၏ ဝင်းတံတိုင်းအတွင်းဘက် ကပ်လျက်ရှိသော ကျောက်နှင့်ပြုလုပ်ထားသည့် လူသွားလမ်းပေါ်မှ စေတီတော်ကြီးကို လက်ယာရစ် ပတ်ကြသည်။

ရွှေဆုံးမှလျှောက်သွားသော ရဟန်းတော်သည် စကားအစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ခပ်မြန်မြန် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေ

သည်။ နောက်မှလိုက်ကြသော ယောဂီငါးဦးသည် ရွှေမှူးရဟန်းတော်ကို မိအောင် မနည်းလိုက်နေကြရသည်။

တစ်ပတ်ပတ်မိအောင် ၁၀-မိနစ်ခလောက် ပတ်ရသည်။ တစ်ပတ်ပတ်မိသွားပြီ။ ယောဂီတို့သည် စေတီတော်ကို ပတ်လျှောက်သည့်ကိစ္စ ပြီးဆုံးသွားပြီးမှ မှတ်ကြသည်။

သို့သော်လည်း ရဟန်းတော်သည် တစ်ပတ်ပြည့်သွားသော်လည်း ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ ဒုတိယအကြိမ် ဆက်ပတ်နေပြန်သည်။

ယောဂီများမှာ သူ၏ ဦးဆောင်မှုအောက်တွင် ရှိနေသဖြင့် ရပ်နားလိုသော်လည်း မရပ်နားဘဲ သူ့လိုပင် ဒုတိယအကြိမ် ဆက်ပတ်နေကြရပြန်သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ပတ်မိသွားပြန်သည်။ ယောဂီများက ရဟန်းတော်၏အခြေအနေကို အကဲခတ်နေကြသည်။ ရဟန်းတော်သည် ဒုတိယအကြိမ် ပတ်မိသွားပြန် ဖြစ်သော်လည်း ရပ်နားခြင်းမပြုဘဲ တတိယအကြိမ် ဆက်ပတ်နေပြန်သည်။

ခေါင်းဆောင် ရဟန်းတော်က ရပ်နားခြင်း မရှိဘဲ တတိယအကြိမ် ပတ်နေပြန်သောအခါ နောက်လိုက်ယောဂီများကလည်း ခေါင်းဆောင်၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်ပြီး ဆက်ပတ်နေကြရလေသည်။

ယင်းသို့ တစ်ပတ်ပြည့်သွားတိုင်း ရပ်နားနိုးနိုးနှင့် ပတ်ပြည့်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ရဟန်းတော်သည်

စေတီတော်ကြီးကို လက်ယာရစ် လှည့်ပတ်လျှောက်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် စေတီတော်ကြီး၏ လိုက်ဂူထဲ ဝင်သွားသည်။ ယောဂီငါးဦးလည်း ရဟန်းတော်နောက်က ပါသွားသည်။

စေတီတော်ကြီး၏ လိုက်ဂူထဲက ရွှေရောင်ဝင်းနေသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ ရွှေမောက် ရောက်သွားသောအခါ ရဟန်းတော်သည် အခင်းခင်းထားသော သံမဏိလင်းပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ယောဂီငါးဦးလည်း ရဟန်းတော်၏နောက်ဘက်၌ ကပ်၍ အသီးသီး နေရာယူကြသည်။ စေတီတော်ကြီး၏လိုက်ဂူထဲတွင် ရဟန်းတော်နှင့် ယောဂီငါးဦးမှတစ်ပါး အခြားမည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိပေ။

အစောင့် နှစ်ယောက် သုံးယောက်တို့သည်သာလျှင် စေတီတော်၏ အပြင်ဘက်မှ စောင့်နေကြသည်။ အလွန်တရာ သပ္ပာယ်တော်မူသော ဆင်းတုတော်ကြီးသည် လျှပ်စစ်မီးရောင်အောက်တွင် ပြုံးနေတော်မူနေသလားဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

“တစ်နာရီတိတိ တရားထိုင်မယ်”

ရဟန်းတော်သည် တစ်ခွန်းမျှသော စကားကိုသာ ဆိုသည်။

ရဟန်းတော်နှင့် ယောဂီငါးဦးတို့သည် စေတီတော်ကြီး၏လိုက်ဂူထဲက ဆင်းတုတော်ကြီးရှေ့၌ မလှုပ်မယှက် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီးလျှင် မျက်လုံးစုံမှိတ်လျက် တရားရှုမှတ်နေကြလေသည်။

စေတီတော်ကြီး၏ အနောက်ဘက်၌ ကပ်လျက် မဟာဗောဓိပင်ကြီးရှိသည်။ မဟာဗောဓိပင်ကြီးနှင့် စေတီတော်ကြီးအကြား၌ ဝဇီရာသနပလ္လင်ရှိသည်။ ထိုနေရာ၌ ကျောက်ခုံ ပြုလုပ်ထားသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ငါးရာကျော် ခြောက်ရာခန့်က သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် မဟာဗောဓိပင်ရင်းရှိ ထိုနေရာ၌ တရားဘာဝနာ စီးဖြန်းအားထုတ်တော်မူရာ မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်လျက် ကဆုန်လပြည့်နေ့ တစ်နေ့၏ အလှူတက်ချိန်၌ သစ္စာလေးပါးတရားကို သိမြင်တော်မူပြီး သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့လေသည်။

ထိုနေရာ ထိုပတ်ဝန်းကျင်၌ ခေတ်အဆက်ဆက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်များသည် ဗုဒ္ဓညွန့်ကြား ဟောပြောသွားတော်မူသော တရားနည်းလမ်းအတိုင်း ထိုနေရာ၌ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင် ရှာဖွေတွေ့ရှိတော်မူခဲ့သည့် နည်းလမ်းအတိုင်း တရားဘာဝနာကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ကြသည်။

ယနေ့သည်လည်း ရဟန်းတော် တစ်ပါးနှင့် ယောဂီငါးဦးသည် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘုရားအဖြစ် ရောက်

www.burmeseclassic.com

သွားတော်မူရာ ညောင်ဗုဒ္ဓဟေနှင့် လည်းကောင်း၊ ရွှေလွင်
နှင့် လည်းကောင်း၊ လက်တစ်ကမ်းမျှသာ ဝေးသောနေရာ၌
ထိုင်လျက် ထရားဘာဝနာ စီးဖြန်းလျက် သမာဓိရအောင်
ထိန်းသည်။

ထို့နောက် သမာဓိရသောအခါ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ပေါ်
လာသော ဝေဒနာကိုရှုလျက် လက္ခဏာရေးသုံးပါးနှင့် တင်
ကြည့်သည်။

ရဟန်းတော်နှင့် ယောဂီငါးဦးစလုံး တရားထိုင်ဖူးသည့်
အတွေ့အကြုံ ရှိကြသူများချည်းဖြစ်သည်။ ခြောက်ဦးလုံးပင်
တရားဘာဝနာ နှစ်မြှုပ်နေကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။
အရှေ့ဘက် နေရုဉ္ဇရာမြစ်ကိုဖြတ်လျက် တိုက်ခတ်လာသော
လေ၊ ဝှေ့ လိုက်သဖြင့် ဗောဓိညောင်ကိုင်းမှ ဗောဓိညောင်ရွက်
များသည် လှုပ်ရှားယိမ်းတိုးသွားကြသည်။

တောင်စူးစူးမှ စီးကွက်တစ်ကောင်သည် ဟစ်ကြွေးအော်
မြည်ရင်း မြောက်စူးစူးသို့ ကမ်းရှူးထိုး ပျံသွားသည်။

အရှေ့ကောင်းကင်၌လထွက်ပြုလှာပြီး မှန်ပျံပျံလရောင်
အောက်၌ ဗုဒ္ဓဂယာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သည် ချမ်းချမ်း
နှင့် ကျေးနေကြပြီး တိဗတ်ဘုန်းကြီးများ သည်သာလျှင်
တစ်ပါးစနစ်ပါးစ ပုတီးကြီးများကိုကိုင်လျက် လမ်းမတွင်
သွားလာနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

လရောင်အောက်၌ မဟာဗောဓိစေတီ မြင်ကွင်းသည်
မပီမသ ပေါ်လာလေသည်။ စေတီတော်ကြီးဝင်းထဲက စေ
တီတော်ကြီးသို့ အသွားလမ်း၏ဘယ်ဘက်ကုန်းမို့မို့ အနိမိသ
သတ္တာဟနေရာတွင် တည်ထားသော ပုထိုးသည် လည်း
ကောင်း၊ စေတီတော်ကြီး၏ မြောက်ဘက်က ရတနာသရ
သတ္တာဟနေရာတွင်ရှိသော ၁၄-ပေအကျယ်ရှိသောကျောင်း
တော်ဆောင်သည် လည်းကောင်း၊ စေတီတော်ကြီး ဝင်း
အတွင်းရှိ အခြားပုထိုးငယ်များနှင့် ရုပ်ပွားတော်များသည်
လည်းကောင်း မသဲမကွဲ မထင်မရှား ပေါ်လာကြလေ
သည်။

စေတီတော်ကြီးတောင်ဘက် ဝင်းအပြင်ဘက် ရေကန်
အလယ်ရေထဲက မုစလိန္ဒသတ္တာဟ အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် မြန်
မာအနုပညာရှင်များ ထုတ်လုပ်ပူဇော်ထားသော ဗုဒ္ဓရုပ်
ပွားတော်နှင့် မုစလိန္ဒသတ္တာဟ နဂါးမင်း ရုပ်တု၌ကား
လျှပ်စစ်မီး လက်နေသည်။

ရဟန်းတော်နှင့် ယောဂီငါးဦးတို့ တရားဘာဝနာ ပွား
များနေကြသည်မှာ တစ်နာရီလောက် ရှိသွားပြီ။ ရဟန်း
တော်သည် ဘာဝနာအလုပ် တစ်ခန်းရပ်တော့မည် ဟူသော
အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားလာသည်။

ထို့နောက် ဆင်းတုတော်ရွှေတွင် တုပ်ပျပ် ရှိပြီးစွာ
ခွဲခွဲလိုက်လေသည်။ ယောဂီငါးဦးတို့သည်လည်း ကိုယ်ကို

ပြင်ထိုင်လျက် ရဟန်းတော်နည်းတူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်အား ရှိခိုးပူဇော်လိုက်ကြလေသည်။

ရဟန်းတော်နှင့် ယောဂီငါးဦးတို့သည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ စေတီတော်ကြီး၏ လိုက်ဂူအတွင်းမှ လူသွားလမ်းအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းပြီးလျှင် အစောင့်များ အဆင်သင့်ဖွင့်ထားသော ဝင်းတံခါးကြီးမှ အပြင်ဘက်ထွက်လာကြလေသည်။

လူခြေတိတ်ချိန်၌ အမှောင်လွှမ်းနေသော ဗုဒ္ဓဂယာလမ်းပေါ်၌ မသဲမကွဲ မပြတ်မသားမြင်ရသော လူခြောက်ယောက်၏အရိပ်သည် တရွေ့ရွေ့ လျှားနေလေသည်။

ထို့ခြောက်ယောက်ထဲက သင်္ကန်း ဝတ် ရုံ ထားသော ရဟန်းတော်မှာ ဗုဒ္ဓဂယာ မဟာဗောဓိဂေါပကအဖွဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အိန္ဒိယအမျိုးသား ရဟန်းတော် ဘဒ္ဒန္တဂယန်ဂျဝတ်ဖြစ်ပြီး ကျန်ငါးဦးမှာ မြန်မာလူမျိုး ယောဂီငါးဦးဖြစ်လေသည်။

* * *

ဒေသနန္ဒဝင်္ဂါ နေ့ဘက်ဆုံးနေ့

[၁]

ဝေသာလီမှ ပါဝါပြည်ကိုဖြတ်လျက် ကုသိနာရုံကြွလာ ဇဉ်က ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ အလုပ်အကျွေး အဖြစ်ဖြင့် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား နောက်တော်ပါးမှ လိုက်ပါလာခဲ့ရသော်လည်း ယခု ကုသိနာရုံမှ အပြန်ခရီး၌ အာနန္ဒာသည် ဆရာလည်းဆရာ နောင်တော်လည်း နောင်တော်ဖြစ်သူ သုံးလောကထူဋ်ထား ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် ခွဲခွာရပေပြီ။

အလာခရီး၌ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်ခံခဲ့ရခြင်းတော့မည် ဆိုသည်ကို သိရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း မိမိ

www.burmeseclassic.com

မျက်မှောက်၌ ရှင်မြတ်ဘုရားကို တွေ့မြင်နေရ၍ စိတ်သက်သာမှု ရသလောက် ရသေးသည်။

သို့သော် ယခု အပြန်ခရီးတွင်ကား ဘုရားရှင် မရှိတော့ပြီ။ မိမိ အားထားမှီခိုရာ သစ်ပင်ကြီး ပြိုလဲသွားသည် အလျောက် အားထားမှီခိုရာမဲ့သွားသည့် ငှက်တစ်ကောင် ပမာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေရှာသည်။

ရှင်တော်ဗုဒ္ဓသည် ကုသိနာရုံ၊ အင်ကြင်းရက်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချုပ်ငြိမ်းသွားလေပြီ။ သရီရဓာတ်တော်ကို တေဇောဓာတ် လောင်ကျွမ်းသည့်ကိစ္စလည်း အပြီးသတ်သွားပြီ။

ကြင်းကျန်နေသည့် ဓာတ်တော်ကံပင် ရှစ်ဖွဲ့ရှစ်စုခွဲပြီး ဝေငှပြီး စီးသွားပေပြီ။ ရဟန်း သံဃာတော်များသည် ကုသိနာရုံ၌ ဆက်လက်နေထိုင် သီတင်းသုံးစရာ အကြောင်း ရှိကြတော့၊ ကုသိနာရုံ၌ ဆက်လက်နေထိုင် သီတင်းသုံးစရာ ကိစ္စရှိတော့သည်သာမက ရှင်မဟာကဿပ အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်များ၏ ပခုံးပေါ်၌ တာဝန်ကြီး တစ်ခုကလည်းကျရောက်လာသည်။

အာတုဗ ပြည်သားဘုရား၌ ဟောင်းကြီး မွေးလိုက်သည့် မိမိကို ထမတောက်မီ ငြိမ်းသတ်ပျိုးမည်။ အချိန်မီ သင်္ဂါယနာတင်ရှဦးမည်။ သင်္ဂါယနာကို ဖုဇဂြိုဟ်၌ တင်မည် ဆုံးဖြတ်ကြ သဖြင့် ရှင်ဟောကဿပ နှင့် ရှင်အာနန္ဒာ အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်များသည် ကုသိနာရုံမှ

ရာဇဂြိုဟ်သို့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ်ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ရှင်အာနန္ဒာကမူ ရာဇဂြိုဟ်သို့ တန်းမကြသေးဘဲ မလ္လာပြည်၏အနောက်ဘက် ထွက်ခွာသွားသည်။ တစ်ချိန်တစ်ခါက ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ သီတင်းသုံးသွားခဲ့သည့် သာဝတ္ထိကို တစ်ကြိမ်လောက် ရောက်သွားလိုသည့် ဆန္ဒ ရှိနေဟန်တူသည်။

သို့သော် သာဝတ္ထိသို့ တန်းမသွားသေးဘဲ မလ္လာနှင့် ကောလိယ ပြည်နယ်အနီးရှိ တောအတွင်း၌ ခရီးတစ်ထောက်နားပြီး အထက်မင်္ဂသို့ လှမ်းတက်ရန် တရားတာဝန်ပွားများနေလေသည်။

သို့ရာတွင် ဆိတ်ငြိမ်ရာ တောအတွင်း၌ပင် ဖြစ်စေကာမူ ရှင်အာနန္ဒာသည် တရားဖြောင့်ဖြောင့် အားမထုတ်ရရှာပေ။ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်ခံသွားပြီးဆိုသည့်သတင်း ကြားသိထားသည့်လူများသည် အာနန္ဒာရှိရာသို့လာပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းကြသည်။

မိမိကိုယ်တိုင် သောကမအေး ဖြစ်နေရသည့်ကြားထဲ လူတွေ တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာပြီး သူ့ရှေ့တွင် ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေကြသောကြောင့် ထိုသူများကို အားပေးစကား ပြောကြားနေရသည်မှာ အာနန္ဒာအဖို့အလုပ်တစ်လုပ်ပိုလာပြန်သည်။

မိုးတစ်ဖိုက်နှစ်ဖိုက် ရွာထားပြီးဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်၌ ကြည်လင်သန့်ရှင်းနေသည်။ ဖုန်မှုန့်များ ကျ

နေသည့် သစ်ပင်ပန်းပင်များသည် ရေချိုးပြီးစသူကဲ့သို့ လန်းဆန်းနေကြသည်။

တောတစ်ခု၌ မြသားကမ္မလာ လွှမ်းခြုံထားသည်။ ငြိမ်သက် ကြည်လင်နေသည့် ရေပြင်တွင် ကမ်းပါးထိပ်မှ ကျောက်တုံးကြီး ဝုန်းခနဲပြိုကျသည်ဖြစ်၍ ရေပြင်တွင်လှိုင်း ထသွားသည်။

ရှင်အာနန္ဒာ ရောက်နေသည် ကြား၍ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ အကြောင်း သတင်းမေးမြန်း စုံစမ်းလိုသူများသည် ငြိမ်သက် ကြည်လင်နေသည့် တောတန်းသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။

ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရ သည့်အခါ မငိုကြွေးဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ ငြိမ်သက်အေးချမ်းနေသည့် တောပတ်ဝန်းကျင်သည် ဘောင်သင်ခတ် သွားသည်။ အာနန္ဒာ သမာဓိမရတော့။ တရားထူးရှုဖို့ လမ်း မမြင်သဖြင့် ထိုတောကို စွန့်ခွာခဲ့လေသည်။

သာဝတ္ထိပြည် ပသေနဒီမင်းကြီး ထီးနန်းစိုးစံခဲ့သည့် ကောသလတိုင်း၏ မြို့တော်ဖြစ်သည်။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား သည် သာဝတ္ထိတွင် အကြာဆုံး သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည်။ ဘဝနောက်ပိုင်း (၂၅) ဝါတို့ သာဝတ္ထိ၌ ဝါကပ်တော် မူခဲ့သည်။

သာဝတ္ထိမြို့နှင့် မနီးမဝေး မြို့တောင်ဘက်မှန်အနီးရှိ သာယာငြိမ်းချမ်းသော နေရာတွင် အနာထပိဏ်သူဌေး ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းထားသည့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ရှိသည်။

ကျောင်းတော်ဗဟော်သည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား အချိန် ကြာကြာ သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဖြစ်သည်။ သာဝတ္ထိသည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားနှင့် မည်မျှ နီးစပ်မှုရှိသနည်းဆိုလျှင် နိကာယ်ငါးရပ် ရှိသည့်အနက် ရှေ့ပိုင်းနိကာယ်လေးရပ်ပါ သည့် သုတ်ပေါင်း ၈၇၁-သုတ်ကို ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် သာဝတ္ထိ၌ ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

ယင်းတို့အနက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ၈၄၄-သုတ်၊ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း၌ ၂၃-သုတ်၊ သာဝတ္ထိ အနီးအနားပတ် ဝန်းကျင်၌ လေးသုတ် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ဘဝနှင့် အနီးစပ်ဆုံး ဌာနဖြစ်သဖြင့် အာနန္ဒာသည် သာဝတ္ထိကို သံယောဇဉ် တွယ်တာနေပုံရသည်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် သီတင်းသုံးသွားတော်မူခဲ့သည့် ဝန် ရာများကို တစ်ကြိမ်လောက် ရှုစမ်းချင်ပုံရသည်။ မလ္လနှင့် ကောလိယပြည်နယ်အတွင်းရှိ တောအုပ်အတွင်းမှ တွက် ဖြီး သာဝတ္ထိမြို့ရှိ အနောက်မြောက်စူးစူးသို့ ကြွလာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

သာဝတ္ထိသည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကို ငုံ့လင့်နေသည်။ ဤတစ်မိုး ဤတစ်ဝါတွင် ငါတို့ဒေသသို့ ဘုရားလာ ဝါ ကပ်တော်မူမည်လား သာဝတ္ထိသားတို့က မျှော်လင့်နေကြ သည်။

သို့သော် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ပါမလာတော့ဘဲ အာ နန္ဒာတစ်ပါးတည်း ကြွလာသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ ရင် ဆို သွားကြသည်။

ယခင်က အရိပ်တည်းဟူသော အာနန္ဒာကို တွေ့ရလျှင် အရိပ်ရှင်ဖြစ်သည့် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ကပ်ပါလာစမြဲပင်။ သို့သော် ယခုအခါ၌မူ အရိပ်ရှင်သည် အရိပ်ကို စွန့်ခွာသွား တော်မူပြီ။

ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံသွားတော်မူပြီဖြစ် ကြောင်း ကြားသိရသည်ဖြစ်၍ ဒကာ၊ ဒကာမ အများ အပြား ရင်ဘတ်စည်တီး ငိုကြွေးချက်မ ဖြစ်နေကြသည့်အခါ အာနန္ဒာ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝိုင်းချင်လျက် လက်တို့ ဖြစ်သွား သည်။ ဖြေမဆည်နိုင် ဖြစ်သွားရှာသည်။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရှိ ဘုရားရှင် ကျိန်းတော်မူမြဲ ဖြစ်သည့် ဂန္ဓကုဋီတိုက်တံခါးကိုဖွင့်လျက် ဂန္ဓကုဋီတိုက်ခန်း အတွင်း၌ ပန်းအမှိုက်တို့ကို သုတ်သုတ်သည်။ ကျောင်းတော် ကို ရှင်းလင်းသည်။

ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိနေသကဲ့သို့ပင် မျက်နှာ သစ်တော်မူရန်၊ ယောက်တော်မူရန်၊ ချိုးတော်မူရန် ရေထို့ ကိုဝပ်ပြီး တည်ထားသည့်ဝတ်ကိုလည်း ပြုသည်။ ယင်းသို့ ပြုရင်း ဘုရားရှင်ကို အထူးသတိရလာသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည် တွေ့တွေ့စီးကျလာသည်။

အာနန္ဒာသည် ကျောင်းတော်၏ အရှေ့ဘက်ဝင်းတံခါး ဝရှိ အာနန္ဒာပောဓိပင်အောက်သို့လည်း သွားထိုင်နေသည်။ ယင်းပောဓိပင်မှာ မဟာပောဓိပင်မှ အစေ့ကိုယူလျက် သူ ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးထားသည့် အပင်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ “အာနန္ဒာပောဓိ” ဟု တွင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ပောဓိပင်ရင်း၌ထိုင်နေရင်း တစ်ချိန်တုန်းက ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ဤပောဓိပင်ရင်း၌ သမ္မာပတ် ဝင်စားခဲ့ဖူး သည်ကို တွေးနေမိသည်။ ငင်းနေပါသည်။ ပောဓိပင်ပေါ် ၌နားနေသည့် ငှက်တစ်ကောင်၏ လှမ်းဖွယ်သီကျူးသံသည် အာနန္ဒာ၏သောကမီးကို ပို၍ အဟုန်မြှင့်ပေးနေသည်။

သို့သော် အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ သိတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည့် ဤသာဝတ္ထိကြံဇေတဝန်ကျောင်း တော်မှ မခွာရက်ဖြစ်နေ၍ မပြီးသေး။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ခရီးဆက်ရဦးမည်။ သင်္ဂါယနာအမိ သွားရဦးမည်။ ရာဇ ဂြိုဟ်တွင် ရှင်မဟာကဿပနှင့် အရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့က သူ့ကို စောင့်နေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

[၂]

ဝါခေါင်လဆန်း (၁၄) ရက်

နက်ဖြန်လပြည့်နေ့တွင် သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီး ကျင်းပ ပြုလုပ်တော့မည်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဏာရတောင်သတ္တ ငရွှေ လိုဏ်ဂူတွင် တရားတရား မဇ္ဈိမကြီးဆောက်လုပ် သည်။ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲတွင် ပါဝင်မည့် ရဟန်းသံဃာငါး ရာလည်း စုံနေပေပြီ။ သင်္ဂါယနာတင်ရန် အစောဆုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပေပြီ။

သို့သော် စက်ကြီးတစ်စင်းလုံး လည်ခါနီးကျခါမှ ထို စက်ကြီးတွင်ခွေးသွားစိပ်တစ်ခုလှိုလှိုနေသည်။ သင်္ဂါယနာတင် ငန့် အားလုံး အရံသင့် ဖြစ်နေသော်လည်း အဖုအထစ် တစ်ခု ရှိနေသည်။ ပြဿနာတစ်ခု ကျန်နေသည်။ ထိုပြဿနာ ကား အာနန္ဒာနှင့်ပတ်သက်သည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။

အာနန္ဒာမပါပါက ဤသင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီး ထမြောက် အောင်ဖို့ လမ်းမရှိပေ။ အာနန္ဒာသည် ဤသင်္ဂါယနာတင် ပွဲတွင် အရေးကြီးသော အခန်းကဏ္ဍကပါဝင်ရမည်။

သင်္ဂါယနာဟူသည်မှာ ရှင်တော်ဘုရား ဟောကြားခဲ့ သည့် တရားဒေသနာတော်များကို စုပေါင်း ရွတ်ဆိုပြီး မုတ်တမ်းတင်ခြင်းဖြစ်ရာ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲ၌ ဘုရားရှင် ဟောကြားထားသည့် တရားဒေသနာတော် အားလုံးကို

အရအမိ ရှိထားသည့် “ဓမ္မသဏ္ဍာဂါရိကဘွဲ့ရ” ရှင်အာနန္ဒာ ကို ဖယ်ထား၍ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်ပေ။ ရှင်တော် ဘုရား တရားဒေသနာ ဟောကြားသည့်အချိန်၌ အာနန္ဒာ သည် ရှင်တော်ဘုရားနှင့် မကွေမကွာ ရှိနေသည်ကများ သည်။

ရှိမနေသည့်အခါတွင်လည်း အာနန္ဒာ တောင်းဆိုထား ချက်အရ သူ့မျက်ကွယ်၌ ဟောကြားထားသည့် တရား ဒေသနာတော်ကို တုရားရှင်က သူ့ကို သီးသန့်တစ်ဖန် ပြန် လည် ဟောပြောတော်မူရသည်။

ထို့ကြောင့် သုတ္တန်ပိဋကတ် နိကာယ်ငါးရပ် ရှိသည့် အနက် အရှေ့ပိုင်း နိကာယ်လေးရပ်ပါ သုတ်တိုင်း၌ “ဝေ မေသုတ်” ဖြင့် အစပြုထားသည်။

ယင်း၌ “မေ” (ငါ) ဟူသည်မှာ အာနန္ဒာပင်ဖြစ်သည်။ သင်္ဂါယနာ ပွဲအတွက် ဤရှေ့ဤမျှ အရေးပါအရာရောက် သူ ဖြစ်နေသော်လည်း အာနန္ဒာသည် ထိုအချိန်၌သောတာ ပန်အဆင့် မတတ်သေးပေ။

ဤ ၄၉၉ သော ရဟန်းတို့မှာ အားလုံး ရဟန္တာများ ချည်းဖြစ်ကြသည်။

အချို့ ရဟန်းများကမူ အာနန္ဒာကိုရည်ရွယ်၍ ငါတို့ထံ ၌ ကိလေသာနဲ့ လှိုင်နေသူတစ်ဦး ရှိသည်ဟုပင် ပြက်ရယ်ပြု ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

အာနန္ဒာ၏ နောင်တော်ရှင်း ရှင်အနုရုဒ္ဓါကမူ ဆန်ရှင်း နာနာဖွပ်သည်။

အာနန္ဒာအား အထက်မဂ်ဖိုလ်အဆင့် ရောက်ပြီးမှသာ သင်္ဂါယနာပွဲတွင် ပါဝင်ခွင့်ပြုမည်ဟု ကြေညာထားသည်။

တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးတော့မည်။ ထို တစ်နေ့တာသည် အာနန္ဒာအတွက် အလွန်အရေးကြီးသည့် တစ်နေ့တာ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့တွင် ရဟန္တာအဆင့်သို့ မရောက်ပါက သူ့အနေဖြင့် သင်္ဂါယနာတင်ပွဲတွင် ပါဝင်ရန် သင့်တော်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ညဉ့်အမှောင်သည် ဩကာသလောက တစ်ခုလုံးကို ညဉ့်ရိလွှာဖြင့် လွှမ်းခြုံလိုက်ပေပြီ။

မပြည့်ဘဲပြည့် လဝန်းသည် ညဉ့်ရိလွှာ တစ်နေရာတွင် တပ်ထားသည့် တစ်လုံးတည်းသော ရတနာပမာ ဩကာသလောက တစ်နေရာတွင် ထွန်းလင်းတောက်ပနေသည်။

ရာဇဂြိုဟ် တစ်နေရာရှိ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်၏ စင်္ကြံလမ်းတွင်ကား ရဟန်းတစ်ပါးသည် လူးလာ တုံ့ခေါက်စင်္ကြံလျှောက်နေသည်။

ထိုရဟန်းကား အာနန္ဒာပင်ဖြစ်သည်။

အာနန္ဒာသည် စင်္ကြံလျှောက်ရင်း ကာယဂတာသတိ ပဋ္ဌာန်ကို စီးဖြန်းနေသည်။

ညဉ့်သည် တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ တစ်ခဏပြီး တစ်ခဏရွေ့လျားနေသည်။ အာနန္ဒာ၏ ခြေလှမ်းများလည်း ညဉ့်၏ နာရီနှင့်အပြိုင် ရွေ့လျားနေသည်။

ညဉ့်ဦးပင် ကုန်ဆုံးပြီး သန်းခေါင်ယံ ရောက်လာသည်။ အချိန်တွေသာ တစ်စတစ်စ ကုန်ဆုံးနေသည်။ အာနန္ဒာကမူ ထူးခြားမှု ရှိမလာသေး။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်လျှင်ပင် သင်္ဂါယနာတင်ပွဲစတော့မည်။ အာနန္ဒာစိတ်စောနေသည်။ ဝီရိယလွန်နေသည်။

ဝီရိယလွန်နေ၍ ဥဒ္ဓစ္စများ ဖြစ်နေသည်လား။ အာနန္ဒာ သတိရလာသည်။ ဝီရိယနှင့် သမာဓိကိုမျှစေအံ့ဟု ကြံလျက် စင်္ကြံ ဆက်မလျှောက်တော့ဘဲ ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး လျှင် ခန္ဓာငါးပါး၏ အနိစ္စလက္ခဏာကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရင်း အိပ်ရာညောင်စောင်းပေါ်သို့လျှောင်းလိုက်လေသည်။

ခြေတော်မြေပေါ်မှအကြာ ဦးခေါင်းတော် ခေါင်းအုံးသို့ မကျမီ အာနန္ဒာသည် ရဟန္တာဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုခဏမှာ ဣရိယာပုတ်လေးပါးမှ လွတ်နေသည့် ခဏဖြစ်သည်။

ထိုင်ချိန်၊ ထချိန်၊ သွားချိန်၊ လျောင်းချိန်မှတစ်ပါး အခြားအချိန်၌ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားသူမှာ သာသနာ၌ ရှင်အာနန္ဒာမှ တစ်ပါး တခြားမရှိပေ။

www.burmeseclassic.com

သင်္ဂါယနာတင်ပွဲ စတင်ကျင်းပပြီး၊ ရှင်အာနန္ဒာသည် သူ့အတွက် သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာ၌ ထိုင်နေပြီ။ မျက်နှာပူစရာ မလိုရှိတော့ပေ။

သင်္ဂါယနာ၏ ပထမအခိက အစဉ်သဖြင့် ရှင်ပါလိကို အမှူးထားပြီး ဝိနည်း ဒေသနာတော်ကို သင်္ဂါယနာ တင်သည်။ ဝါနည်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်မဟာကဿပက မေးပြီး ရှင်ဥပါလိက ဖြေသည်။

ဒုတိယအစီအစဉ်အဖြစ် ရှင်အာနန္ဒာကို အမှူးထားပြီး သုတ်နှင့် အဘိဓမ္မာကို သင်္ဂါယနာတင်သည်။ သုတ်အဘိဓမ္မာနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်မဟာကဿပက မေးပြီး ရှင်အာနန္ဒာက ဖြေသည်။

ယင်းသို့အားဖြင့် သည်ရှင်မဟာကဿပ၊ ရှင်ဥပါလိတို့နှင့်အတူ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲ၏ ခြေသည်းလက်သည်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သင်္ဂါယနာတင်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ အာနန္ဒာသည် မဟာထေရ်အချို့၏ အပြစ်တင် ဝေဖန်ချက်ကို ခံရရှာလေသည်။

ရှင်တော်ဘုရားက အာနန္ဒာအား နောင်သောအခါတွင် ဥဒ္ဓါနုဥဒ္ဓကသိက္ခာပုဒ်ကလေးများကို ပယ်ဖျက်လိုက် ပယ်

ဖျက် နေထိုင်နိုင်သည်ဟု ပရိနိဗ္ဗာန် မစံမိက မိန့်တော်မူခဲ့သည်။

ယင်းမိန့်တော်မူချက်အရ သိက္ခာပုဒ်ငယ်ကလေးများဆိုသည်မှာ မည်သည့်သိက္ခာပုဒ်များ ဖြစ်သည်ဟု သိအောင် မလုပ်ရကောင်းလားဟု အာနန္ဒာအား အပြစ်တင်သည်။

ထို့အပြင် ဘိုးရားရှင်အတွက် ဝါဆိုသင်္ကန်း ချုပ်သည့် အခါ သင်္ကန်းပေါ် တက်နင်းရပါမည်လား ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ သရီရဓာတ်တော်ကို မိန်းမများအား ဦးစားပေးပြီး ဖူးခွင့်ပေးရမည်လား ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ ရှင်ထော်ဘုရားအား ကပ်ကမ္ဘာ ကုန်သည်အထိ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါနှင့်ဦးဟု မလျှောက်ထားရကောင်းလားဟူ၍လည်းကောင်း၊ မိန်းမများအား သာသနာတိုင်း သို့ ဝင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားရပါမည်လား ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အာနန္ဒာအား ဝိုင်းအပြစ်ဖို့ကြသည်။

အာနန္ဒာသည်ပင် စွပ်စွဲချက်များကို တစ်ခုမျှအပြစ်ရှိသည်ဟု မထင်ပေ။

သို့သော် မထေရ်များအား ကြည်ညိုလေးစားမှုရှိသဖြင့် မထေရ်များ ဝေဖန်ပြစ်တင်သည်ကို လည်စင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

[၃]

ရှင်တော်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံပြီးသည့်နောက်၌ ရှင်မဟာကဿပသည် သာသနာတော်၏ အကြီးအမှူးအဖြစ် သာသနာတော်ကို ထိန်းသိမ်း ကွယ်ကာသူဖြစ်လာခဲ့သည်။

တစ်သာသနာလုံးက ရှင်မဟာကဿပအား လေးစားမှုပြုကြသည်။

ရှင်မဟာကဿပ နောက်ပိုင်းတွင်ကား ရှင်မဟာကဿပ၏ နေရာကို ဆက်ခံသူမှာ ရှင်အာနန္ဒာဖြစ်လေသည်။

ရှင်မဟာကဿပကဲ့သို့ပင် ရှင်အာနန္ဒာအားလည်း လေးစားမှုပြုကြသည်။

တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် ကုန်ဆုံးကျော်လွန်လာသည်။ ရှင်အာနန္ဒာလည်း သက်တော် တစ်ရာ့နှစ်အယ်ရှိလာပြီ။ မိမိ၏ နောက်ဆုံးနေ့ နီးကပ်ပြီဖြစ်ကြောင်းကို ရှင်အနုရုဒ္ဓာ သိတော်မူသည်။

နောက်ဆုံးနေ့ရောက်လာသောအခါ သူ့ ဆရာရှင်တော်ဘုရားကဲ့သို့ပင် ဘူလည်း ရာဇဂြိုဟ်မှ ဝေသာလီသို့ခရီးထွက်တော်မူလေသည်။

မဂဓနှင့် ဝေသာလီကား တစ်နိုင်ငံနှင့် တစ်နိုင်ငံ တစ်လွန်းတင် မခံသည့်နိုင်ငံများ ဖြစ်ကြသည်။ ရှင်အာနန္ဒာ

မကြာမီ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည်ဆိုသည့် သတင်းကို နှစ်နိုင်ငံလုံးမှ ရရှိထားကြသည်။

ဤကိစ္စတွင်လည်း နှစ်နိုင်ငံသည်အပြိုင်ဖြစ်လာကြသည်။ ရှင်အာနန္ဒာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပါက ဇာတ်တော်ကို အရင်းအနှီးပြုလိုကြသည်။ ရှင်အာနန္ဒာ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပါးသို့ ရောက်လာပြီး တောင်ဘက်မှ မာဂဓဘုရင်နှင့် ဗိုလ်ပါအခြံအရံများသည် ရှင်အာနန္ဒာ နောက်သို့လိုက်လာကြသည်။

ဝေသာလီ မင်းသားများကလည်း ရှင်အာနန္ဒာရှိရာသို့ မြောက်ဘက်မှ လာကြသည်။

နှစ်သင်းနှစ်ပက္ခသည် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်တွင် ရပ်ပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အရိပ်အခြေကြည့်နေကြသည်။

ရှင်အာနန္ဒာသည် မိမိကိုအကြောင်းပြု၍နှစ်ပြည်ထောင် ပဋိပက္ခ ဖြစ်တော့မည့်အရေးကို မြင်တော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် မြစ်လယ်သို့ ကြွလာပြီး တေဇောကသိုဏ်း ဝင်စားလျက် ကိုယ်ခန္ဓာကို တေဇောဓာတ် လောင်ကျွမ်းစေပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလိုက်လေသည်။

ကမ်းနှစ်ဖက်တွင် ကမ်းလုံးညွတ်မျှ ရပ်နေကြသည့် ပရိသတ်သည် မြစ်လယ်သို့ တအံ့တဩ ဝေးကြည့်နေကြသည့် မြစ်ရေသည်အညာမှ အကြေသို့ တသွင်သွင် စီးလျော့နေသည်။

www.burmeseclassic.com

၂၆၀

ပရိသတ်များ တစ်စုံတစ်ရာ ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် ရှေ့ပေါ်တွင် ဘောလော ပေါ်နေသော ရတနာလုံးလေး နှစ်လုံးသည် ရေစီးကြောင်းတွင် မျောပါမသွားဘဲ ပြည်ထောင်မှ လူများ ရပ်ကြည့်နေသည့် မြစ်ကမ်းတစ်ဖက်သို့ တစ်လုံးစီ မျောပါလာသည်။

ရတနာနှစ်လုံး အညီအမျှ နှစ်ပိုင်းခွဲဝေထားသည့် ဓာတ်တော်များဖြစ်သည်။ မြောက်ဘက်ကမ်းကပ်လာသည့် ဓာတ်တော်ကို ဝေသာလီမင်းသားများကလည်းကောင်း တောင်ဘက် ကမ်းကပ်လာသည့် ဓာတ်တော်ကို မာဂဓဘုရင်သားများက လည်းကောင်း အသီးသီး ဆယ်ယူကြသည်။

ယင်းဓာတ်တော်များကို မိမိတို့နိုင်ငံအသီးသီးသို့ ပဋိဆောင်သွားကြပြီးလျှင် ဓာတ်တော်စေတီကို တည်ထားလိုက်ကြလေသည်။

ပါရဂူ။